වැල්වැටිතුරෙයි:
සමූල ඝාතනයක සාක්ෂි

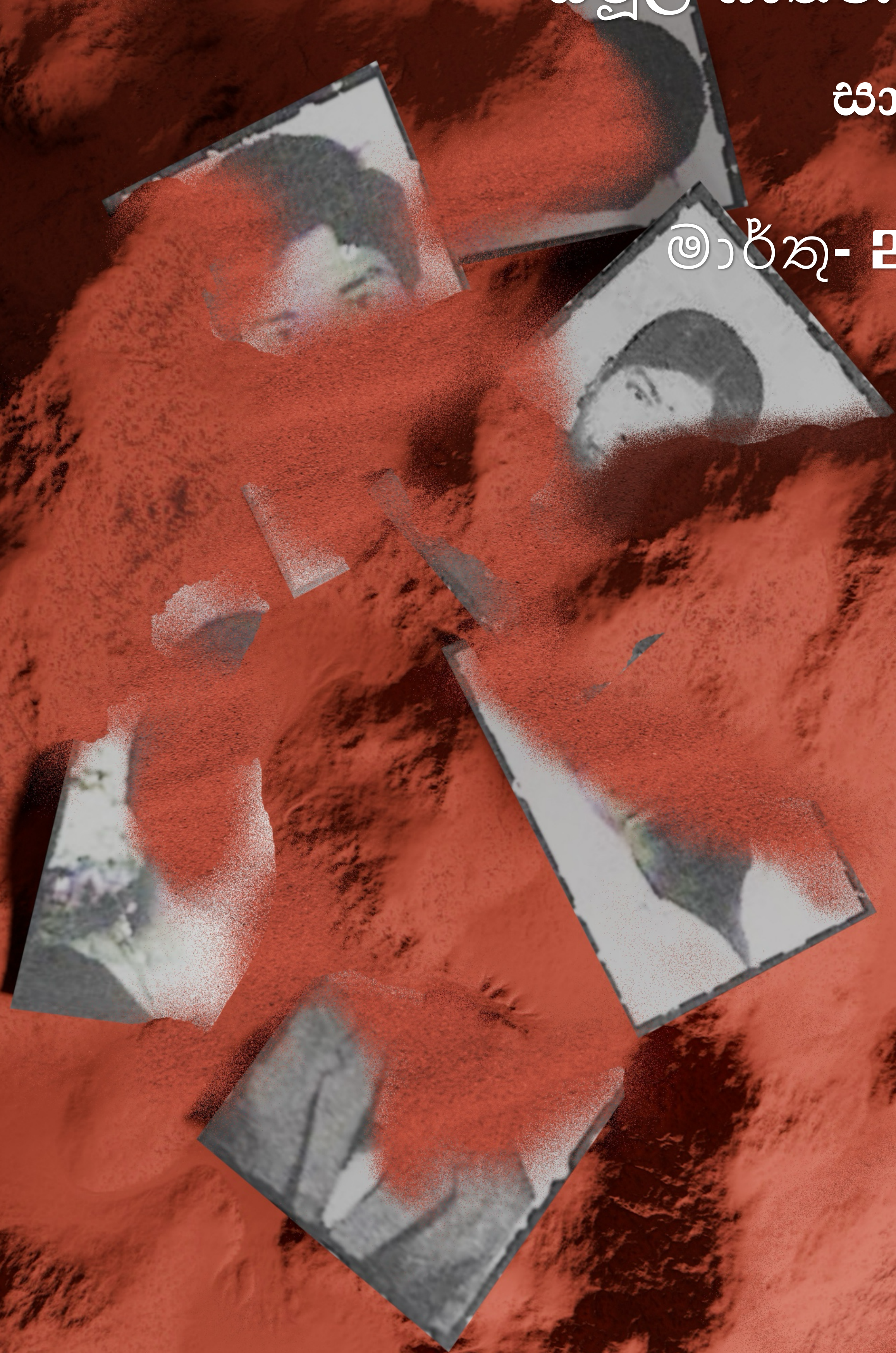

මාර්තු- 2025

ප්‍රධාන සාරාංශය

ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව (IPKF) විසින් ශ්‍රී ලංකාව තුළ සිදු කළ දරුණුතම ම්ලේච්ඡ ක්‍රියාවක් වන 1989 වැල්වැටිතුරෙයි සමූලඝාතනය පිළිබඳ කතාව පැවසීමට, මෙම වාර්තාවේ දී එහි සිටි පුද්ගලයින්ගේ ප්‍රකාශයන් භාවිතා කර ඇත. ඉන්දියාව ශ්‍රී ලංකා රජය සමග අත්සන් කරන ලද ගිවිසුමක කොටසක් ලෙස, 1987-1990 අතර කාලයේ දී, ප්‍රතිවාදී දෙමළ සටන්කාමීන් නිරායුධ කිරීමේ මෙහෙයුමක් සඳහා ඉන්දියාව විසින් සෙබළුන් 70,000 දහසක් ශ්‍රී ලංකාවට එවා ඇති බවට ඇස්තමේන්තුගත කර තිබේ. කෙසේ වෙතත් ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාවන් පැමිණි වහා ම ඔවුන් ද ම්ලේච්ඡ ගැටුමට පැටලීම සිදු විය.

වැල්වැටිතුරෙයි, නැත්නම් VVT, ශ්‍රී ලංකාවේ උතුරේ පිහිටි කුඩා වෙරළබඩ නගරයකි. 1989 අගෝස්තු මාසයේ භීතියෙන් ඇළලුනු දින තුනක් පුරා, ආසන්න හමුදා කඳවුරුවල සිටි ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් විසින් නගරයේ පුද්ගලයින් 60කට වැඩි පිරිසක් ඝාතනය කළ අතර මෙයට වයස අවුරුදු 16ට අඩු දරුවන් පස් දෙනෙකු සහ එක් ළදරුවෙකු ඇතුළත් විය. තම. ආදරණීයයන් හා හිත මිතුරන් සිය දෑස් ඉදිරියේ ම මරා දමනු දකිමින් සිටි පුද්ගලයන්ට සිදු වූයේ දිවි රැක ගැවීම සඳහා ලේ විලක වැටී මරණයට පත් වී සිටින බව මවා පෑමටයි. අනවශ්‍ය විනාශයක් මෙන් ම සාමූහික දඬුවමක් සේ නිවාස, කඩසාප්පු, සිනමා ශාලා, වාහන, ආහාර තොග හා මාලු දැල්වලට ගිනි තැබීම සිදු විය. සිවිල් වැසියන් වෙඩි හුවමාරුවලට අසු වී අහම්බෙන් මියගොස් ඇති බව ප්‍රකාශ කරමින් හා මෙම සිදුවීම් තහවුරු කළ නොහැකි බව දක්වමින්, අන්තර්ජාතික ප්‍රජාව මුල දී මෙම සමූල ඝාතනය ප්‍රතික්ෂේප කළ ද, ප්‍රහාරවලින් පසු එහි ගිය මාධ්‍යවේදීහු කිහිප දෙනෙක්, නගරය බියජනක ලෙස හිස් වී ඇති බවත්, සති ගණනාවකට පසුව වුව ද එහි පිළිස්සුනු සුන්බුන් ගඳ ගසමින් තිබූ බවත්, නරක් වූ සිරුරු ඉවත් කළ නොහැකි වීම නිසා ඒ ඒ තැන්වල ම ආදාහනය කළ පැල්ලම් පොළවේ දක්නට ලැබුණු බවත් වාර්තා කළෝය. කෙසේ වුවත් වසර 35කට පසු මෙම වාර්තාව සකස් කළ හැකි වූයේ වැල්වැටිතුරෙයි එක් පුද්ගලයෙකුගේ සූක්ෂම කටයුතු කිරීම් හේතුවෙනි. රඳවා ගෙන වධබන්ධනවලට ලක් කළත්, පණ පිටින් ආදාහනය කිරීමට ලක් වුවත් සිය ජීවිතය බේරා ගැනීමට තරම් ඔහු වාසනාවන්ත විය. විදුහල්පතිවරයෙකු මෙන් ම විද්‍යා ගුරුවරයෙකු වූ නඩරාජා ආනන්දරාජ්, සිය නගරයේ සිදු වූ සියල්ල වාර්තා කිරීමට අදිටන් කරගෙන සිටියේය. ඔහු සමූලඝාතනයෙන් දිවිගලවා ගත් අයගෙන් දිවුරුම් ප්‍රකාශ 200ක් එක්රැස් කර, ඒවා අනෙක් තොරතුරු හා සම්බන්ධ කරමින් සාපරාධී වගවීම හා සාමූහික මිනීවලක් ඉවත් කිරීමේ දී ගෙවිය යුතු වන්දි පිළිබඳව බලගතු කරුණු ඉදිරිපත් කර තිබේ. මේ අනුව, ශ්‍රී ලංකාවේ ගැටුම් සම්බන්ධ ඕනෑම සත්‍යවාදී කොමිසමක් විසින් ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සමය ඇතුළත් කළ යුතුය.

ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සමයේ පමණක් නොව, ඊට පෙර සහ පසුව ද වැල්වැටිතුරෙයි ජනතාව ශ්‍රී ලංකා ආරක්ෂක හමුදාවන් අතින් කෙතරම් ප්‍රචණ්ඩත්වයකට නිරාවරණය වූවාදැයි සිතා ගැනීම අපහසුය. වැල්වැටිතුරෙයි ජනගහනයෙන් යටත් පිරිසෙයින් තුනෙන් එකක් පමණ පිටරටවලට පළාගොස් ඇති අතර කලෙක අසල්වැසි වීදිවල ජීවත් වූ ජනතාව දැනට අසල්වැසියන් සේ දකුණු ලන්ඩනයේ යාබද නගරවල දිවි ගෙවති. පසුගිය වසර 35 මුළුල්ලේ සමූලඝාතනයේ නොනැසී සිටින්නෝ, තවමත් සෑම අගෝස්තු මාසයක දී ම, මළවුන් සැමරීමට, ඔවුන්ට ගරු කිරීමට හා එහි සිදු වූ ඛේදවාචකය ගැන මතක අනාගත පරපුරට ලබා දීමට මෙහි රැස්වෙති.

පටුන

පිටුව

1. පසුබිම -- 6
2. සන්දර්භය -- 9
3. සිදුවීම -- 13
4. ක්ෂණික පසුවිපාක ------------------------ 41
5. නීතිමය විශ්ලේෂණය -------------------- 48
6. නිර්දේශ -- 54

1. පසුබිම

භූගෝලීය පසුබිම

වැල්වැටිතුරෙයි, ශ්‍රී ලංකාවේ යාපන අර්ධ ද්වීපයේ උතුරු කෙළවරේ පිහිටා ඇත.1989 දී එහි ජනගහනය ආසන්න වශයෙන් 15,000 ක් විය. වීදි සහ පටු මාවත්, විසිරී ඇති හින්දු කෝවිල්, පල්ලි, විසිතුරු නිවාස, පහත් ගොඩනැගිලි සහ සශ්‍රීක වෘක්ෂලතාදියෙන් මෙන් ම වැලි පාරවල්වල සරන වීදි සුනඛයන්ගෙන් වැල්වැටිතුරෙයි සමන්විත වී තිබුණි. එය ඓතිහාසික වශයෙන් නැව් තැනීමේ මධ්‍යස්ථානයක් වූ නමුත් විසිවන සියවසේ දී එය ධීවර හා සමුද්‍ර වෙළඳාම සඳහා කාර්යබහුල මධ්‍යස්ථානයක් ලෙස මෙන් ම සිය නිවෙස්වල වූ සැඟවුණු බෝට්ටු බංකර්වල[1] යාත්‍රා තබාගෙන සිටි ජාවාරම්කරුවන්ගේ ද පාරාදීසයක් සේ පරිණාමය විය. එය දෙමළ ඊළාම් විමුක්ති කොටි (LTTE) නායක වේළුපිල්ලේ ප්‍රභාකරන්ගේ උපන් ස්ථානය ද වූවේය. මේ සමයේ දී කැරලිකාර දෙමළ සටන්කාමී සංවිධාන 24ක් අතර එල්ටීටීඊය ප්‍රමුඛයා සේ සිටි බැවින් වැල්වැටිතුරෙයි 'ගරිල්ලා බල කඳවුරක්'[2] සේ ද හඳුන්වනු ලැබිණි.

ශ්‍රී ලංකාවේ උතුරේ සහ ඊසානදිග ප්‍රදේශවල බහුතරය දෙමළ ජනතාව වන නමුත් සමස්තයක් ලෙස ගත් කල ශ්‍රී ලංකාවේ ජනගහනයෙන් බහුතරය සිංහල වේ. මෙම අසමතුලිතතාවය ඔස්සේ ආන්තික ජනවාර්ගික ප්‍රචණ්ඩත්වයේ දිගු ඉතිහාසයක් සටහන් කරන අතර එය 1983 දී සිවිල් යුද්ධයේ ආරම්භය ඇති කිරීමට හේතු විය. දෙමළ සටන්කාමී කණ්ඩායම් මේ වන විට දෙකඩ වී එකිනෙකා සමග ගැටුම් ඇති කරගනිමින් සිටිය ද ඔවුනට එක් පොදු අරමුණක් පැවතුණි. එනම් වඩාත් ස්වාධීන රාජ්‍යයක ස්වභාවයෙන් දෙමළ ජනතාවට දේශපාලන ස්වයං තීරණ ගැනීමේ අවස්ථාවක් ලබාදීමයි. ශ්‍රී ලංකාවේ සටන්කාමී කණ්ඩායම් බිහිවන විට, සමහර දෙමළ ජනතාව මුහුදෙන් එතෙර ඉන්දියාවෙන් ආධාර බලාපොරොත්තු වූ අතර සමහරු ඉන්දියාව 'මව්බිම'[3] සේ පවා දුටුවහ. අනෙක් අතට ඉන්දියාව විසින් එල්ටීටීඊ හා වෙනත් දෙමළ සටන්කාමී කණ්ඩායම්වලට රහසිගත අවි සහාය මෙන් ම පුහුණුව ද ලබා දීමට කටයුතු කළේ, දෙමළ සරණාගතයන් සිට රටට ගලා ඒමේ තිරසාර නොවන අර්බුදය වලක්වා ගැනීමේ පියවරක් වශයෙනි. පැයකට අඩු කාලයක දී වැල්වැටිතුරෙයි සහ දකුණු ඉන්දියාවේ තමිල්නාඩු ප්‍රාන්තය අතර සමුද්‍ර සන්ධිය ඔස්සේ නීතිවිරෝධීව හෝ වෙනත් ආකාරයකින් තරණය කළ හැකිව පැවතුණි.

ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව හෙවත් IPKF

1987 ගිම්හානයේ මුල් භාගයේ දී, දෙමළ බෙදුම්වාදීන්, විශේෂයෙන් ම එල්ටීටීඊ සංවිධානය නිරායුධ කිරීමට හා භෞමික පාලනය නැවත අත්පත් කර ගැනීමට ශ්‍රී ලංකා හමුදාවන් විසින් සැලසුම් කෙරුණු වඩමාරච්චි මෙහෙයුම ක්‍රියාත්මක කරනු ලැබිණි. සංකීර්ණ භූගෝලීය හේතු නිසා, පුල්මුඩේ මෙහෙයුමෙන් අවහිර කෙරුණු යාපනයට කෑම පාර්සල් ගුවන් මගින් ලබා දීමෙන් නොනැවතී ඍජුව මැදිහත්වීමක් සිදු කිරීමට

[1] Mathisutha, *India's Mylai* (film) https://www.youtube.com/watch?v=xyfpABjWxnQ, and Nadarajah Anantharaj, interviews with ITJP.
[2] Chris Nuttall, *Guardian* (12 August 1989).

[3] Mr Anantharaj in *India's Mylai* (film).

ඉන්දියාව පෙලඹවීම ද මෙමගින් සිදු විය. ඒ අතර ම, 1986 සාම සාකච්ඡා අසාර්ථක වීමෙන් පසු දකුණේ වෙනම කැරැල්ලකට එරෙහිව සටන් කිරීමට ශ්‍රී ලංකා රජය සිය හමුදා සංකේන්ද්‍රණය කරමින් සිටියේය. 1987 ජූලි මාසයේ දී ශ්‍රී ලංකා ජනාධිපති ජේ. ආර්. ජයවර්ධන හා ඉන්දියානු අගමැති රජීව් ගාන්ධි විසින් ඉන්දු ලංකා සාම ගිවිසුම අත්සන් කිරීම සිදු විය. මෙම ගිවිසුමට අනුව ශ්‍රී ලංකාවේ උතුරු හා නැගෙනහිර ප්‍රදේශවල සාමය පවත්වාගෙන යාමටත් දෙමළ අරගලය නිමා කිරීමටත් විශේෂයෙන් ම එල්ටීටීඊ සංවිධානය විනාශ කිරීමටත් හමුදාවන් එවීමට ඉන්දියානු රජය එකඟ වී ඇති අතර එය සිදුවන විට ශ්‍රී ලංකා හමුදාවේ සෙබළුන් අදාළ කලාපයෙන් පිට වීම හෝ බැරැක්කවලට සීමා විය. ඉන්දියානු අධිරාජ්‍යවාදය ගැන පවත්නා දීර්ඝ කාලීන බිය සහ ගිවිසුමේ කොන්දේසි නිසා සිංහල මෙන් ම දෙමළ ජනතාව වෙතින් සැලකිය යුතු විරෝධයක් එල්ල විය. තීරණාත්මක ලෙස එල්ටීටීඊ සංවිධානය මෙම ගිවිසුමට අත්සන් කර නොතිබුණි.

මාස තුනකට පසු, 1987 නොවැම්බර් 9 වැනිදා, රජීව් ගාන්ධි විසින් ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව නැත්නම් ඉන්දියානු සාම සාධක බලකාය, ඔවුන්ගේ 'කැපීපෙනෙන විනය හා ධෛර්යය'[4] සම්බන්ධයෙන් අගය කිරීම සිදු විය. එහෙත් එල්ටීටීඊ ප්‍රතිරෝධය හමුවේ, බොහෝ අවස්ථාවල සිවිල් වැසියන් සටන්කරුවන්ගෙන් වෙන් කිරීම කළ නොහැකි වූ නිසා මෙන් ම ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන්, ඒ වන විටත් සිවිල් වැසියන් ඝාතනය කිරීම[5] ඇතුළු ප්‍රචණ්ඩකාරී මැදිහත්කිරීම් සිදු කිරීමට පටන්ගෙන තිබුණු නිසා දෙමළ ජනතාව අතර ඔවුන් 'අහිංසක වැසියන් ඝාතන බලකාය'[6] ලෙස හැඳින්විනි. ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාවේ මර්දනයට සහ ප්‍රචණ්ඩත්වයට විරෝධය පළ කරමින් බහුලව සිදු කරන ලද උපවාසවල ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් 1987 සැප්තැම්බරයේදී සහ 1988 අප්‍රේල් මාසයේදී ප්‍රමුඛ පෙළේ එල්ටීටීඊ දේශපාලන නායක තිලීපන් සහ දෙමළ මාතාවක වූ අන්නායි පූපති මිය ගියෝය. මාස 32ක් පුරා ශ්‍රී ලංකාව තුළ ක්‍රියාත්මක වූ මේ මෙහෙයුම් කාලය තුළ සන්නද්ධ අරගලය නිසා මියගිය ප්‍රමාණය ඉහළ ගිය අතර මෙයින් 10,000 සිවිල් වැසියන්[7] බවට ඇම්නෙස්ටි සංවිධානය විසින් ඇස්තමේන්තු ගත කර ඇත. දශක ගණනාවකට පසුව ද මරණ සංඛ්‍යාව ගැන නිශ්චිත ගණනය කිරීමක් කර නොමැත.

ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාවට හිතවාදී පාර්ශ්ව පසුව තර්ක කළේ ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන්ගේ දුර්වල කාර්ය සාධනයට කරුණු කිහිපයක් හේතු වූ බවයි: ඔවුන්ගේ මෙහෙයුම අත්‍යවශ්‍යයෙන් ම දේශපාලනික වූ නිසා 'ප්‍රමාණවත් තරම් නිවැරදි නොවීම'[8]; භාෂාමය බාධාවන් නිසා (මද්‍රාසි රෙජිමේන්තු හැර) දෙමළ සිවිල් වැසියන් සමග සම්බන්ධතාවක් ගොඩනගා ගැනීම දුෂ්කර වීම; 'බරපතල සිවිල් ජීවිත හානි වැළැක්වීමට සහ ඔවුන්ගේ දේපළවලට හානි නොකිරීමට නිකුත් කරන ලද දැඩි නියෝගවලින් සීමාවට පත් වී සිටීම'; ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව සතුව බාල අවි, එනම් උදාහරණයක් වශයෙන් එල්ටීටීඊ සංවිධානය සතුව AK-47 පවතින විට ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව සතු වූ අවි සාපේක්ෂව තත්වයෙන් බාල වීම. එක්තරා ඉන්දියානු විද්වතෙකු පෙන්වා දෙන්නේ මෙම පීඩනය හමුවේ සෙබළුන් සැකයකින් තොරව ම මානව හිමිකම් උල්ලංඝනය කිරීම ආරම්භ කළ බවයි. කෙසේ වෙතත් ආරම්භයේ සිට ම සිවිල් වැසියන් 'ප්‍රාදේශීය පුරවැසි කමිටු' පිහිටුවා ගනිමින්, සෙබළුන්ගේ පාර්ශ්වයෙන් සිදුවන විෂමාචාරයන්[9] ගැන වාර්තා කරන ලෙස ජනතාව දිරිමත් කළේ මේ නිසා බව ඔහු පැහැදිලි කරයි.

[4] cited in P A Ghosh, *Ethnic Conflict in Sri Lanka and the Role of Indian Peace Keeping Force (IPKF)* (1999) p189.
[5] This included the Jaffna Hospital massacre 21-22 October 1987, when IPKF soldiers killed an estimated 70 civilians, including doctors, nurses and patients, inside Jaffna Teaching Hospital.
[6] Maj Vivek Chadha, *Company Commander in Low Intensity Conflict* (2009) p57.
[7] Amnesty International, *Sri Lanka: The Indian Peace Keeping Force and 'Disappearances* (September 1990) p3.
[8] P A Ghosh, *Ethnic Conflict in Sri Lanka and the Role of Indian Peace Keeping Force (IPKF)* (1999) pp147–149.
[9] S D Muni, *Pangs of Proximity: India and Sri Lanka's Ethnic Crisis* (1993) p155.

සිතියම 1: IPKF හමුදා කඳවුරු

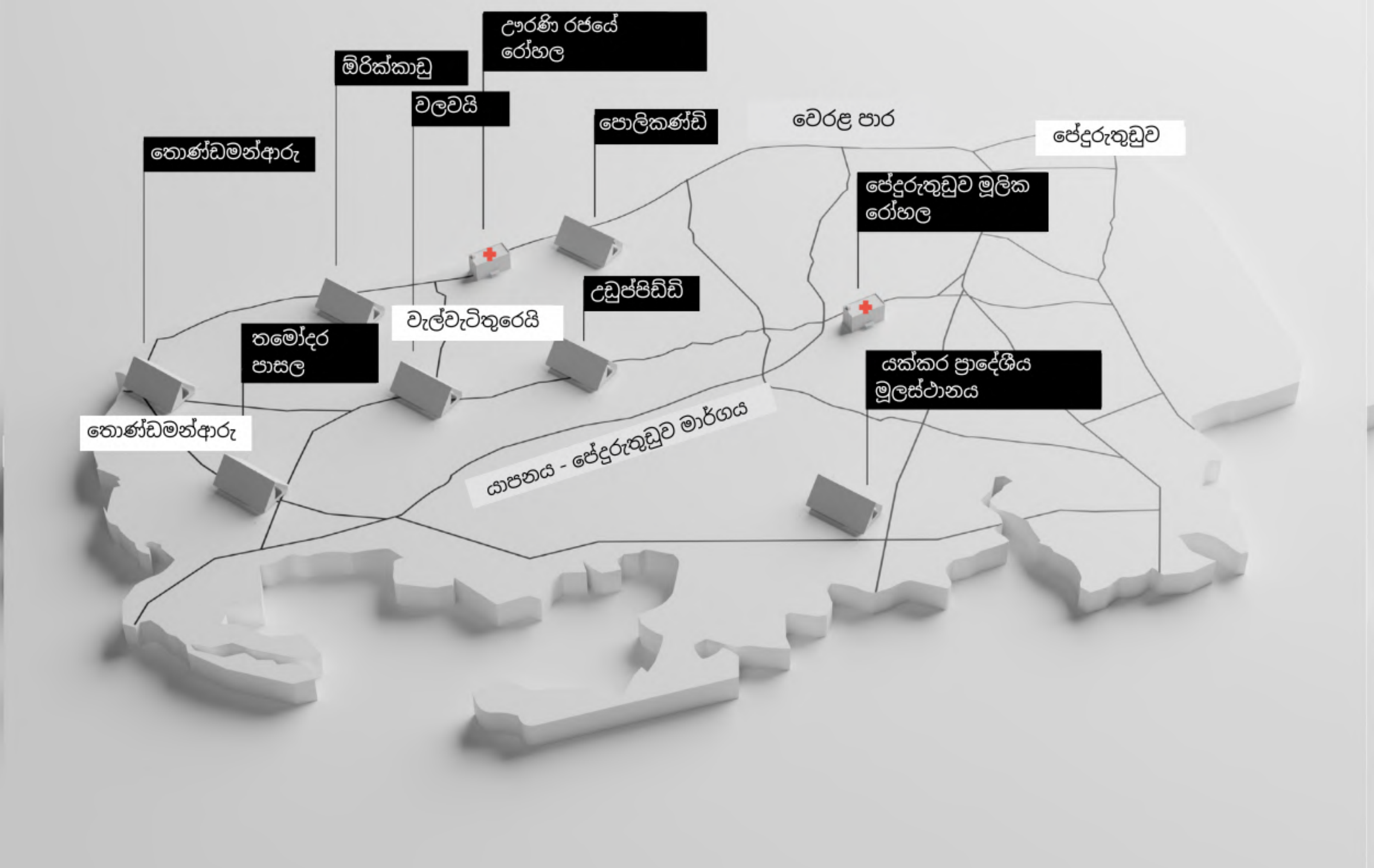

2. සන්දර්භය

මෙම වාර්තාවෙන් 1989 අගෝස්තුවේ සිදු වූ එක් සමූලඝාතනයක කතාව කියයි. එනමුත් දෙමළ බහුතරයක් වූ උතුරු හා නැගෙනහිර ප්‍රදේශවල පුරවැසියන්ට අත්විඳි ප්‍රචණ්ඩත්වය, සාමාන්‍යකරණය වී ඇති තර්ජන සහ කම්පනවල අඛණ්ඩ කොටසකි.

එක් වැසියෙකු[10] පැවසූ ආකාරයට ඉන්දීය හමුදා කඳවුරු හතක් විසින් වැල්වැටිතුරෙයි 'මන්දක්' සේ වටකරනු ලැබ තිබුණු බවත්, එයින් අදහස් වූයේ මූරකපොලු හා ඇඳිරිනීතිය උපයෝගී කර ගනිමින් ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාවට ඉතා වේගයෙන් නගරය සිර කළ හැකි වූ බවත්ය. තවත් වැසියෙකුගේ මතකයට අනුව, වසර ගණනාවක් මුලුල්ලේ පැවති වාර්ගික හා අභ්‍යන්තර ප්‍රචණ්ඩත්වය නිසා සිවිල් වැසියන් පලා යෑමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස වැල්වැටිතුරෙයි වීදි පුරා හිස් වූ නිවෙස් ඇති කිරීමටත් එල්ටීටීඊ සංවිධානය විසින් එම නිවෙස්වල වහලවල ඇති අවකාශ සැඟවුම් ස්ථාන[11] සේ භාවිත කිරීමටත් හේතුකාරක වී තිබේ. ඔත්තු ඔස්සේ කටයුතු කරමින් එල්ටීටීඊ සාමාජිකයන් නැවැත්වීමට හෝ සරලව ම මරා දැමීමට ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව විසින් සැක කෙරුණු නිවෙස්වලට ඉහළ සිට මෝටාර් ප්‍රහාර එල්ල කිරීම සිදු කළහ. සාමාන්‍යයෙන්, ඉන් අනතුරුව ඉලක්කගත පටුමගක, පහළොවකට ආසන්න නිවෙස් ගණනක් ඉලක්ක කර ගනිමින් සෙබළුන් විසින් නිවාස කොල්ල කෑම, ආක්‍රමණශීලී ලෙස පිරිමි අය වටලෑම හා ඔවුන් සිය හමුදා කඳවුරුවල රඳවා තබා ගැනීම ආදී අත්තනෝමතික පළිගැනීම් සිදු කිරීම ආදිය සිදු විය. මේ සියල්ල ප්‍රාදේශීය පුරවැසියන් විසින් 'සාමාන්‍ය' ලෙස සැලකීමට පටන් ගෙන තිබූ නමුත් මේ තත්ත්වය නිසා ජනතාව ස්ථිර අවදානමක පසුවූහ.[12]

අගෝස්තු සමූල ඝාතනයට මුල පිරූ සිදු වීම් දෙකක් වැදගත්ය.

පළමු පූර්වගාමී සිද්ධිය

1989 ජනවාරි 19 වැනි දින, ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව සහ වැල්වැටිතුරෙයි ජනතාව අතර සබඳතාවල නාට්‍යාකාර බිඳවැටීමක් සිදු විය. මානව හිමිකම් සඳහා විශ්ව විද්‍යාල ආචාර්යවරු (UTHR) සංවිධානය සාරාංශ කළේ, 'සෙබළුන් දෙදෙනෙකු මරා දැමුණු පසු ඉන්දීය හමුදා උමතු වීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස 150 දෙනෙකු පමණ රෝහල් ගත කර මහා පරිමාණයෙන් පහරදීම්වලට ලක් වීම සිදු වූ බවයි'.[13]

මෙම ප්‍රහාරයෙන් සතියකට පසු ජනවාරි 26 දින, වැල්වැටිතුරෙයි පුරවැසි කමිටුව වෙනුවෙන් එහි සභාපති, වරලත් ගණකාධිකාරී සබාරත්නම් සෙල්වේන්ද්‍ර සහ එහි ලේකම්, පේදුරුතුඩුවේ පාසලක විදුහල්පතිවරයෙකු වූ නඩරාජා ආනන්දරාජ් විසින්, ප්‍රදේශයේ සිදු වූ ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව පවා ප්‍රතික්ෂේප නොකළ, සියලු දේ පිළිබඳ සිය වාර්තාව[14] උතුරු කලාපයේ ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා නියෝජ්‍ය අණදෙන නිලධාරියා වෙත යවනු ලැබුණි. වැල්වැටිතුරෙයි පුරවැසි කමිටුවට අනුව, උදෑසන 10 ට පොලිකන්ඩි ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා කඳවුරේ සිට පා මුර සංචාරයේ යෙදී සිටි සෙබළුන් දෙදෙනෙකු පුපුරණ ද්‍රව්‍යයකින් තුවාල ලබා ඇති අතර ඉන් අනතුරුව කඳවුරේ කාපිතාන්වරයෙකු අතිරේක බලකායන් සමග 'කඩිනමින් එම ස්ථානයට' පැමිණ තිබේ. මී ළඟ පැය තුන ඇතුළත ඔහුගේ අණින් ඔහු හා යටතේ සිටි පුද්ගලයන් විසින් වර්ග සැතපුමකට අධික ප්‍රදේශයක නිවාස ගිනි තැබීම, 'විශාල පොලු, බයිසිකල් චේන්' මෙන් ම 'මෝල්ගස්' පවා යොදා ගනිමින් පදිංචිකරුවන්ට පහර දීම සිදු විය. තුවාල ලැබූ පිරිමින්ට 'විශේෂ ප්‍රතිකාර' සඳහා වැල්වැටිතුරෙයි හන්දිය දෙසට ගමන් කරන ලෙස හට පිරිස් විසින් බල කෙරුණි. මේ අතර විස්තරයට අනුව, සම්පූර්ණයෙන් ම සිහිවිකල්ව ගිය බව පෙනුනු පොලිකන්ඩි කඳවුරේ

[10] Mr Selvendra, Chairman of the VVT Citizen Committee, see Rita Sebastian, *Indian Express* (24 August 1989).
[11] Citizen Committee to Deputy Commander, IPKF Vadamarachchi Division (26 January 1989).
[12] Nadarajah Anantharaj and citizen interviews with ITJP.

[13] UTHR, *Jaffna Report 3*.
[14] Citizen Committee to Deputy Commander, IPKF Vadamarachchi Division (26 January 1989).

කපිතාන්වරයා, ඌරණි රෝහලට ඇතුළු වී 'උන්මත්තක සෙබළුන්' සමග රෝහලේ සිටි 'පුද්ගලයන්ට පහර දෙමින් භීෂණකාරී තත්වයක්' ඇති කළ බව කියවේ. එය 'දරුණු පහර දීමක්' සේ වැල්වැටිතුරෙයි සිවිල් කමිටුව විසින් තවදුරටත් විස්තර කරයි. බාහිර සමකාලීන වාර්තාවලට අනුව අවට පටුමාවත් හා වීදිවල පහර දීම්වලින් තවත් සිය ගණනක් අල්ලා ගෙන ඇති බව සඳහන් වේ. මෙම සිදුවීමෙන් අනතුරුව 150ක් පමණ පිරිසකට වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර අවශ්‍ය වූ බව වාර්තා වන අතර, රෝහලට ඇතුළු කළ අය අතරින් 100කට වැඩි පිරිසක් 'බිඳීම්, බහු තැලීම්, බැඳ තැබීම නිසා ඇති වූ තුවාල' නිසා රෝහල් ගත කරනු ලැබ තිබුණි. තුවාල ලැබූ පිරිස අතර, 'පියයුරු හා කම්මුල්වල සපාකෑම් සලකුණු' සහිත බවට විස්තර කෙරෙන කාන්තාවන් ද වූ අතර එය ලිංගික අතවර සිදු වූ බවට සාක්ෂියකි. මෙම ප්‍රහාරය නිසා රෝහල 'අකර්මණ්‍ය' වූ බව ප්‍රකාශිතය. සාක්ෂිකරුවන්ට අනුව රෝහල් කාර්ය මණ්ඩලයේ බොහෝ දෙනා 'ඔවුනුත් රෝගීන්' බවට පත් වී සිටි අතර, පොලිකන්ඩි කඳවුරේ කපිතාන්වරයා විසින් සෙසු වෛද්‍ය කාර්ය මණ්ඩල සිය කඳවුරට ගෙන ගොස් තිබුණි. එහිදී ඔහු ඔවුන්ට වැඩිදුරටත් දඬුවම් සිදු කළ බවට චෝදනා එල්ල වී තිබේ.

වැල්වැටිතුරෙයි සිවිල් පුරවැසි කමිටුව විසින් සිය විරෝධතා ලිපියේ සඳහන් කර ඇති පරිදි මෙම 'වියරුව' යාක්කරෙයි කඳවුරේ අණදෙන නිළධාරියා විසින් අවසන් කිරීමට යෙදුනි. තත්වය ගැන සොයා බැලීමට ඔහු කාරුණිකව සිය අණදෙන නිළධාරියා රෝහල වෙත යැවීය. මේ අනුව නැවත නැවත සිදු වූ දුරකථන ඇමතුම්වලින් අනතුරුව සවස 6ට පමණ රඳවාගෙන සිටි රෝහල් කාර්ය මණ්ඩලය නිදහස් කිරීම සිදු විය. මේ වන විට ඔවුන් අතරින් සමහරෙකුට ඇවිදීමට පවා නොහැකි විය.

තව දුරටත් සිදු වන පහර දීම් නැවැත්වීමට නියෝජ්‍ය කලාපීය අණ දෙන නිලධාරීවරයා විසින් ගන්නා ලද 'සානුකම්පිත පියවරක්' සේ සිවිල් පුරවැසි කමිටුව විසින් හඳුන්වන පියවරවලට ඔවුන් කෘතඥ වන නමුත් මෙවන් සිදුවීම් නැවත කිසිසේත් ම සිදු නොවන බව තහවුරු කිරීමට තව දුරටත් මැදිහත්වීම් ඔවුහු ඉල්ලා සිටියහ. ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව සමග මනා සම්බන්ධතා පවත්වා ගැනීමට ප්‍රාදේශීය ජනතාව කළ 'සැබෑ හා අවංක' සේ විස්තර කෙරෙන ප්‍රයත්නයන් තුළ මෙම 'ප්‍රහාරවල දරුණු බව හමුවේ තමා ද නිරුත්තරව' වී සිටින බව සිවිල් පුරවැසි කමිටුව පැවසීය. සිය ජනතාව සමග ඇති 'විශ්වසනීයත්වය' ද නැති වී ඇති බවට සිවිල් පුරවැසි කමිටුව සිත්තැවුලට පත්ව සිටියේය. ඔවුන් පැවසූ අන්දමට, ඔවුන්ට අවංකව ම මෙම සිදුවීම අවබෝධ කර ගැනීමට නොහැකි වී තිබේ. ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන්ට පළිගැනීමේ ප්‍රහාරයන් සාමාන්‍යකරණය වී තිබුණත්, මෙම සිදුවීම කලින් සිදු වූ සියල්ලම ඉක්මවීමක් විය.

පෞද්ගලික ප්‍රකාශයක එක් වින්දිතයෙක් පැහැදිලි කළේ, 'ජනවාරි 19 වැනිදා , ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව පොලිකන්ඩි වටලපු වෙලාවෙ මාවත් අත්අඩංගුවට අරගෙන දරුණු ලෙස පහරදුන්නා' යනුවෙනි. [15] විශේෂයෙන් මෙම පුද්ගලයාගෙ අතට හානි සිදු වී ඇත. සතියකට පසු ඔහු නැවත සෙබළුන්ගේ ඉලක්කයක් බවට පත් වූ අතර මෙහි දී ඔහුගේ අතට තව දුරටත් හානි සිදු විය. මේ සම්බන්ධයෙන් වැඩිදුර විස්තරයක් ඔහුගේ ප්‍රකාශයේ සඳහන් නොවුවත්, මාස ගණනාවකට පසුත් 'මට තාම මගෙ රස්සාව කරන්නවත්, සල්ලි හම්බ කරන්නවත් බෑ', යනුවෙන් ඔහු සඳහන් කර තිබුණි. පීඩිත තත්ත්වයක සිටින ඉන්දියානු හමුදා කෙරෙහි සාමාන්‍යයෙන් සානුකම්පිත වන *The Statesman* ඉන්දියානු සඟරාව මෙම සිදුවීම, 'යුධසමයේ සීමා ඉක්මවා යෑමක්'[16] සේ උදාහරණ දක්වමින් 'ජොෂ්ඨ ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා නිලධාරීන් විසින් ප්‍රතිප්‍රචණ්ඩත්වය මෙහෙයවීමක්' සේ සෙසු වාර්තාවලට එකඟ වෙමින් වාර්තා කර ඇත.

වගවීම සඳහා වන සිය විමර්ශනයේ දී, සබාරත්නම් සෙල්වේන්ද්‍ර සහ නඩරාජා ආනන්දරාජ් විසින් යාක්කරෙයි ප්‍රාදේශීය මූලස්ථානයේ ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා බ්‍රිගේඩියර් සහ අණදෙන නිලධාරි හමුවීමට යාමෙන් අනතුරුව, පොලිකන්ඩි කඳවුරේ 'සිහිවිකල් වී ගිය' බවට වාර්තා වන කපිතාන්වරයා කැඳවා, සිවිල් පුරවැසි කමිටුව විසින් 'වියරු සාමූහික ප්‍රහාරයක්'[17] සේ හැඳින්වූ සිදු වීමට සමාව ගත යුතු බවට[18] නියෝග කළේය. මෙහිදී මැදිහත් වූ ආනන්දරාජ් මහතා ප්‍රකාශ කර සිටියේ, 'සමාව ගැනීමක් අවශ්‍ය නොවන බවත්, ඉදිරියේ දී සිවිල් වැසියන් වෙත මෙවන් ප්‍රහාරයන් එල්ල නොවන බවට වගබලා ගැනීම අවධාරණය කළ යුතු බවත්' ය. සමාව ගැනීමක් සිදු නොවුණි. ප්‍රදේශවාසීන් අනුමාන කළේ, ඔවුන් සම්බන්ධයෙන් අදාළ කපිතාන්වරයා තුළ අමනාපයක් වූ බවයි. මෙය අගෝස්තු මාසයේදී ඛේදජනක ප්‍රතිවිපාක සහිතව මතු වීම සිදු විය.

දෙවැනි පූර්වගාමී සිද්ධිය

මසකට පසු 1989 පෙබරවාරි 15 වැනි දින, වයස අවුරුදු 47 ක් වූ ක්‍රිස්තියානි පූජකවරයෙක් ඔහුගේ පවුලේ සාමාජිකයන් කිහිප දෙනෙකු සමග උඩුප්පිඩ්ඩි හි ඔහුගේ

[15] Affidavit (5 September 1989).
[16] *The Statesman* (18 August 1989).
[17] Citizen Committee to Deputy Commander, IPKF Vadamarachchi Division (26 January 1989).
[18] see Nadarajah Anantharaj interviews with ITJP

දෙමාපියන්ගේ නිවසේ සිටියේය. ඔවුන් එහි හමුදා කඳවුරට යාබදව ජීවත් වූ අතර සෙබළුන් මේ අයව හොඳින් දැන හඳුනා සිටියහ. එදින මුර සංචාරයේ යෙදී සිටි සෙබළෙක් අහම්බෙන් නිවස අසල වෙඩි උණ්ඩයක් මුදා හැරියේය. මෙම සිදුවීමෙන් කලබලයට පත් ඔහු සමග මුර සංචාරයේ යෙදී සිටි සෙසු සෙබළුන් 20ක් පමණ පිරිසක්, මෙම නිවස වටකර සිය රයිෆල්වලින් වෙඩි වෙඩි තැබුවේ නිවස තුළ එල්ටීටීඊ සාමාජිකයෙකුට රැකවරණය දෙන බවට චෝදනා කරමිනි. පූජකවරයාව සෙබළුන් විසින් රඳවාගනු ලැබුණි. ඔහුගේ සහෝදරියන් ඔහුගේ නිර්දෝෂභාවය ප්‍රකාශ කළෝය. හමුදා භට පිරිස් පිටව යැමට සූදානම් වුවත්, ආපසු හැරුණු දෙදෙනෙකු විසින් එල්ල කළ වෙඩි වර්ෂාවක් නිසා එලිසබෙත් ජෙයරාණී විජයතාසන් සහ ජොයිස් අතිසයරාණී තේවරාජා යන කාන්තාවන් දෙදෙනාම මරණයට පත් වූහ. ජොයිස් ගර්භණීව දරුවකු ලැබීමට ආසන්නව සිටි නමුත්, ඔවුන් දරුවාගේ හිස පසාරු කරගෙන යන සේ වෙඩි තැබූහ.[19] ඇයගේ තුන් හැවිරිදි පුතාගේ කකුලට වෙඩි තබා තිබුණි. පූජකවරයා විසින් දරුවාව වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර සඳහා ඔසවාගෙන යන විට, මසකට පෙර සිදු කළ පහර දීම් පසුපස සිටි පොලිකණ්ඩි කඳවුරේ කපිතාන්වරයා හමු වී තිබේ. ඔහු ජීප් රථය නවත්වා සිදු වූයේ කුමක් දැයි විමසා බලා පිටත් ව ගොස් ඇත. සිදුවීමෙන් ටික කලකට පසුව දිවුරුම් ප්‍රකාශයක පූජකවරයා විසින් සඳහන් කර ඇත්තේ, සිදු වූ මරණයන් එල්ටීටීඊ මත පටවන සේ ලිපියකට අත්සන් කරන ලෙසත්, එසේ කළහොත් මුදල් ලබා දෙන බවටත් ඔහුට ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා නිලධාරියෙකුගෙන් උපදෙස් ලැබුණු බවයි. ඔහු මෙය ප්‍රතික්ෂේප කර ඇති අතර ඔහුගේ සාක්ෂිවලට අනුව ඔහු 'පිළිකුලෙන් යුතුව එතැනින් පිටව ගොස් ඇත'.[20] සිය සොයුරියන්ගේ ඝාතන සම්බන්ධයෙන් ඔහු ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා භට කණ්ඩායමේ සාමාන්‍ය හැසිරීමක් වූ කලබලකාරීබව ගැන චෝදනා කළ ඔහුව, පසුව පල්ලියේ ධූරාවලිය විසින් වෙනත් පල්ලියකට මාරු කර යැවීම සිදු කළේය.

මේවා ආන්තික සිදුවීම් වුවත්, ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාවේ හුදෙකලා හැසිරීම් නොවිණි. වැල්වැටිතුරෙයි සිවිල් පුරවැසි කමිටුවේ ලේකම් මෙන් ම පාසල් විදුහල්පතිවරයෙකු වශයෙන් නඩරාජා ආනන්දරාජ් බොහෝ විට, අහම්බෙන් රඳවා තබා ගත් පිරිමි දරුවන් හා යෞවනයන් නිදහස් කර ගැනීම සඳහා ආයාචනා කිරීමට බොහෝ හමුදා කඳවුරුවලට ගියේ, 'ඔවුන් මගේ සිසුන් බව සහතික කරමිනි.'[21]

පුරවැසි කමිටුව ලිඛිත ගිවිසුමක් ගැන සාකච්ඡා කරයි.

මෙම සිදුවීම්වලින් වැඩි කල් නොගොස්, සිය නගරයේ ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව සහ එල්ටීටීඊ අතර අවිධිමත් සටන් විරාමයක් ගැන සාකච්ඡා කිරීමට වැල්වැටිතුරෙයි පුරවැසි කමිටුව සමත් විය. එකිනෙකාගෙ පණිවුඩ අනෙකා වෙත ගෙන යමින් දෙපාර්ශ්වය අතර 'මහත්වරුන්ගේ එකඟතාවක්'[22] ඇති කිරීමට කමිටුව සමත් විය. ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා ප්‍රහාරයකට ලක්වීමේ බියෙන් තොරව සෙබළුන්ට වැල්වැටිතුරෙයි ප්‍රධාන මාර්ගයේ මුර සංචාරවල යෙදිය හැකි වුවත්, ඇතුළු වීදිවල මුර සංචාර සිදු කිරීමෙන් ඔවුන් වැලකී සිටිය යුතු විය. ඇත්ත වශයෙන්ම, මෙමගින් බලවේග සඳහා වෙනම සංසරණ පද්ධති දෙකක් නිර්මාණය කළ අතර ප්‍රචණ්ඩ ගැටුම් සංඛ්‍යාව සැලකිය යුතු ලෙස අඩු වීම සිදු විය.

කෙසේ වෙතත්, මෙම ගිවිසුම නිසා ඉන්දීය හමුදාවේ ඇතැමුන් දැඩි නොසන්සුන්තාවකට පත් වූයේ, එල්ටීටීඊය දැන් යළි කණ්ඩායම්ගත වී, සංසන්දනාත්මක ලෙස ඉහළ ආරක්ෂාවක් ඇති කර ගනිමින් වෙනත් තැන්වල දී ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව වෙත වඩාත් ඒකාබද්ධ ප්‍රහාර දියත් කරනු ඇතැයි යන බියෙන් පමණක් නොවේ.[23] මාස කිහිපයක් පුරා වැල්වැටිතුරෙයිහි සාපේක්ෂ සාමයක් පැවතියද, අවට හමුදා කඳවුරුවලට එල්ල වූ රොකට් ප්‍රහාර ඇතුළු කුඩා පරිමාණ එල්ටීටීඊ ප්‍රහාර කිහිපයක්, ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා 'නිලධාරීන් සහ චකිතයෙන් සිටි ජනතාව සීරුවෙන් තැබීමට' හේතු විය.[24] දෙපාර්ශ්වයේම බොහෝ දෙනෙකුට සිතමින් සිටියේ එම 'මහත්වරුන්ගේ ගිවිසුම' බිඳ වැටෙන්නේ කවදාද යන්න මිස එය පවතින්නේ නැද්ද යන්න නොවේ.

[19] UTHR, *Jaffna Dossier 2* (2 March 1989).
[20] Affidavit (4 April 1989).
[21] Nadarajah Anantharaj, interviews with ITJP.
[22] *Ibid.*
[23] UTHR, *Jaffna Report 3*.
[24] David Housego, *Financial Times* (17 August 1989).

සිතියම 2: දින තුනක සංහාරය අතරතුර ප්‍රධාන ස්ථාන

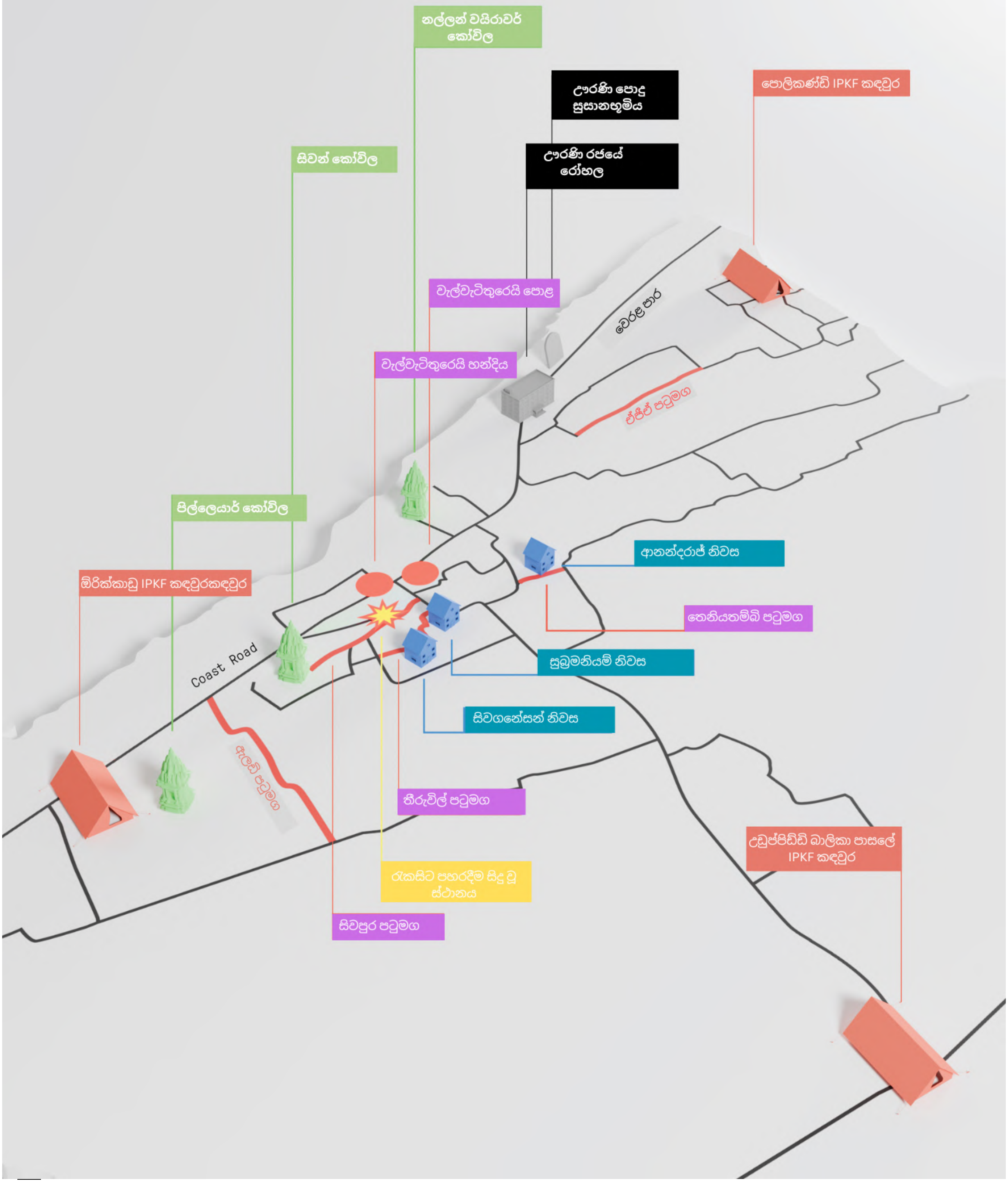

3. සිදුවීම

පළමු දිනය. වැල්වැටිතුරෙයි. 1989 අගෝස්තු 2:

1989 අගෝස්තු 2 වැනි දා වැල්වැටිතුරෙයි කාර්යබහුල පොළ දිනයක් විය. එය පාසල් නිවාඩු කාලය ද වූ බැවින් දරුවන් තුළ විවේකී විනෝදයක් ද පැවතුණි. සිය විභාගයේ දී හොඳින් ලකුණු ගැනීම නිසා කලාාණි නම් වූ කුඩා දැරියට සිය අක්කාගේ

ඇයටත් වඩා විශාල බයිසිකලය ඉල්ලා ගෙන, රසකැවිලි මිලදී ගැනීමට අසල හන්දියට යැමට අවසර ලැබී තිබුණි. ඒ අසල ම ගමේ පිරිමි දරුවන් 30ක් පමණ ක්‍රිකට් ගැසීමට කණ්ඩායම්වලට බෙදෙමින් සිටියෝය. මේ අතර වෙරළ මාර්ගය ඔස්සේ සිය රැකියාව කිරීමට ගමන් කරමින් සිටි පොලිකණ්ඩි හි ධීවර තරුණයන් කණ්ඩායමක් ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව සෙබළුන් පිරිසක් විසින් නල්ලන් වෛරාවර් පල්ලිය අසල දී රඳවා ගනු ලැබ තිබුණි.

උදේ කාලයේ මැද භාගයේ දී ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව හා එල්ටීටීඊ අතර 'මහත්වරුන්ගේ ගිවිසුම' බිඳ වැටුණි. එහෙත් මෙයට වගකිව යුත්තේ කවුද?

ඊළඟට සිදු වූ දේ සමකාලීන පුවත්පත් විසින් වාර්තා කර ඇත්තේ එල්ටීටීඊය විසින් ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා භට කණ්ඩායම් වෙත සිදු කළ 'සැඟවී සිටපහර දීමක්' ලෙසය. *Financial Times* හි ඩේවිඩ් හවුස්ගෝ වාර්තා කළේ, වැල්වැටිතුරෙයි සමාන්තර පටුමාවත් ඔස්සේ ගමන් කරමින් සිටි 30 දෙනෙකුගෙන් පමණ සමන්විත, මුර සංචාර කණ්ඩායම් දෙකකට, 'සැඟවී' වහලවල් උඩ සිට පහර දීම සිදු වූ බවයි. මේ ප්‍රහාරයෙන් සෙබළුන් හය දෙනෙකු මිය ගොස්, නිළධාරියෙකු ඇතුළු තවත් පිරිසක් තුවාල ලැබීම සිදු විය. එය 'කොටින්ගේ මිලේච්ඡත්වයේ ප්‍රමිතීන්ට අනුව පවා සිදු කළ හැකි දැඩි හානියක් බව ඔහු සඳහන් කර ඇත. එසේ ප්‍රකාශ කිරීමට පෙර ඔහු කියා සිටියේ, 'ගිවිසුමේ තමාගේ පැත්ත සේ පෙනෙන දේ කොටින් විසින් බිඳ දමා තිබූ බැවින් ඉන්දියානුවන් විසින් එහි පළිය ගත් බවයි'.[25]

එහෙත් වැල්වැටිතුරෙයි ජනතාව සිදුවීම අවබෝධ කර තිබුණේ මේ ආකාරයෙන් නොවේ. යාපනයේ මානව හිමිකම් සඳහා වන විශ්වවිද්‍යාල ආචාර්යවරුන් (UTHR) විසින් කරන ලද විමර්ශනයකින් පසුව වාර්තා කර ඇති පරිදි, සිවපුර පටුමගෙහි එල්ටීටීඊ සැඟවුම් ස්ථානයක් බවට සැක කෙරෙන ස්ථානයකට ප්‍රහාර එල්ල කිරීමේ අදහසින් ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා භට කණ්ඩායම් දෙපසකින් උඩුප්පිඩ්ඩි - වැල්වැටිතුරෙයි ප්‍රධාන මාර්ගයේ මංසන්ධියට ආසන්නව බටහිරට වන්නට පැවතුණු අවහිර කර තිබූ වීදිවලට ඇතුළු වී තිබේ. එක් මුර සංචාරක කණ්ඩායමක් ඔරික්කඩු සිට පැමිණ තිබුණි. අනෙක් කණ්ඩායම ජනවාරි 19 වැනිදා භීෂණකාරී මිලේච්ඡ ප්‍රහාරයට නායකත්වය දැරූ කපිතාන්වරයා විසින් මෙහෙය වනු ලැබුණි. ප්‍රාදේශීය වාර්තාවලට අනුව, 'මාස හයකට වඩා වැඩි කාලයක් පැවති සාමය'[26] අවසන් කරමින් 'ආක්‍රමණයකින්' 'කේවල් කිරීම' බිඳ දැමුවේ ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව බව UTHR වාර්තා කරයි.

ගිවිසුම බිඳ දැමුවේ කවුරුන්ද යන්න පිළිබඳව ඇත්ත කුමක් වුවත්, එල්ටීටීඊ සාමාජිකයන්, ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා දුරකථන පණිවුඩ හුවමාරුවලට රහසේ සවන් දී, ඔවුන් එන බව දැනගෙන සැඟවී සිටි බවට දෙමළ පාර්ශ්වයෙන් බලවත් සැකයක් ද පැවතුණි.[27] මාරාන්තික ස්වයංක්‍රීය වෙඩි ප්‍රහාර එල්ල කරමින් ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව වෙත නිසැකයෙන් ම අනපේක්ෂිත ප්‍රහාරයක් දියත් කර හානියකින් තොරව විසිර යැමට කොටින්ට හැකි විය. මෙය දරුණුතම පළිගැනීම්වලට හේතු විය හැකි බවට ඔවුන් ද අපේක්ෂා නොකරන්නට ඇත. The *Guardian* පසුව අනුමාන කළ පරිදි, 'මෙහි සිටින විශ්ලේෂකයන් පවසන්නේ, ඉන්දියානු ඉවත්වීම සඳහා උද්ඝෝෂණ කරමින් සිටි කැරලිකරුවන්, ප්‍රචණ්ඩ ප්‍රතිචාරයක් අවුලුවාලීම සඳහා මෙන් ම එමගින් ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවට ඉවත්ව යැමට ඇති පීඩනය වැඩි කිරීමට සැඟවී සිට පහර දීම කරන්නට' ඇති බවයි.[28]

ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව හා එල්ටීටීඊ යන

[25] *Ibid.*

[26] UTHR, *Jaffna Report 3*.
[27] see Nadarajah Anantharaj interviews with ITJP.
[28] Chris Nuttall, *Guardian* (12 August 1989). Only the IPKF had a telephone system at their disposal. The LTTE used walkie talkies.

දෙපාර්ශ්වය ම අනෙක් පාර්ශ්වය විසින් පොළඹවනු ලැබූ බවට සැකයක් නොවේ. සමහර විට දෙපාර්ශ්වයට ම අවශ්‍ය වන්නට ඇත්තේ ද මෙයයි.

ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාවේ පළිගැනීම්

එල්ටීටීඊ, වෙඩි ප්‍රහාර හමුවේ, ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා මුර සංචාර කණ්ඩායම් දෙක හන්දියේ සහ පොළ අවට ආරක්ෂක ස්ථාන පවත්වා ගනිමින් සිටි අතර එල්ටීටීඊ, සටන්කාමීහු ඉක්මනින් අතුරුදහන් වූවෝය. කෙසේ වෙතත්, ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාවට වැඩිදුර ශක්තිමත් කිරීම් ලැබීමෙන් අනතුරුව ඔවුහු ප්‍රහාර එල්ල කිරීම ආරම්භ කළෝය. මීළඟ පැය භාගය ඇතුළත අවට පිහිටි ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව කඳවුරුවලින් අවිගත් සෙබළුන් දහසකට අධික ගණනක් වැල්වැටිතුරෙයි වෙත පැමිණෙන්නට වූයේ මාර්ග බාධක භාවිත කර නගරය වසා දමමිනි. මේ වන විට නගරයේ පංදිවිකරුවන් එහි කොටු වී සිටියහ. ඔවුන් මීට පෙර ප්‍රචණ්ඩකාරී පළිගැනීම් අත්විඳ තිබූ නමුත්, මෙවර අත්විඳින්නට සිදු වන්නේ කුමක්දැයි කිසිසේත් ම දැන සිටියේ නැත. *Financial Times* වාර්තාකරු විසින් 1989, වැල්වැටිතුරෙයිහි වූ සිදුවීම පසුව විස්තර කර ඇත්තේ 'ඉන්දීය හමුදා කණ්ඩායම් ශ්‍රී ලංකාවේ සිටි වසර දෙක ඇතුළත ඔවුන් වෙත එල්ල වූ දරුණුතම සහාසික ක්‍රියාව' ලෙසිනි.

රසකැවිලි මිල දී ගැනීමට සිය අක්කාගේ බයිසිකලයෙන් පැමිණ සිටි කල්‍යාණි, කඩයේ තරුණ හිමිකරු විසින් පසුපස තාප්පය උඩින් ඔසවා අසල්වැසියන්ට භාර දුන් අතර, කඩිනමින් ඇයව නිවසට යැවීමට තවත් වැටවල් ගණනාවකට උඩින් අතින් අත යැවීම සිදු විය. වයස අවුරුදු 13ක් වූ මොහාන්[29], ඒ ආසන්නයේ ක්‍රිකට් ක්‍රීඩා කරමින් සිටි පිරිමි දරුවන්ගෙන් කෙනෙකු විය. ඔවුන් පලා යන විට ඔහු හා ඔහුගේ සොහොයුරා විශාල කණ්ඩායමකට එක් ව සිටි අතර ඔවුන්ට පැය ගණනාවක් උඩුප්පිඩ්ඩි පිරිමි පාසල පසුපස සැඟවී සිටීමට සිදු විය. නව යොවුන් වියේ සිටින තරුණයන් වශයෙන් ඔවුන් ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා ප්‍රචණ්ඩත්වයට පත්වීමේ විශේෂ අවදානමක සිටියහ. නොකඩවා එල්ල වන වෙඩි ප්‍රහාර හමුවේ, හන්දිය අසල කඩ හිමියන් සිය කඩසාප්පු වසා දමන්නට වූහ. රාජගුරු පුෂ්පරාණි සිය කෙසෙල් ගෙඩි කඩය වසා දමා සිය පුතුන් වූ 14 වියැති ජෙගන්රායි[30] හා 11 වියැති යවනරාජ් සමග කෙසෙල් ගෙඩි කඩය තුළ සැඟවී සිටියාය. අසල සිටි කඩයක කෙනෙකු [31] පසුව විස්තර කළේ 'සාමාන්‍යයෙන් කරදරයක් වුණා ම අපි කඩේ වහලා පිටිපස්සෙ දොරෙන් පිටවෙලා යනවා' යනුවෙනි. කෙසේ වෙතත් සෙබළුන් කඩය තුළට වැදී ඔහු හා එහි සිටි ගනුදෙනුකාරියන් දෙදෙනෙකුට පහර දී, ලාච්චුවේ තිබූ මුදල් ද කොල්ලකා, එම තුන් දෙනාවම හන්දිය මධ්‍යයේ අනෙක් අය එක්රැස් කර තිබූ ස්ථානයට යවනු ලදුව තිබුණි. ඡායාරූප ස්ටුඩියෝවක හිමිකරු වූ නල්ලතම්බි සෙන්තිවේල්[32] සිය ස්ටුඩියෝවේ බිම සැඟවී සිටියේය. පිටත තුවාල ලැබූ පුද්ගලයන්ගේ කෙඳිරිය ඇසුණු විට ඔහු එයට මැදිහත් වන්නට උත්සාහ කළ නමුත් සෙබළු ඔහුව බලෙන් ම 'ගිනි අව්වේ' වාඩි කර තැබූහ. නගර සභා ප්‍රධානියෙකු වූ කුනලිංගම් කරුණානන්තරාජා[33], කඩේ සේවකයෙකු, අයිතිකරුගේ මස්සිනා සහ කුඩා පිරිමි ළමයෙකු සමග පුවත්පත් කඩයක මුදල් පෙට්ටිය යට සැඟවී සිටියේය. මුදල් කොල්ල කෑමට පැමිණි එක් සෙබල කණ්ඩායමකට ඔවුන් අසු නොවූ නමුත්, ටොෆි සොරකම් කිරීමට පැමිණි දෙවැනි කණ්ඩායමකට හසු විය. ඔවුන් පිටතට ඇදගෙන පැමිණි සෙබළු කුඩා දරුවා පළවා හැර, අනෙක් අයට සාහසික ලෙස පහර දුන් අතර දෙදෙනෙකුට වෙඩි තැබීම සිදු කළහ. වෙඩි උණ්ඩයක් කරුණානන්තරාජා මහතාට ද වැදී තිබුණු අතර, එය ඔහුගේ පපුවේ පැත්තකින් ඇතුළු වී පිට ප්‍රදේශයෙන් පිට වී තිබුණි. ඔහු ලේ ගලමින් බිම ඇද වැටුණේ මැරුණු බව අඟවමිනි. ඔහු අසලම කඩ හිමිකරුගේ ඥාතියෙකු වූ රාසයියා රාජරත්නම් අධික ලෙස ලේ ගලමින් වැටී සිටියේය. හන්දියේ කඩයක තවත් තෙවැනි මුදලාලි කෙනෙක්[34] සිය පුතා සමග කඩය වසා දැමීමට දැඩි උත්සාහයක් ගත්තේ, ජනතාව 'බියෙන් දිව යද්දී' ය. ඔවුන් දෙදෙනාට කඩය වැසීමට නොහැකි වූ අතර ඔහු පිටුපසින් පිටව යන්නට උත්සාහ කරන විට පුතා ඉදිරිපසට ඇදගෙන ගිය සෙබළු ඔහුට වෙඩි තබා මරා දැමූහ.

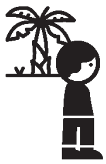

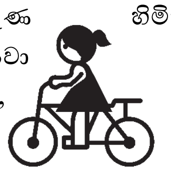

හන්දියේ නැගෙනහිර දෙසින් ප්‍රචණ්ඩත්වය වේගයෙන් ඇවිලී ගියේය.

හන්දියේ ඇති වූ කලබලයේ හඬත් සමග මීට පැයකට පෙර නල්ලන් වෛරාවර් කෝවිල අසල රඳවා ගෙන සිටි තරුණ ධීවරයෝ සිය ජීවිත බේරා ගැනීමට දුවන්නට වූයේ සෙබළුන් වෙඩි වරුසා එල්ල කරමින් පසුපස හඹා එද්දීය.

[29] Mohan, interview with ITJP.
[30] see Jeganrai in *India's Mylai* (film).
[31] Affidavit (date missing):Frightened shopkeeper, Amnesty materials.
[32] Nallathamby Senthivel, Affidavit (16 August 1989).
[33] Kunalingham Karunantharajah, a municipality chief, Affidavit (17 September 1989). Also *India's Mylai* (film).
[34] Kuttippillai Appaththurai, Affidavit (2 September 1989).

රමේෂ්කුමාර් සෝතිලිංගම්

18 වියැති රමේෂ්කුමාර් සෝතිලිංගම් වෙඩි වැදුණු අයගෙන් කෙනෙකු විය. පවුලේ එකම උපයන්නා රමේෂ්කුමාර් වූ නිසා සියලු දෙනා ඔහු මත යැපුණු බවත් මීට පෙර සිදු වූ ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියාවල දී ධීවර උපකරණ අහිමි වීම නිසා ඔවුන් ආර්ථික වශයෙන් දුෂ්කර තත්ත්වයක සිටි බවත් ඔහුගේ පියා[35] ප්‍රකාශ කළේය. රමේෂ්කුමාර්ව ඌරණියේ පිහිටි වැල්වැටිතුරෙයි රෝහලට ගෙන යෑමට අවට සිටි පිරිස කටයුතු කළත්, එහිදී ඔහු මරණයට පත් විය. සෙබළුන් විසින් ලුහුබැඳීමට ලක් වූ තවත් මිතුරෙකු වූ විසි හැවිරිදි විජයරත්නම් මුරලිදරන් ඔහුගේ විශාල පවුලේ එකම උපයන්නා වූ අතර ඔහුගේ පියා 'රෝගීව ලෙඩ ඇඳට වැටී' සිටියේය. ඔහුට වෙඩි තබා ඇති බව සැල වූ වහා ම ඔහුගේ මව[36] ඉක්මණින් එම ස්ථානයට පැමිණ ඔහුව රෝහල කරා ගෙන යෑමට කටයුතු කළත් එහිදී ඔහු මිය ගියේය. 'දැන් අපි අසරණයි' ඇය පසුව කියා සිටියාය. 'අපිට උදව් කරන්න කවුරුවත් නැහැ'. 23 හැවිරිදි පොන්නුතුරෛයි රාසේන්තිරම් මෙම කණ්ඩායමේ සිට මියගිය තවත් මිතුරෙකු විය.

නගරයේ නැගෙනහිර කොටසේ දී වෙඩිතැබීමට ලක් වූයේ ඔවුන් පමණක් නොවේ. ඌරණි ආසන්නයේ වෙඩිතැබීම් සිදු වන විට, යාබද නිවසේ වාසය කළ සිය දියණිය වූ සෙල්වරත්නම් සිවමති ඇගේ කුඩා පුතුන් දෙදෙනාට ඔහුගේ නිවස දෙසට දුවන්නට කී බව එක්තරා වයෝවෘද්ධ ධීවරයෙක්[37] පසුව ප්‍රකාශ කර සිටියේය. ඇයත් ඔවුන් පසුපස දුව එන බව ඔවුන් පැවසුවත්, දුවන අය ඉලක්ක කර ගනිමින් සෙබළුන් වෙඩි තබමින් සිටියහ. ඇය පැමිණි විට 'මගෙ කකුල් පාමුල වැටුණා' ඔහු පවසා තිබුණි. ඇගේ පපුවෙන් ලේ ගලමින් තිබූ අතර පසුව ඇය මරණයට පත්වූවාය. ඇගේ සැමියා 1986 දී 'ජනවාර්ගික කෝලාහලවලින් මිය ගිය බවට අනුමාන' කර තිබීමෙන් අනතුරුව ඇය අවුරුදු තුනකට පමණ පෙර වැන්දඹු වී සිටියාය. මෙයින් ඇගේ පියා සම්පූර්ණයෙන් ම 'අසරණ' වූවේ, ඇය ඔහුගේ කර්මාන්තයට උපකාර කළ නිසා පමණක් නොව ඇගේ වියෝවෙන් පසු කුඩා මුණුබුරන් දෙදෙනාගේ සම්පූර්ණ වගකීම ද ඔහු මත පැටවුණු බැවිනි.

මේ අවස්ථාවේ දී ම සිවපුර පටුමගේ සැඟවී සිටි ස්ථානය අවට වූ පටුමාවත් වෙත සැලකිය යුතු ආකාරයෙන් ඉන්දියානු සාම සාධක බලකායේ ප්‍රචණ්ඩත්වය කේන්ද්‍රගත වෙමින් තිබුණි:

ප්‍රචණ්ඩත්වය ඇවිලී යත් ම ධිවරයෙකු වූ පොන්නුතුරෛයි ෂන්මුගලිංගම්, සිය බිරිඳ[38] හා දරුවන් සමග තීරුවිල් පටුමගේ ඔවුන්ගේ නිවසින් පිටවී දුවන්නට විය. ඔහු අසල පිහිටි කෝවිලක් වෙත දිවගිය අතර බිරිඳ හා දරුවන් ඇගේ සහෝදරයාගේ නිවසට දුවමින් සිටියහ. ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් විසින් වෙඩි තැබීම නිසා ඔහු බිම වැටෙනු ඇය ඈත සිට දැක තිබේ. නැවතීමට හෝ ආපසු හැරීමට කිසිම හැකියාවක් නොතිබීම නිසා ඇය හා දරුවෝ නොනැවතී දුවන්නට වූහ. තෙනියතම්බි වීදියේ එක් කාන්තාවක්[39] 'වටේටම වෙඩි තියන හඬ ඇහෙන' විට නිවසට වී තනිවම ආහාර පිසිමින් සිටියාය. 'කළු ජටා ඔලුවේ බැඳගත්' සෙබළුන් ඇගේ නිවසට ඇතුළු වී එයට ගිනි තබා, දුම් අරටු පිට කරමින් පිපිරීම් ඇති කරන විට ඇයට සැඟව සිටීම හැර කළ හැකි වෙනත් දෙයක් නොවීය. නිවසට බෙහෙවින් හානි සිදු වී තිබූ අතර, 'වැදගත් ලියකියවිලි ආදිය' ඇතුළුව නිවසේ තිබූ සියල්ල 'අළු වී' තිබුණි. කාන්තාවක් හා දරුවන් සිටි අසල්වැසි[40] නිවෙසකට 'කෑගසමින් සිනාසෙමින්' ඇතුළු වූ සෙබළු එයට ගිනි තැබූහ. ඇයට කළ හැකි කිසිවක් වූවේ නැත. ඇගේ නිවසේ තිබූ දේ 'අළු බවට පත් වී', නිවසේ ඉදිරිපස 'කඩා වැටී' තිබුණි. පාසල් විදුහල්පතිවරයෙකු වූ වැල්වැටිතුරෙයි පුරවැසි කමිටුවේ ලේකම් ආනන්දරාජ් මහතා ද තෙනියතම්බි වීදියේ සිය නිවසේ සිටියේය. එදින උදෑසන අක්කාගේ බයිසිකලයෙන් රසකැවිලි මිලදී ගැනීමට ගොස් සිටි නව හැවිරිදි කල්‍යාණි ආනන්දරාජ් මහතාගේ දියණිය[41] විය. වාසනාවට ඇය පටු වීදි ඔස්සේ නිවසට ආපසු පැමිණ සිටියාය. ෂෙල් වෙඩි ප්‍රහාරවල ශබ්දයෙන් මෙන් ම සිය ජීවිත බේරා ගැනීමට දිව යන මිනිසුන්ගේ සෝෂාව හා ගිනිබත්වන ගොඩනැගිලිවලින් නැගෙන දුම්රොටු හමුවේ, නිවසෙට වී දොරගුලු දාගෙන සිටීම හැර ඔවුන්ට ද කළ හැකි වෙනත් යමක් නොවීය. ඔවුන්ට තවත් පැමිණෙන හමුදා වාහනවල කලබලය ද ඇසෙමින් තිබුණි.

[35] Rasiah Sothilingam, Affidavit (25 August 1989).
[36] Vallinayaki, mother of Vijayaratnam Muralitharan, Affidavit (31 August 1989).
[37] Sankarappillai Poopalu, Affidavit (21 August 1989), and Affidavit (19 September 1989).
[38] Mrs Pathamathevy Shanmugalingam, Affidavit (14 August 1989).
[39] Jeyarany Ranjanathas, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p22.
[40] Thanabalasingam Swarnalatha, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p17.
[41] Kalyani, daughter of Nadarajah Anantharaj, interview with ITJP.

1.00 1.00

இல: 14153

AFFIDAVIT

I, Mr Sellathurai Senthivel, aged 62 years, being a hindu, Srilankan Tamil, residing at Kallikovil lane, Valvettiturai, do hereby solomenly sincerely and truely declare and affirm as follows:-

1. I am the affirmant herein, holding Mational Identity Card No 272090246 V.
2. On 2nd of August 1989, Indian Army entered into my house and arrested my son Mr Senthivel Sakthivel for inquiry. I have begged them to release my son as he has never identified himself in any activities against the state or other organizations. But they have not released him and taken into custody. As the curfew was impossed by the Indian Army I was not allowed to go outside.by the Indian Army. After the curfew was relaxed I heard my son's dead body was in the junction. When I went and see my son was shot and dead. As the body was unable to remove I have burnt his body in the junction.

Declared and affirmed at Valvettiturai this 31st day of August 1989.

செ. செந்திவேல்
Declarant

2.00

Before me. J.P.

J.P.

THANBABANIKATHESIGAR J.P.
CHIEF PRIEST
MUTHUMARI AMBAL DEVASTHANAM
VALVETTITHURAI.

වැඩිහිටියන් හා කාන්තාවන් ඉලක්ක කර ගනිමින් ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවන් විසින් වටලෑම සිදු කරමින් සිටියේය

තවත් අසල පටුමගක දී ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව පැමිණ 23 වියැති ධීවරයෙකු වූ සෙන්තිවේල් සක්තිවේල් 'ප්‍රශ්න කිරීම' සඳහා නිවසින් පිටතට ගෙන ගියහ. තම පුතා 'රාජ්‍ය හෝ වෙනත් කිසිම සංවිධානයක කටයුතුවලට' සම්බන්ධ නැති බව කියමින් ඔහු අතහරින ලෙස ඔහුගේ පියා[42] ආයාචනා කර සිටියේය. පුතා රැගෙන යන විට ඔහුට කළ හැකි වූයේ අසරණව බලා සිටීම පමණි. දින දෙකක් යනතුරු ඔහුගේ ඉරණම ගැන තොරතුරක් නොවිය. තවත් තැනක අතිඅරුනාවලම් පවුලට අයත් නිවසේ දී ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් විසින් තරුණ සහෝදරයන් තිදෙනෙක් රැගෙන ගියෝය. පවුලේ කාන්තාවන් මේ යොවුන් දරුවන් බදා ගනිමින් ඔවුන් ආරක්ෂා කර ගැනීමට උත්සාහ කරන විට එක් කාන්තාවකගේ ඇඟිල්ලක් වෙඩි පහරින් ගැලවී ගියේය.[43]

ඊළඟ පැය කිහිපය ඇතුළත පිළිවෙලින් අවුරුදු 18ක් හා 19ක් වූ පරසාර්, හා පරම්සෝති යන වැඩිමහල් සහෝදරයන් දෙදෙනා, අවුරුදු 12ක් වූ බාල සහෝදරයා සුන්දරේස්වරන්ගෙන් වෙන් කෙරුණි. මේ කිසිවෙක් නැවත පැමිණියේ නැත. සෙබළුන් විසින් පිටව යන්නට අණ කරන විට කන්දසාමි තංගරාසා, වැල්වැටිතුරෙයි නගර මධ්‍යය ආසන්නයේ වාසය කළ 76 වියැති සිය වියපත් සොයුරිය සිත්තිවිනායගම් මහත්මියගේ[44] නිවසට පැමිණ සිටියේය. ඔවුන් බොහෝ සේ 'මහලු' වූ බැවින් අත්හරින සේ ඉල්ලා සිටියත්, ඔවුන්ට ද අනෙක් අය - 'කාන්තාවන් හා දරුවන් ඇතුළුව විවිධ වයස්වල අය' සමග හන්දියට ගොස් වාඩි වී සිටීමට බල කෙරුණි. මෙසේ පැමිණෙන පිරිස සංඛ්‍යාවෙන් වැඩිවත් ම, බලෙන් ගෙනා පිරිස අතර සිටි පොත් සාප්පුවේ හිමිකරුගේ පුතා වූ මදිවානන් අප්පතුරෙයි නම් තරුණයෙකු ඡායාරූප ස්ටුඩියෝවේ හිමිකරු නල්ලතම්බි සෙන්තිවේල් විසින් හඳුනාගන්නා ලදී. ඇවිදින අතර ඔහුට දැඩි සේ පහර දෙමින් තිබුණි. මංසන්ධියේ කුඩා චිත්‍රපටි ශාලාව තුළ චිත්‍රපටි නරඹමින් සිටි පිරිස මෙන්ම ආරක්ෂාව පතා එතුළට දිව ගිය අය ද බලෙන් පිටතට ගෙනැවිත් තිබූ අතර, අවසානයේ දී එතැන 75ක් පමණ පුද්ගලයන් පිරිසක් කාණ්ඩක අව්වේ කරවෙමින් රැස්ව සිටියෝය.

ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව විසින් ආහාර කඩ ඇතුළු වාණිජ ස්ථාන ඉලක්ක කරයි.

සෙබළුන් විවිධ කඩ සාප්පුවලට ගිනි තැබීමට උත්සාහ කළ අතර වැඩි වෙලා නොයාම සෙන්තිල් මහතාගේ කඩය ඇතුළු බොහෝ කඩවල ගිනි බුර බුරා ඇවිලෙන්නට විය. තවත් ගිනිගෙන විනාශ වූ වෙළඳ සැලක් වූයේ සුපිරි වෙළඳසැලයි. දෙපස වූ වෙළඳසැල්වල ඇති වූ ගින්න නිසා සුපිරි වෙළඳසැලේ වීදුරු පිපිරී විවිධ ද්‍රව්‍ය උණු වෙමින්, විදුලි පද්ධතියටත් ගිනි ඇවිලී කොන්ක්‍රීට් වහල පිපිරී යන අයුරු එහි අයිතිකරුට[45] බලා සිටින්නට සිදු විය. මෙම විනාශය හමුවේ නගරයේ ආහාර සැපයුම සම්පූර්ණයෙන් ම නැවතී ගියේය. පසුවට වෙඩි වැදුනු කරුණානන්තරාජා මැරුණු බව අඟවමින් වැටී සිටියේය. ඔහු වැටී සිටි පත්තර කඩයට ගිනි තැබීමට සෙබළුන් පැමිණි විට කුමක් කළ යුතු දැයි නොදැන ඔහු අසරණ වී සිටියේය. ඔහුත් සමග ම වෙඩි තබනු ලැබූ 33 හැවිරිදි රාසයියා රාජරත්නම් ඒ වන විට ජීවතුන් අතර නොසිටියේය. තමා පණ පිටින් පිළිස්සී මිය යාමේ අවදානම ගත යුතුද නැත්නම් නැගිටිය යුතු ද? ඔහු පසුව සඳහන් කළ ආකාරයට 'බොහොම අමාරුවෙන්' ඔහු 'නැගී සිටියේය'. ඒ අවස්ථාවේ ඔහුගේ තුවාල ගැන පවා නොසළකා හන්දියේ එක්රැස් වී සිටින අනෙකුත් අය සමග එකතු වන ලෙස සෙබළු ඔහුට බල කළහ.

රාසයියා රාජරත්නම්

දවසේ මැද භාගය වන විට වෙඩි තැබීම් යම් තාක් දුරට සමනයකට පත් විය. මුලින් ගැටුම ඇති වූ සිවපුර පටුමග ඇතුළු තීරුවිල් ප්‍රදේශයේ වංකගිරි පටුමාවත්වල සමහර අය ආරක්ෂාව සොයා දිවීමට තරම් නිර්භීත වූ නමුත් සිය නිවෙස් හැර යාමට තරම් සියලු දෙනා නිර්භීත වූයේ නැත:

[42] Sellaththurai Senthivel, Affidavit (31 August 1989).
[43] Witness interview ITJP.
[44] Mrs Manikkaraththinam Siththirinayagar, Affidavit (date missing).

[45] Balasuntharam Ramachchanthiran, Affidavit (25 September 1989).

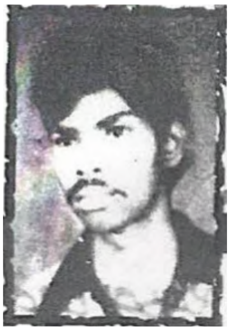

පොන්නයියා කලිදාස්

මුලින් ම එල්ටීටීඊ 'රැකසිට පහර දීම' සිදු වූ සිවපුර පටුමගෙහි, වැල්වැටිතුරෙයි වෙනත් කිසිම පටුමගක සිදු නොවූ තරම් විනාශයක් සිදු වී තිබූ අතර, දේපළ කඩාබිඳ දමා නිවෙස් 23කට ගිනි තබා තිබුණි. ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් කඩා වදින විට ආනන්දසාමි සුබයිතිරෙයි අම්මා[46] සිය දියණිය මෙන් ම අසල නිවෙසක කාන්තාවක් හා ඇගේ දරුවන් දෙදෙනෙකු සමග සිය නිවසේ සැඟවී සිටියාය. පිරිසක් කාන්තාවන් වෙත තුවක්කු මානාගෙන සිටිය දී අනෙක් අය ඊළඟ පැය භාගය තුළ මහා විනාශයක් ඇති කරමින් ගෘහභාණ්ඩවලට ගිනි තබන්නට වූහ. ඒ ආසන්නයේ ද ගිනි තැබීම් සිදු විය. ඒ සවස් වරුවේ ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් වයසක පුද්ගලයෙකු වූ කනගසබයි තංගරාසාගේ[47] නිවසට කඩා වැදී, කම්මල්කරුවෙකු වූ 25 වියැති ඔහුගේ බෑණා පොන්නයියා කාලිදාස් නිවසින් පිටතට ඇදගෙන ගොස් පිටත බිත්තියකට පිට දී සිටීමට සලස්වා ඔහුට වෙඩි තැබීමට පෙර තංගරාසාගේ දියණිය හා දරුවන්ට ද වෙඩි තබන බවට කළ තර්ජන හමුවේ තංගරාසා අසරණ වී සිටියේය. ඉන්පසු කුස්සියෙන් ගත් භූමිතෙල්වලින් බිත්ති පෙඟවූ සෙබළු නිවස 'සම්පූර්ණයෙන් ම' ගිනි තබා විනාශ කළෝය. පොන්නයියා වෙත ගොස්, ඒ වන විට ඔහු මියගොස් ඇති බවට තහවුරු කර ගැනීමට පවුලේ අයට හැකි වූයේ මේ සියල්ලෙන් පසුවය.

කන්දසාමි මෙහෙන්තිරරාජා – කන්දසාමි වෙලුම්මයිලම්

වැල්වැටිතුරෙයි මංසන්ධියේ තේ කඩයක හිමිකරුවෙකු වූ හැට හැවිරිදි රාසමානික්කම් සිවලිංගම්,[48] එදින උදේ තේ කඩයට ගොස් ආපසු පැමිණියේ නැත. ඔහුගේ දියණිය නගරයේ අනෙක් පැත්තේ වාසය කළාය. සතියකට පෙර පේදුරුතුඩුවේ ගැටුම්කාරී තත්ත්වයෙන් මිදී පලා ආ පවුලේ සාමාජිකයන් පිරිසක් ඔවුන්ගේ නිවසට පැමිණ සිටියහ. මෙසේ පැමිණ සිටි, විශ්‍රාමික තැපැල් ස්ථානාධිපතිවරයකු වූ ඔහුගේ සහෝදරයා, රාසමනික්කම් නඩරාජා, 'අවස්ථා ගණනාවකදී' ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව විසින් ඔහුගේ නිවසින් රැගෙන ගොස් 'පහර දී සහ අවමානයට පත් කර තිබුණි.මේ නිසා ඔහු විශ්‍රාමික ගුරුවරියක වූ සිය බිරිඳ[49] ද සමග වැල්වැටිතුරෙයි වෙත පැමිණ සිටියේය. ඔවුන් සමග ඔවුන්ගේ වැන්දඹු සහෝදරිය[50] හා ශ්‍රී ලංකා සිමෙන්ති සංස්ථාවේ රැකියාව කළ ඇගේ විසිපස් වියැති පුතා විනයාගමූර්ති අරුල්සෝති ද වූහ. ගැටුම් ආරම්භ වූ විට රාසමානික්කම් සිවලිංගම්ගේ දියණිය[51] සිය දරුවන් ද සමග පාර පැන දිව ආවාය. මුළු උදේ වරුව ම මේ පවුල නිවසට වී බලා සිටියෝය. පසුව පස්වරු 2 ට පමණ, ඔවුන්ගේ පටුමගට පැමිණි සෙබළු, ඇය කම්පිතව බලා සිටිය දී 'වියරුවෙන් මෙන්' ඇගේ නිවස විනාශ කර, 'බුරබුරා නැගෙන ගින්නක් ඇති කළ අතර අවසානයේ දී වහලය 'කෑලි කෑලි කැඩෙන්නට' විය. ඔවුන් අතර සිටි පිරිමි දෙදෙනාට පලා යන ලෙස පවුලේ අය ආයාචනා කළත්, 'ගෞරවණීය පුරවැසියන්' ලෙස තමා ආරක්ෂිත බව ඔවුහු විශ්වාස කළහ. ඉක්බිති දොරෙන් ඇතුළු වූ සෙබළු පිරිමි දෙදෙනාට ම වෙඩි තබා මරා දැමූහ.

තීරුවිල් පටුමගේ සහෝදරයන් දෙදෙනෙක් ඔවුන්ගේ බිරියන්[52] හා මව සමග නිවසක සැඟව සිටියහ. ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළු සය දෙනෙකු පැමිණ මිදුලේ තිබූ ඔවුන්ගේ මෝටර් රථයට ගිනි තබන විට ඔවුහු කුස්සියේ සැඟවී සිටියෝය. නමුත් සෙබළු නිවස තුළට පැමිණ එහි වූ දේ ගිනිබත් කරන විට අසු වුවහොත් ඔවුන් තමාටත් වෙඩි තබනු ඇතැයි කන්දසාමි මෙහෙන්තිරරාජා බියට පත් වී සිටියේය. තමා සංවිධානයට සම්බන්ධ නොවන බව ඔහු කෑගසා කීවත් මුළු පවුල ම එළියට ඇදගත් සෙබළු, ඔහුට හා ඔහුගේ සහෝදරයා කන්දසාමි වෙලුම්මයිලම්ට වෙඩි තැබූහ. කාන්තාවන්, පිරිමි අය බදා ගනිමින් ඔවුන් බේරා ගැනීමට උත්සාහ කරන විට සෙබළු කාන්තාවන්ට ද වෙඩි තැබූහ. කාන්තාවන්ට තුවාල සිදු කර, පිරිමි දෙදෙනා ම ඝාතනය

[46] Ananthasamy Subathirai Amma, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p21
[47] Kanagasabai Thangarasa, Affidavit (14 August 1989).
[48] Rasamanikkam Sivalingam, 'V.V.T. Incident Report' (2 August 1989).
[49] Yogaranee Nadaraja, Affidavit (12 August 1989).
[50] Mrs Selvaratnam, 'V.V.T. Incident Report' (2 August 1989).
[51] Mrs Nalini Sivaratnam, Affidavit (12 August 1989).
[52] Velummylum Mahaledchumy, Affidavit (14 August 1989) and Mahaledchumy, wife of Kanthasamy Velummylum, Affidavit, (14 August 1989).

කර ඔවුහු පිටවී ගියහ. නිසියාකාර අවමගුල් චාරිත්‍ර කිරීම කිසිසේත් ම නොහැකි වූ නිසා මේ වන විට මළ සිරුරු වැටුනු වැටුනු තැන්වල විය. මේ පටුමාවතේ ම තවත් ගෘහණියක්[53] 'පිට පිට වෙඩි තබමින්' සෙබළුන් සිය නිවසට ඇතුළු වනු දුටුවාය. ඔවුන් තැබූ වෙඩි පහරක් ඇගේ සිව් හැවිරිදි දියණියට වැදුණු නමුත්, 'දෙවි පිහිටෙන්' ඇගේ ජීවිතයට හානියක් සිදු නොවුණි. මේ අවස්ථාවේ ඇය රෝහලට ගෙන යෑම කිසිසේත් ම කළ නොහැක්කක් විය. එසේම ඔවුන්ට නිසි වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර ලබා ගත හැකි වන්නේ කොයි අවස්ථාවේ දී දැයි දැනගැනීමට ද හැකියාවක් නොවිය.

ආරක්ෂාව පතා දිව ගිය සමහරු, සිය නිවෙස්වලට වඩා ස්ථිරසාර ලෙස තනා තිබුණු වෙනත් නිවාස වෙත ගොස් තිබුණි. ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා මෝටාර් ප්‍රහාර හමුවේ කොන්ක්‍රීට් වහලයෙන් ආරක්ෂාව සැලසුණි. බිත්ති හා උළු හෝ ඇස්බැස්ටෝස් වහලින් යුතු ශක්තිමත් බවින් අඩු නිවාස, ෂෙල් වෙඩි ප්‍රහාර හමුවේ අඩු ආරක්ෂාවක් සහිත විය.

සිවගණේෂන් මහතාගේ නිවසේ දී:

විදේශගතව සිටි සිවගණේෂන් මහතාට අයත් විශාල නිවසක බොහෝ පිරිසක් රැස්ව සිටියහ. තිස්හතර හැවිරිදි හාඩ්වෙයා හිමිකරුවෙකු,[54] 'මේ වගේ අවස්ථාවලට අපි දුවන තැන' වූ සිවගණේෂන් මහතා ගේ නිවසට සිය වැඩිමහල් දරුවා සමග දිව ගිය ආකාරය විස්තර කළේය. එතැන ඔහුට 'අනාථ වූ අය හැත්තෑවක් පමණ' දක්නට ලැබුණු අතර ඒ අතරින් වැඩි දෙනෙක් කාන්තාවෝ හා දරුවන් වූහ. ඔවුන් අතර සිටි එක් පිරිමියෙකු වූයේ විශ්‍රාමික තැපැල් ස්ථානාධිපතිවරයෙකු වූ රාමසාමි සිවගුරු[55] මහතාය. ඔහු සිය දියණිය හා ඇගේ දරුවන් සමග පැමිණ සිටියේය. ඔවුන්ට හන්දිය 'අතරින් පතර' දෙසින් වෙඩි හඬ ඇසෙමින් තිබුණි. ඉන්පසු මධ්‍යාහනය වන විට 'අපිට ළඟ ළඟින් ම වෙඩි සද්දයි කෑගහනවයි ඇහෙන්නට වුණා' එසේම සෙබළුන් ළඟම එන බව ඔවුන්ට 'දැනෙන්ට' විය. ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සාමාජිකයන් කිහිප දෙනෙකු පසුපස බිත්තියට උඩින් පැන වෙඩි හඬින් නිවස ගුගුරවන්නට වූහ. ගෙතුළට පැමිණි වෙඩි උණ්ඩයක් වැදී එහි සිටි කාන්තාවකගේ බෙල්ල තුවාල විය. ඉන්පසු පසුපස දොර කඩාගෙන සෙබළුන් අට දෙනෙක්, නිවෙසට ඇතුළු වූ අතර, ඔවුන් එන විට 'හැමෝම හඬා වැලපෙමින් අත් ඉස්සුවා.' වෙඩි නොතබන ලෙස ආයාචනා කරමින් කාන්තාවෝ කිහිප දෙනෙක් ඔවුන්ගේ දෙපා මුල වැටෙන්නට වූහ. එහෙත් ඔවුන්ට පයින් ගසා පලවා හැරි සෙබළු, නිවස පුරා සෝදිසි කරමින් සියලු දෙනාට ම මිදුලට බසින සේ අණ කළහ.

නිලධාරියෙකු නොවූවත්, [56] මෙම ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන්ගේ නායකයා සේ සිටි පුද්ගලයා, වැඩිහිටි පිරිමින්ට තාප්පයට මායිම් වූ ගව මඩුවක් අසල සිටගන්නා සේ නියෝග කළේය. සිවගුරු මහතා හැට ගණන්වල පසුවන බව දුටු සෙබළුන් ඔහුට සහ තවත් එක් වැඩිහිටි පුරුෂයෙකුට කාන්තාවන් සහ දරුවන් සමග එක්වීමට අවසර දුන්නේය. ඉන්පසු පිරිමි අය අට දෙනෙක් ඉතිරි විය. තරුණ හාඩ්වෙයා හිමිකරුවා විසින් සිය දරුවා දන්නා හඳුනන කාන්තාවකට භාර දීමෙන් දුන් අතර, ඉන් අනතුරුව ඔවුන් වෙඩි තබා මැරීම සඳහා යුගල වශයෙන් රැගෙන යනු ලැබිණි. ඔහු පළමු යුගලයේ විය.'අලුගෝසුවෝ වෙඩි තිබ්බා, මාත් එක්ක හිටපු අනික් එක්කෙනා මැරුණා,' ඔහු පසුව පැවසුවේය. ඔහුට වෙඩි පහරක් 'යන්තමින්' වැදී තිබූ අතර ඔහු මරණයට පත් වූ බව අඟවමින් බිම වැටී සිටියේය. දෙවැනි වතාවේ වෙඩි තැබීම සිදුවන විට 'මගේ අතක සන්ධියකට වෙඩි වැදුණා'. එහෙත් තව දුරටත් ඔහු 'මැරුණු බව පෙන්වමින්' වැටී සිටියේය. සිවගුරු මහතා මේ අවස්ථාව විස්තර කළ ආකාරයට, දණ ගසා ගෙන සිටි අයට, 'ඔවුන්ගේ මව්වරු, බිරියන්, දරුවන් හා අනෙක් ඥාතීන් ඉදිරියේ වෙඩි තැබීම සිදු විය'. මේ භයංකර දසුන විනාඩි පහකින් පමණ අවසන් විය. 'හඬා වැලපෙන ඕනෑම කෙනෙකුට වෙඩි තබන බවට'[57], ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව තර්ජනය කළහ. ඉන්පසු සෙබළු නිවසට ගිනි තැබීමට උත්සාහ කළත් එය අසාර්ථක වූ විට අවසානයේ ඔවුන් පිටව යත්ම මෙතෙක් නිහඬව සිටි නොනැසී සිටියවුන් 'හඬා වැටෙන්නට' පටන්ගත්හ. යුගල වශයෙන් වෙඩි තැබූ අට දෙනා අතරින් සිව්දෙනෙකු මිය ගොස් තිබුණි.[58] 'දෙවි පිහිටෙන්' දිවි ගලවා ගත් අනෙක් හතර දෙනා අතර, වෙඩි උණ්ඩවලින් එක් අයෙකුගේ 'දකුණු පපුවේ, මැණික් කටුවේ, උරහිසේ සහ වම් අතේ[59]' සංකීර්ණ තුවාල සිදු වී තිබූ අතර හාඩ්වෙයා වෙළඳසැලේ හිමිකරුගේ සන්ධිය 'බිඳී යාම' නිසා පසුව ඔහුගේ අත කපා දැමීමට සිදු විය.

[53] Sivabalachandran Nirmala, Affidavit, *India's Myla* (1989) p22.
[54] Yogaguru, Affidavit (date missing).
[55] Ramasamy Sivaguru, Affidavit (12 August 1989).

[56] *Ibid.*
[57] _see also_ Manickaladhumy Sivanesarajah and Sabaratnam Ponnambalam, Affidavits, *India's Mylai* (1989) pp18 and 20. Nadarajah Raveenthiran was shot dead in front of his five sisters, see Rita Sebastian, *Indian Express* (24 August 1989).
[58] They were Kathirgamathamby Sivanesarasa, 36, labourer; Ponnambalam Ranjithkumar, 25, mechanic; Nadarajah Raveenthiran, 31, business owner; and Arumugasamy Ramachandran, 41, mason.
[59] Sivasubramaniam Thavamanithevi, Affidavit (29 September 1989).

සිවගනේසන් මහතාගේ නිවසේ දී ඝාතනයට ලක්වූ අය

මරා දැමුණු අය (4)

නඩරාජා රවීන්ද්‍රන්
අවුරුදු 31, ව්‍යාපාර හිමියෙකි. ඔහුගේ සොහොයුරියන් පස්දෙනා ඉදිරිපිට මරා දැමුණි.

පොන්නම්බලම් රන්ජිත්කුමාර්
අවුරුදු 23, කාර්මික ශිල්පියෙකි.

ආරුමුගම්සාමි රාමචන්ද්‍රන්
41, මේසන් කාර්මිකයෙකි.

කතිරගම්තම්බි සිවනේසරාසා
අවුරුදු 36, කම්රුවෙකි. ඔහුගේ බිරිඳ ඉදිරිපිට වෙඩිතබා මරා දැමීම සිදුවිය.

තුවාල සිදු වූ බොහෝ අය

යෝගගුරු
අවුරුදු 34, සුබ්රමනියම් අරුනේන්ද්‍රන් සමග වෙඩි තබනු ලද අතර දෙදෙනාම නොනැසී සිටීමට සමත් වුවත් බරපතල තුවාල ලැබුවෝය.

සිවසුබ්රමනියම් අරුනේන්ද්‍රන්
යෝගගුරු සමග වෙඩි තබනු ලද අතර, දෙදෙනාම නොනැසී සිටීමට සමත් වුවත්, බරපතල තුවාල ලැබුවෝය.

අනෙක් පුද්ගලයන්
පිරිමින්, කාන්තාවන්, දරුවන්

සැඟවීමට උත්සාහ කළ අය

X 70+

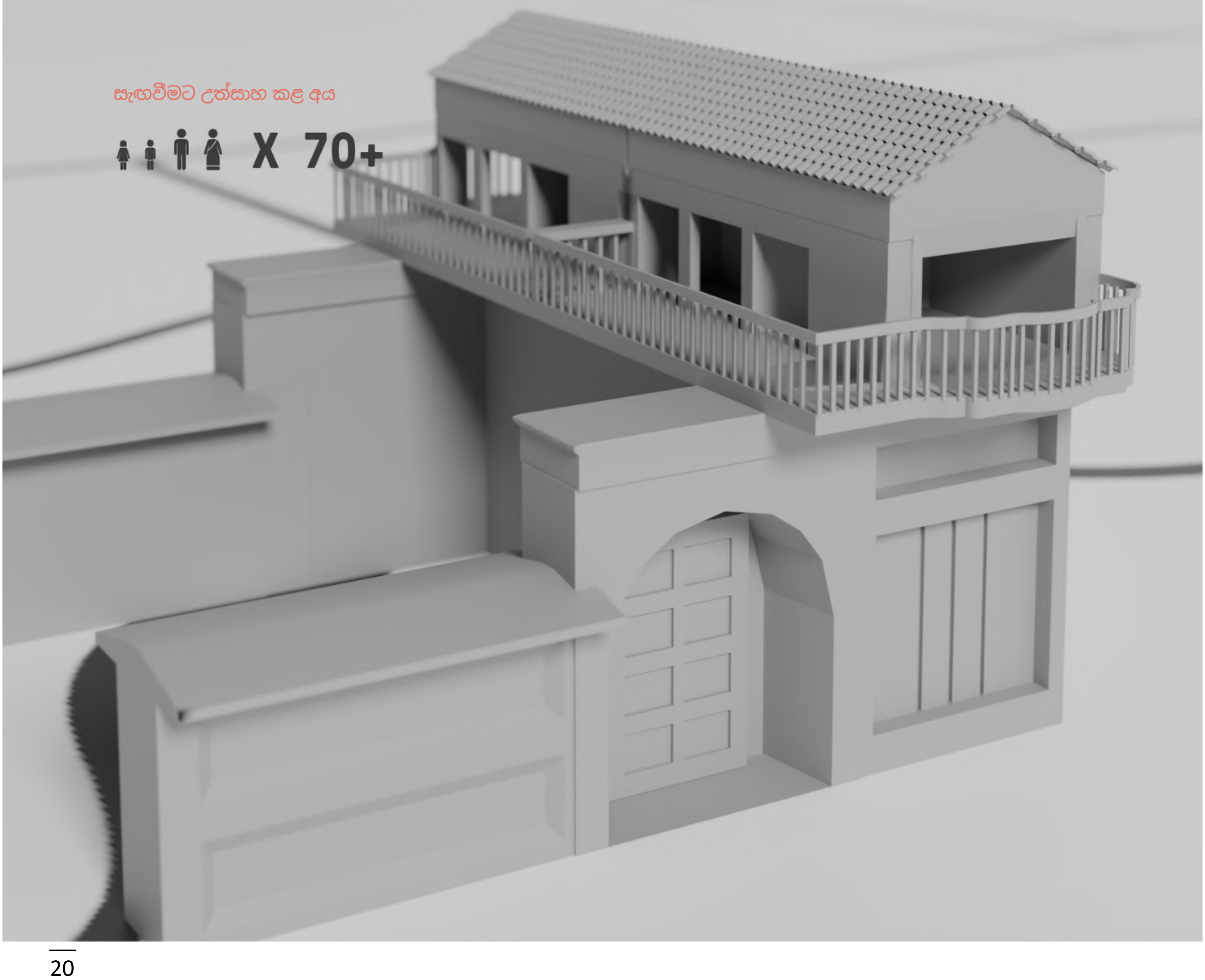

කතිරගම්තම්බි සිවනේසරාසා

පොන්නම්බලම් රන්ජිත්කුමාර්

නඩරාජා රවීන්ද්‍රන්

ආරුමුගසාමි රාමචන්ද්‍රන්

සුබ්‍රමනියම් මහතාගේ නිවසේ දී :

විශාල පිරිසක් රැස්ව සිටි දෙවන විශාල නිවස වූයේ, හන්දියේ සිට යාර 200ක් දුරින්, තිරුවිල් පටුමගේ පසුපස දොරටුවකින් ප්‍රවේශ විය හැකි වූ වෙන්ඩච්චලම් සුබ්‍රමනියම් මහතාගේ නිවසයි. උදෑසන ප්‍රචණ්ඩත්වය ඇවිලෙන විට ඔහු සිය බිරිඳ[60] හා බාල පුතා සමග නිවසේ සිටියේය. වෙඩි තැබීම් හා ගිනි තැබීම් ආරම්භ වූ විට, ඔවුන්ගේ අසල්වැසියන් දූම් අතරින් ආරක්ෂාව පතා එහි ආහ. එම නිවස ශක්තිමත් වූවා පමණක් නොව, විශ්‍රාමික මිනින්දෝරු අධිකාරීවරයෙකු ලෙස සුබ්‍රමනියම් මහතා ඉංග්‍රීසි කතා කළේය. ඔහුට ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් සමූහයක් ඇමතීමට හැකි බවත් ඔවුන් සන්සුන් කළ හැකි බවත් මිනිසුන්ට හැඟුණි.

මෙසේ පැමිණි අය අතර අවුරුදු 24ක් වූ වඩු කාර්මිකයෙකු විය[61]. තම පවුලේ අය සමග වැල්වැටිතුරෙයි සිට පලා යෑමට ඔහු බලාපොරොත්තු වූ නමුත් වෙඩි තැබීම් නිසා ඔවුන්ට ඒ වෙනුවට සුබ්‍රමනියම් මහතාගේ නිවසේ රැකවරණය ලබා ගැනීමට සිදු විය. අපරභාගයේ මේ අතරට එක් වූ තවත් කණ්ඩායමක් වූයේ කලින් සඳහන් කළ, කෙසෙල් ගෙඩි කඩයේ සැඟව සිටි තිදෙනාය. එළියට පැමිණීමට තරම් නිර්භීත වූ අවස්ථාවේ රාජගුරු පුෂ්පරාණි හා ජෙගන්රායි හා යවනරාජ් වන ඇගේ පුතුන් දෙදෙනා නිවෙසට දිව ගොස් තිබුණි. එහෙත් නිවසේ කිසිවෙකු නොවූ නිසා ඔවුහු සුබ්‍රමනියම් මහතාගේ නිවසට පැමිණ සිටියෝය.

වැඩි වෙලා නොගොස් ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළු දොර කඩාගෙන ඇතුළු වන විට කිසිම ආරක්ෂාවක් රහිත 50ක් පමණ දෙනා නිවස තුළ විය. ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළු කෝපයට පත් කිරීමට බිය වූ සුබ්‍රමනියම් මහත්මිය, ඔවුන්ට ඇතුළට පැමිණීමට ඉඩ දෙන ලෙස සිය සැමියාට ආයාචනා කර සිටියාය. සෙබළුන් නිවසට ඇතුළුවන විට එහි සිටි සියලු දෙනා දෑත් ඔසවා ගෙන සිටියෝය. පිරිමි අයට ඉදිරියට එන සේ අණ කළ සෙබළු, සුබ්‍රමනියම් මහතා කතා කිරීමට උත්සාහ කරන විට, අර්ධ ස්වයංක්‍රීය ගිනි අවියකින් පිට පිට වෙඩි පහර එල්ලකළෝය. තවත් පිරිමි අය දෙදෙනෙක් සමග ඔහු බිම ඇද වැටුණි. එක් අයෙක් තම ජීවිතය වෙනුවෙන් කන්නලව් කළ තරුණ වඩු කාර්මිකයා ය. ඔහු පපුවේ සහ අතේ වෙඩි උණ්ඩ සහිතව, සෙබළුන් ඔහුගේ සාක්කුවේ තිබූ මුදල් කොල්ලකන විට පවා මිය ගිය බව මවාපාමින් වැතිර සිටියේය.

ඉන්පසු සෙබළු ආපසු හැරී කාන්තාවන් හා දරුවන් වෙත වෙඩි තබන්නට වූහ. ඒ අතරින් කිහිප දෙනෙක් බිම වැටී මියගිය බව අඟවමින් සිටියෝය. අනෙක් අය කලබලයෙන් නිවසේ පසුපසට දුවන්නට වූහ. එක් කණ්ඩායමක් පසුපස කාමරයක ගුලි වී සිටියහ. සික් සෙබලෙක් කාමරයට ඇතුළු වූ විට වෙඩි නොතබන ලෙස ඔවුන් කන්නලව් කළත් ඔහු 'මුලින් ආක්‍රමණශීලී ලෙස බිමට වෙඩි තබා'[62], පසුව තුවක්කුව මදක් ඔසවා ඔවුන් අතරට වෙඩි තබන්නට විය. ඔහු බියෙන් තැතිගෙන සිටි කාන්තාවන්ට සහ දරුවන්ට පා සහ පපුව ප්‍රදේශයට ඔවුන්ගේ රුධිරය ඔහුගේ දෙපා මුලට ගලා යන තෙක් වියරුවෙන් මෙන්, වෙඩි තැබුවේය. සෙබලා නැවත වෙඩි තැබීමට සූදානම් වන විට ඔහුගේ සගයෙකු පැමිණ ඔහු නැවැත්වූවේය. 4 හැවිරිදි දියණියක සමග සිටි කාන්තාවක් සිය ඇඳුම්වලින් දරුවාගේ පයේ වූ තුවාලය වෙලන අතර ඇගේ ඇකයේ තවත් කාන්තාවක් මිය ගියාය.

කෙසෙල් ගෙඩි කඩයේ සිටි 14 හැවිරිදි ජෙගන්රායි ද මෙම අවිචාරවත් වෙඩි තැබීමට හසු වූවන් අතර විය. වෙඩි උණ්ඩයක් සිය මවගේ අත පසාරු කර ගෙන ගොස් ඇති අකාරය මෙන් ම 'පපුවේ දකුණු පැත්තේ හිල් දෙකක්' ද ඔහු දුටුවේය. ඔහු ඇගේ කමිසය ඔසවා බැලූ විට 'එයාගේ ඇටකටු එළියට පෙනෙමින්' තිබුණි. ඔහු ඈ සැනසීමට තැත් කරන විට ඇය 'ජෙගන් මගේ ඇඟේ තියෙන ලේ ඇඟේ ගාගෙන වැටිලා ඉන්න' යැයි කීවාය. අවසානයේ ඔහු එසේ කළේය. ඔහු මෙසේ නොසෙල්වී සිටින විට 'ලේ ගලාගෙන ගිහින් මා වටේ මිදුනා, මල සිරුරක් මගේ ඇඟ උඩ තිබුණා' ඔහු පැවසුවේය.

ටික වේලාවකට පසු සෙබළු ආපසු පැමිණිවිට ඔවුන්ගේ ගොඳුරු වූ සියල්ලන් ම මිය ගොස් නැති බව ඔවුන්ට දැකගත හැකි විය. තවත් දිවි ගලවා ගත් අයෙකු වූ නාගේස්වරරාසා ජයන්තිනී[63] මහත්මිය පසුව සටහන් කළ පරිදි, 'එක් සෙබලෙක් තවම ජීවත්ව සිටින අයට වෙඩි තබන ලෙස අනෙකාගෙන් ඉල්ලා සිටියේය'. එයට පිළිතුරු දුන් සෙබලා කියා සිටියේ සියලු දෙනා ම ලේ ගලමින් සිටින බවත්, ඔවුන් ඉක්මණින් ම මරණයට පත්වනු ඇති බවත්ය. ඔහු අනෙක් සෙබළුන් ද කැඳවාගෙන පිට වී ගියේය. නිවසින් පිට වී යන විට ඔවුහු අවසන් වට කිහිපයක් අහසට වෙඩි තැබුවෝය.

[60] Sinnappillai aka. Rajeswari, Affidavits (12 August 1989 and 11 October 1989).
[61] Subramaniam Muththuvel, Affidavit (19 August 1989).
[62] Vasanthathevy in *India's Mylai* (film).
[63] Mrs Nageswararasa Jayanthini, Affidavit (15 August 1989).

සුබ්‍රමනියම් මහතාගේ නිවසේ දී ඝාතනයට ලක්වූ අය

මරා දැමුණු අය (9)

වෙන්ගඩචිචලම් සුබ්‍රමනියම්
විශ්‍රාම ලත් සමීක්ෂණ අධිකාරීවරයෙකි, සිය බිරිඳ ඉදිරිපිට මරා දැමුණි.

අම්ර්තලිංගම් උමා දේවී
ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා වෙඩි තැබීම්වලින් අනතුරුව අරුනාසලම් එලයපෙරුමාල් ^^මග මරණයට පත් විය.

අතිඅරුණාචලම් සුන්දරේස්වරන්
අවුරුදු 11, සොහොයුරන් තිදෙනාගෙන් බාලයා

රාජලක්ෂ්මි ඊශ්වරමූර්ති
අවුරුදු 25, සිය නැන්දම්මා ඉදිරිපිට මරා දැමීම සිදු විය.

සින්නතම්බි ගනේෂලිංගම්
අවුරුදු 25, ධීවරයෙකි. ඔහුගේ දියණිය ශෂිකද සමග මරා දැමුණි.

රාජගුරු පුෂ්පරාණි
කෙසෙල් ගෙඩි කඩයේ හිමිකාරිය, යවනරාජ් ා ජෙගන්රායිගේ මව.

අරුණාසලම් එලයපෙරුමාල්
විශ්‍රාමලත් තැපැල් සේවකයෙකි, ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා වෙඩි තැබීම්වලින් අනතුරුව මරණයට පත් විය.

ශෂිකලා
අවුරුදු 1, ඇයගේ පියා සින්නතම්බි සමග මරා දැමුණි.

යවනරාජ්
අවුරුදු 11, ජෙගන්රායිගේ බාල සහෝදරයා

තුවාල සිදු වූ බොහෝ අය:

සුබ්‍රමනියම් මුත්තුවේල්
අවුරුදු 24, වඩු කාර්මිකයෙකි. වෙඩි තැබීමට ලක් වූවත්, මිය ගිය බවට අඟවා ජීවිතය ගලවාගත්තේය.

අනෙක් පුද්ගලයන්
පිරිමින්, කාන්තාවන්, දරුවන්

සැඟවීමට උත්සාහ කළ අය

X 50+

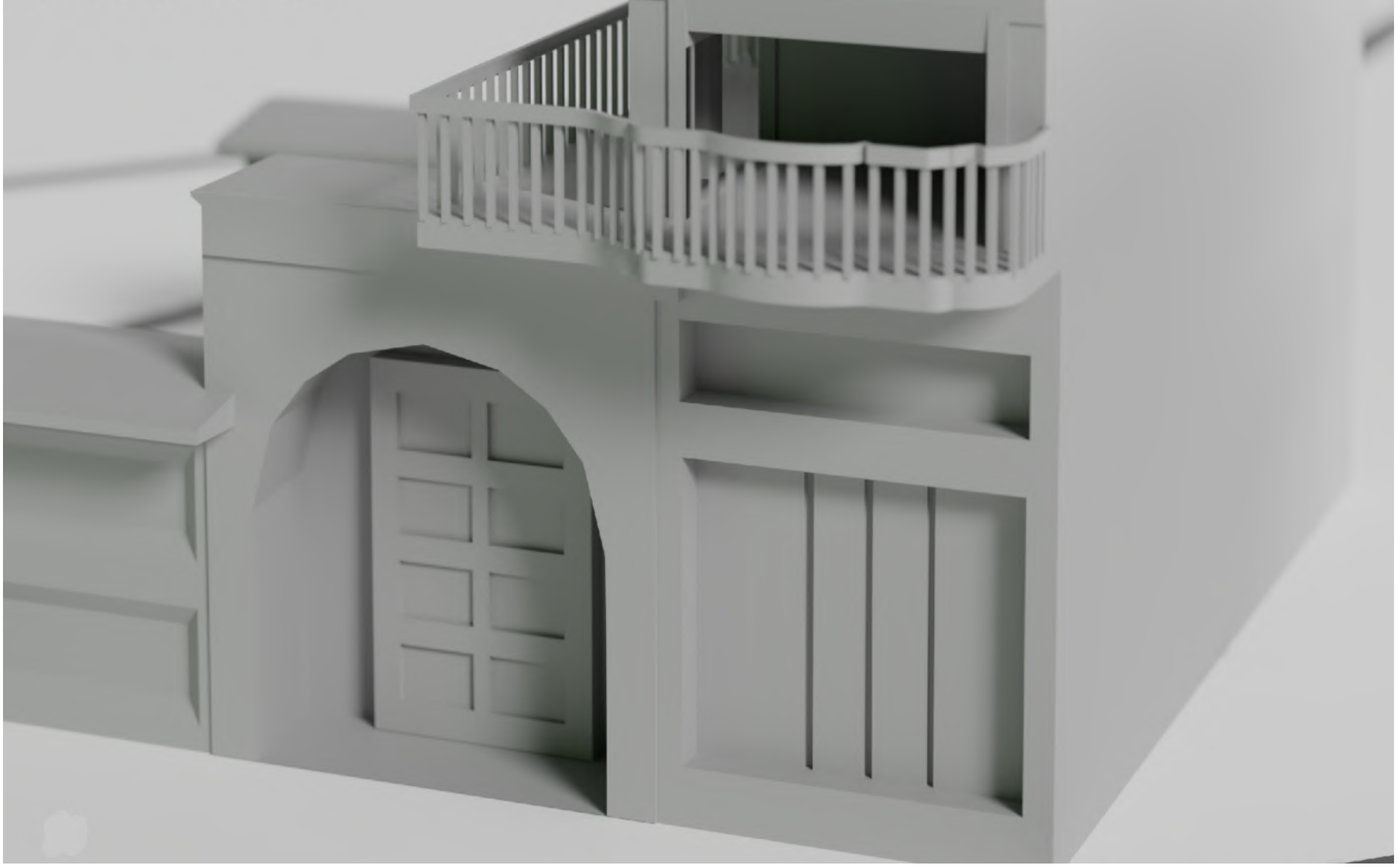

සුබ්‍රමනියම් මහතා

රාජගුරු පුෂ්පරාණි

අරුණාසලම් එලයපෙරුමාල්

අමිර්තලිංගම් උමා දේවී මහත්මිය

රාජලක්ෂ්මි ඊශ්වරමූර්ති

සින්නතම්බි ගනේෂලිංගම්

කුස්සියේ මේසයක් යට සැඟ වී සිටි සුබ්‍රමනියම් මහතා ගේ බිරිඳ පසුව පැවසුවේ, ශබ්ද නැවතී නිහැඬියාවක් ඇති වීමට පැය කිහිපයක් ගත වූ බවයි. මේසය යට සිට පිටතට එනවිට තම සැමියා, නිකටට, උරහිසට සහ උදරයට වැදුණු වෙඩි උණ්ඩ තුවාල සහිතව 'ලේ විලක් මැද වැටී සිටිනු' ඇය දුටුවාය. ඔහු 'අන්තිම හුස්ම ගන්නා' බව පෙනුණි. ඇය 'ඔහුට වතුර ටිකක් දුන්නත්, ඔහු ඉක්මණින් ම මරණයට පත් විය'. මිය ගිය බව මවා පාමින් වැතිර සිට ජයන්තිනී මහත්මිය පසුව දැනගත්තේ සිය මාමණ්ඩිය වන 76 හැවිරිදි විශ්‍රාමික තැපැල් සේවකයෙකු වූ වන අරුණාසලම් එලයියපෙරුමාල් සහ ඇගේ නැනා වන 26 හැවිරිදි අමිර්තලිංගම් උමාතේවි මහත්මිය යන දෙදෙනාම මරා දමා ඇති බවයි. 25 හැවිරිදි රාජලක්ෂ්මි ඊශ්වරමූර්ති ද මිය ගිය අය අතර විය. ඇයගේ නැන්දම්මාට[64] දැනට ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව හමුදා කඳවුරක

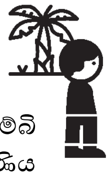

රඳවා සිටින තම පුතාගේ 'බේදනීය ඉරණම' ගැන සිතාගැනීමට පවා නොහැකි විය. 25 හැවිරිදි ධීවරයෙකු වූ සින්නත්තම්බි ගනේෂලිංගම් සහ ඔහුගේ එක් හැවිරිදි දියණිය වන ශෂිකලා ද සමග මරණයට පත් ව සිටියේ ඔහුගේ වැන්දඹු බිරිඳ[65] සතයක්වත් නොමැතිව පස් හැවිරිදි පුතෙකු සමග තනි කරමිනි. දාහතර හැවිරිදි ජෙගන්රායි තවත් ලේ විලක් මතින් නැගිට සිටි විට තම මවගේ සිරුර සීතල වී ඇති බවත් ඔහුගේ 11 හැවිරිදි සහෝදරයා වන යවනරාජ් තවදුරටත් හුස්ම නොගන්නා බවත් දුටුවේය. සුබ්‍රමනියම් මහතාගේ නිවසේ මියගිය නවවැනියා යොවුන් පාසල් සිසුවා වූ අතිඅරුනාවලම් සුන්දරේෂ්වරන් වූ අතර, ඔහුව ද වැඩිමහල් සොහොයුරන් දෙදෙනා සමග වටලනු ලැබුවද, ඔහු කෙසේ හෝ තනිව ම සුබ්‍රමනියම් මහතාගේ නිවසට පැමිණ තිබුණි.

සවස් වරුවේ, අවට නිවෙස්වලට ගිනි තබන බවට අනතුරු ඇඟවීමට අසල්වැසියෙක් කඩිනමින් දිව ආවේය. දිවි ගලවා ගත් කිහිප දෙනෙකු දරුණු ලෙස තුවාල ලබා සිටිය ද, බියෙන් තැති ගත් සියලු දෙනා සිය හිතමිතුරන් ගේ මළ සිරුරු අත්හැර දමා ඉක්මනින් විසිර ගිය ගියෝය. සිය මව සහ සහෝදරයා මරා දමනු දුටු ජෙගන්රායි තම ඉතිරි සහෝදර සහෝදරියන් සෙවීමට පිටත්ව ගියේය.

මේ අතර ම ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව අත්තනෝමතික ප්‍රහාර එල්ල කරමින් වෙඩි තබා පුද්ගලයන් පටුමාවත් දිගේ මරා දමන විට තව තවත් ජීප් රථ මංසන්ධියේ එක්රැස් වන්නට විය. උද්‍යෝගීමත්බවක් පළ කළ සෙබළුන්, සිය අවි අමෝරා ගෙන පිටතට පැන්නේ පුළුල් පරිමාණ විනාශය හා ප්‍රචණ්ඩත්වය තව දුරටත් ක්‍රියාත්මක කරමිනි.

මේ වන විට සිය ව්‍යාපාර හානියට පත් වී සිටි හන්දියේ එක් කඩ හිමියෙක්[66] පසුව පැවසුවේ එක්රැස් වූ 'හමුදා කණ්ඩායම් අපෙන් ඈතට ඇවිදගෙන ගියා', එක් අයෙක් හැර අනෙක් අය 'යාර කීපයක් ඇවිදගෙන ගියාට පස්සෙ ආපසු හැරී සිය ස්වයංක්‍රීය අවිවලින් ඉලක්කය ගනිමින් 'පතොරම් වලල්ලක් ඉවර වන තෙක්' වෙඩි තැබූ බවයි. එක් උණ්ඩයකින් මෙම කඩ හිමියාගේ අත තුවාල වී තිබූ අතර තවත් උණ්ඩයක් පැත්තට හැරී ඔහුගේ පිටට වැදී තිබුණි. මේ වන විට සිය ඡායාරූප ස්ටුඩියෝව සම්පූර්ණයෙන් ම

[64] Suntharamoorthy Sooriyamoorthy, Affidavit (30 August 1989)
[65] Jeyakanthi, widow of Sinnaththamby Ganeshalingam, Affidavit (7 September 1989).
[66] same as endnote 31

විනාශ ව සිටි නල්ලතම්බි සෙන්තිවේල්, පැවසුවේ මිනිසුන් බිම පෙරළමින් වැද වැටෙමින් සිටියත් සෙබළුන් 'දෙවැනි පතොරම් වලල්ලක් හා ඉන්පසු තුන්වැනි පතොරම් වලලක් අවසන් වන තෙක් දිගටම වෙඩි තැබූ' බවයි. වෙඩි තැබීම අවසන් වීමෙන් අනතුරුව දහ දෙනෙක් තුවාල ලබා දෙදෙනෙක් මරණයට පත් වී ඇති බව සාක්ෂිකරුවන්ට දකින්නට හැකි විය. මේ අතරින් එක් අයෙකු වූයේ සිය වයෝවෘධ සොයුරිය සමග හන්දියට පැමිණීමට බල කෙරුනු කන්දසාමි තංගරාසාය. ඔහුගේ සොයුරිය පැවසූ ආකාරයට, 'එක පාරට ම අපේ පැත්තට වෙඩි තිබ්බා. මාව සනසවමින් මා ළඟ හිටපු මගේ සහෝදරයා මැරිලා වැටුණා'. ඇය ද දරුණු ලෙස තුවාල ලබා, 'සෙලවීමට පවා නොහැකිව' අනෙක් අය අතර වැටී සිටියාය. පසුව ශාරීරික වශයෙන් ඇවිදීමට හැකි වූ අයට, තුවාල ලැබූවන් සෙවණකට ගෙන යෑමට අවසර ලැබුණි. තවත් පිරිසකට මළසිරුරු හන්දියේ පටුමග කරා ගෙන යන ලෙස අණ ලැබුණි. 20 හැවිරිදි, කුලී රථ රියදුරෙකු වූ බාලක්‍රිෂ්ණන් ප්‍රේමරාජ් ගේ සිරුර එහි වූ තවත් එක් සිරුරක්[67] විය. එදින හන්දියේ දී මරා දැමුණු තවත් කෙනෙකු, රෙදි සෝදන්නියක වූ කන්දසාමි සිවපාකියම් මහත්මිය ලෙස සාක්ෂිකරුවන්[68] විසින් හඳුනාගෙන තිබුණි.

දිව යද්දී වෙඩි ප්‍රහාරයට ලක් වූ එකම කාන්තාව ඇය පමණක් නොවීය. පොලිකණ්ඩි හමුදා කඳවුරේ සිට ප්‍රහාර වැඩි දුර සවිබලගැන්වීම සඳහා වැල්වැටිතුරෙයි වෙත අළුතින් පැමිණි කණ්ඩායම් විසින් වයස අවුරුදු 33ක ගෘහණියක් වූ පීටර් විජයරාජන් කිරුෂ්නාවතන ඝාතනය කර තිබුණි. ඇය දිවා කාලයේ නිවසේ රැඳී සිට සවස් වන විට වැඩි ආරක්ෂාවක් පතා වර්විල් පිල්ලෙයාර් කෝවිල වෙත යන අතරමග දී හසු වී තිබුණි. සෙබළුන් ඉවත්ව යාමෙන් අනතුරුව, හිතමිතුරෙකු විසින් ඇගේ දේහය[69] සුරක්ෂිත කර ගෙන තිබුණ ද ඇඳිරිනීතිය නිසා ඔහුට එය අදාහනය කළ නොහැකි විය.

ලිංගික ප්‍රචණ්ඩත්වය

මේ සිදුවීම අවස්ථාවේ සුළු වශයෙන් වාර්තා වූ එක් අපරාධයක් සේ ස්ත්‍රී දූෂණ සැලකිය හැකිය. නිල වශයෙන් හඳුනා ගැනීමට අකැමැති ස්ත්‍රී දූෂණ වින්දිතයන් 20ක් වත් අවම වශයෙන් සිටි බව පසුව ප්‍රකාශ වුවත්, ඒ ගැන කිසි විටෙකත් හෙළි නොකළ වින්දිතයන් ද සිටි බව උපකල්පනය කිරීම සාධාරණය.

සිදුවීම සිදු වී දින නමයකට පසු එක් වින්දිතයෙක්[70] සිය බිහිසුණු අත්දැකීම ගැන දිවුරුම් දී ප්‍රකාශ කළාය. අගෝස්තු 2 වැනිදා ඇය සිය කුඩා දරුවා සමග උඩුප්පිඩ්ඩි හමුදා කඳවුර අසල නිවසේ සිට ඇත. ඇයට ෂෙල් වෙඩි ප්‍රහාර ඇසුණු නිසා, ඈ නිවස තුළට ම වී සිට තිබේ. සවස 4 සෙබළුන් පැමිණ නිවස සෝදිසි කිරීමට අවශ්‍ය බව සැළ කර ඇත. ඈ නිවසින් පිටතට පැමිණීමට උත්සාහ කළත්, තුවක්කුවක් ඈ වෙත එල්ල කර ඇයව බලෙන් ම කාමරයක් වෙත ගෙන යෑම සිදු විය. ඇගේ දරුවා 'බියෙන් හඬමින්' පැන දිවීමට උත්සාහ කළ විට, තවත් සෙබලෙකු දරුවා කාමරයේ කොණක වාඩි කරවූවේය. ඉන්පසු ඈ නිරුවත් කළ සික් සෙබළුන් දෙදෙනෙකු මාරුවෙන් මාරුවට ඇය දූෂණය කළේ තෙවැන්නෙක් ඇගේ කට අතින් මිරිකාගෙන සිටයදීය. පසුව සිහිසුන් වීමට ආසන්නව සිටි ඇයට, නිශ්ශබ්දව සිටින ලෙස තර්ජනය කෙරුණේ එසේ නැතහොත් ඇගේ මුළු පවුල ම මරා දමන බව කියමිනි. ඇගේ තුවාලවලට රෝහල් ප්‍රතිකාර අවශ්‍ය වූ නමුත්, ඇඳිරිනීතිය නිසා ඇයට එඩිතර වුවත් නිවසින් පිට වීමට නොහැකි විය.

හන්දියේ තත්ත්වය ගැන නැවත සලකා බලන විට, මේ අවස්ථාවේ ප්‍රචණ්ඩ ප්‍රහාරයකට ලක් වූ එක් තරුණ කණ්ඩායමක් උඩුප්පිඩ්ඩි වෙත ප්‍රවාහනය කෙරෙමින් තිබුණි :

පස්වරුව ගත වී යද්දී උඩුප්පිඩ්ඩි කඳවුරෙන් තවත් සෙබළුන් හන්දියට පැමිණි අතර, ඔවුන් තවත් මිනිසුන් රැගෙන ආහ. මෙසේ රැගෙන ආ පිරිස අතර පුරවැසි කමිටුවේ ලේකම් ආනන්දරාජ් මහතා[71] ද විය. පස්වරු 4:30ට පමණ යාබද ප්‍රධාන මාර්ගය අසල නිවෙසක ජීවත් වූ සිය සොයුරිය ගැන සොයා බැලීමට සිය ජීවිතය අවදානමට ලක් කරමින් ඔහු සිය නිවසින් පිට වී ඇත. ඇගේ නිවස හා බඩුබාහිරාදිය ගින්නෙන් දැවෙමින් ඇති බව දුටු ඔහු එය නිවා දැමීට තැත් කරන විට, පොලිකණ්ඩි කඳවුරේ කපිතාන්වරයා එතැන පසුකර යමින් සිටියේය. ඒ පසුගිය ජනවාරි මාසයේ 'සම්පූර්ණයෙන් ම වියරු වැටී සිටි' කපිතාන්වරයා ම විය. ආනන්දරාජ් මහතා වෙන් කර ගත් ඔහු, එතැනින් යමින් සිටි සෙබළුන් ලවා 'මගේ මුහුණට' පහර දීමට සළස්වා, ඔහුව බලෙන් ම හන්දියට රැගෙන ගියේය.

[67] Nallathamby Senthivel, Affidavit (16 August 1989).
[68] see eg Nallathamby Senthivel.
[69] Thambiah Anandarajah, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p18.

[70] Affidavit (11 August 1989).
[71] Mr Anantharaj, this and ff, combined interviews and publications.

නඩරාජා බාලක්‍රිෂ්ණන්

14116

AFFIDAVIT

I, Nadarajah Balakrishnan, Aged 52 Years, being a Hindu, Sri--Lankan Tamil residing at Vaikundam Lane, Theeruvil, Valvettiturai do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows

1. I am the affirmant abovenamed, holding National Identity Card No. 38 076 183I V.
2. On 02.8.1989, at about II.30 a.m., the Indian Army-Personnel (I.P.K.F) went on a rampage in and around Valvettiturai--Proper. My son Balakrishnan Premathas, Aged 20 Years was as usual, at the Valvettiturai Junction with his hiring-car bearing No. EY 5872. It is indeed a calamity that the Indian Army shot my said son to death on the spot.
3. I have become sickly and have been exclusively depending on the said son's earnings. I am therefore in a state of bewilder--ment as to my future, apart from the mental agony I am sufferings.
4. I should therefore deem it gracious on the part of the Authorities, if adequate compensation be paid.

Readover and explained to the abovenamed affirmant, who ad--mitted to the correctness hereof, set his signature be--fore me at Valvettiturai, On this 26th day of August, I989.

N. Balakrishnan
Affirmant.

Before me.
Justice of the Peace.

S. THANDAPANIKATHESIGAR J.P.
CHIEF PRIEST
...AMBAL DEVASTHANA
VALVETTITHURAI

14116
Issued 30/8.

එහිදී 'මා ඉදිරියේ ම අල්ලා ගත්' දස දෙනෙකුගෙන් යුත් තරුණ පිරිසක් දණින් වැටී දෑත් පිටුපසට බැඳ සිටිනු ඔහු දුටුවේය. තමාගේ සිසුන් හෝ තමා විද්‍යා පාඩම් ඉගැන්වූ ආදි සිසුන් ලෙස ඔහු ඔවුන්ව හඳුනාගෙන තිබුණි. අනෙකුත් සාක්ෂිකරුවන්[72] විසින් සනාථ කරන ලද පරිදි, මේ වන විට, මෙම තරුණයින් බරපතල තුවාල ලබා සිට තිබේ. සෙබළුන් විසින් ඔවුන්ව ට්‍රක් රථයක් වෙත ඇදගෙන යෑම සිදු විය. ඒ අතරින් දෙදෙනෙකු පොත්කඩ හිමියාගේ පුතා අප්පාතුරෙයි මදිවර්ණන් හා එදින උදෑසන ගෙන ගිය සොයුරන් තිදෙනාගෙන් කෙනෙකු වූ අතිඅරුණාචලම් පරමසෝති ලෙස ෂායාරූප ශාලාවේ හිමිකරු නල්ලතම්බි සෙන්තිල් විසින් හඳුනාගනු ලැබුණි. ඔවුන්ට දරුණු ලෙස තුවාල සිදු වී තිබූ අතර, තරුණයන් ඔසවා ට්‍රක් රථයට දැමීමට සහාය වන ලෙසට හන්දියේ එක්රැස් කර තිබූ පිරිසට සෙබළු අණ කළහ. ඒ තුළ වයසක පිරිමි අයෙකුගේ මල සිරුරක් විය. තරුණයන්ව උඩුප්පිඩ්ඩි දෙසට ගෙන යනු ලැබිණි.

සවස් වන විට, ඒ වන විටත් හන්දියේ රැඳී සිටි අය විවිධ පැතිවලට යවා තිබුණි. තුවාල ලැබූ සමහරුන්ට හා වයෝවෘධ පුද්ගලයන්ට රෝහලට යාමට හෝ ආපසු නිවෙස් බලා යෑමට අවසර ලැබී තිබුණි. අනෙක් අය නොදන්නා ඉරණමක් කරා පාගමනින් උඩුප්පිඩ්ඩි වෙත ගෙන යෑම සිදු වූ අතර තවත් පිරිසක් මහමග දීම වධබන්ධනවලට ලක් කිරීම සිදු විය :

සවස 6:30 ට පමණ, ආනන්දරාජ් මහතා ඇතුළුව හන්දියේ සිටි අයගෙන් 50 ක් පමණ පිරිසක්, උඩුප්පිඩ්ඩි බාලිකා විද්‍යාලයේ පිහිටුවා තිබුණු උඩුප්පිඩ්ඩි කඳවුරට පා ගමනින් ගෙන යෑම සිදු විය. මේ අය අතර එදින උදෑසන සිය තේ කඩය තුළදී අල්ලාගෙන 'දරුණු ලෙස පහර දුන්' රාසමානික්කම් සිවලිංගම් ද සිටියේය.

ජීවිතාවදානම සියතට ගෙන ආපසු නිවෙස් බලා යන ලෙසට තුවාල වී සිටි සමහරුන්ට අණ ලැබුණි. කරුණාන්තරාජා මහතාට පසුව හරහා වෙඩි වැදී තිබූ අතර, 'නාකියා ගෙදර පළයන්' යැයි සෙබළු ඔහුට කෑගැසුවෝය. ඔහු 'කොහොම හරි' සැතපුමක් පමණ දුර වෙරළ දිගේ ඌරණි රෝහලට පයින් යෑමට සමත් විය. හන්දියේ තවත් කඩයක මුදලාලි කෙනෙකු[73] පැවසුවේ, 'හවස් වෙනකම්ම ලේ ගලමින්' සිටි ඔහු ද මිතුරන්ගේ සහාය ඇතිව රෝහලට ගිය බවයි. තම දෑස් අභියස සිය සොහොයුරා මරා දමන විට තුවාල ලැබූ වයෝවෘද්ධ කාන්තාව වන සිත්තිවිනායගම් මහත්මිය ද 'හවස් වනතුරු එලෙසම සිට' පසුව බයිසිකලයක තබා ගත් තරුණයෙකු විසින් ඇයව රෝහල් ගත කළ බව සටහන් කර තිබුණි. තවත් බොහෝ දෙනෙක් ගෙදර යනවාට වඩා ආරක්ෂිත බව සිතා නගරයේ කෝවිල්වල රැකවරණ පැතූහ.

හන්දියේ තවත් එක් අවසන් මිනිසුන් කණ්ඩායමක් වෙන්කර තබා තිබුණි. රත් වූ රළු තාර පාරේ බඩගාමින් නැත්නම් දණගාමින් ඌරණි රෝහල කරා යෑමට ඔවුන්ට ද බල කෙරුණි. එදින උදෑසන දුටු සැණින් අත්අඩංගුවට ගෙන තිබූ ධීවරයෙකු සහ පස්දරු පියෙකු වූ සෙල්ලත්තුරෙයි ගෝපාලසාමි[74] සෙබළුන් තුවක්කු සහ පොලුවලින් පහර දුන් ආකාරයත්; රෝහලට පැමිණි පසු ඔවුන්ට තව තවත් පහර දෙමින් පිටත මාර්ගයේ පෙරළෙමින් යාමට අණ කළ ආකාරයත් පසුව විස්තර කළේය.

එක් ගිලන් රථයකට පමණක් පේදුරු තුඩුව බලා යෑමට අවසර ලැබුණි:

රාත්‍රී 7 ට පමණ ඇඳිරි නීති බලපත්‍රය සහිත ගිලන් රථයක් බරපතල තුවාල ලැබූ රෝගීන් 8 දෙනෙකු රැගෙන ඌරණි රෝහලේ සිට මන්තිකෙයි හි පිහිටි පේදුරුතුඩුව මූලික රෝහල වෙත පිටත් විය. මෙහි Médecins Sans Frontières (MSF) වෛද්‍යවරු[75] සේවය කරමින් සිටියේ රට හැර ගිය දෙමළ වෛද්‍යවරුන් වෙනුවෙනි[76]. මෙම වෛද්‍යවරු සැනෙකින්, අත්පා කැපීම ආදී බැරෑරුම් ශෛලකර්ම කිරීම ආරම්භ කළහ. කෙසේ වෙතත්, උපකාර අවශ්‍යව සිටි තවත් රෝගීන් ඌරණි රෝහලේ සිටිය ද, MSF කාර්ය මණ්ඩලය එල්ටීටීඊ ප්‍රහාරයක[77] අනතුරෙන් ආරක්ෂා විය යුතුය යන ව්‍යාජ හේතු දක්වමින්, මේ වන විට ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව විසින් රෝගීන් ගෙන යෑමට ආපසු පැමිණීමට අවසර දීම ප්‍රතික්ෂේප කර තිබුණි.

[72] see eg Kunalingham Karunantharajah, Affidavit (17 September 1989), also *India's Mylai* (film).
[73] same as endnote 31.
[74] Sellaththurai Gopalasamy, Affidavit (1 September 1989).
[75] Johanna Lurusdottir, MSF telex (10 August 1989).
[76] https://uthr.org/Reports/Report3/chapter3.htm.
[77] UTHR, *Jaffna Report 3*.

මුළු දිනය පුරා ම ආරක්ෂාව සොයමින් සිට අඳුර වැටෙන විට ක්‍රිකට් ක්‍රීඩා කරමින් සිටි යෞවනයන්ට රැකවරණ ලැබුණි:

එදින උදෑසන ක්‍රිකට් ක්‍රීඩා කරමින් සිටි මොහාන් නම් වූ තරුණයා අඳුර වැටෙද්දී, තවත් සගයන් 20 දෙනෙකු පමණ සමග මිතුරෙකුගේ නිවසට යාමට සමත් වූ අතර, සිය ජීවිත පවා අවදානමට ලක් කරමින් එම පවුලේ අය ඔවුන්ට නවාතැන් ලබා දී තිබුණි. එදින ම කලින් අවස්ථාවක, මේ තරුණයන් විසින් වැල්වැටිතුරෙයිට බටහිරින් ඔරික්කාඩු හි පිහිටි, සිය කඳවුරට සීමා වී සිටි ශ්‍රී ලංකා සෙබළුන්ගෙන් ආරක්ෂාව පැතීමට තරම් එඩිතර වූ වැල්වැටිතුරෙයි පුරවැසියන් අතර වූහ. එහෙත් මේ තරුණ ක්‍රිකට් ක්‍රීඩකයන්ව හරවා යැවිනි. කළ හැකි කිසිවක් නොවූ නිසා මේ පිරිමි දරුවන් අතරින් කිහිපදෙනෙක් බිස්කට් සොරකම් කිරීම සඳහා සමූපකාරයට කඩා වැදී තිබුණි. ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාවට අසුවුව හොත් එහි ඇති අන්තරාය අතිමහත් බව ඔවුහු දැන සිටියහ. ඇඳිරි නීතිය පවතින තාක්, සිය පවුල් සමග සම්බන්ධතා නොමැතිව ඔවුනට මෙසේ රහසේ සැඟවී සිටීමට සිදු වනු ඇත.

'ලේ ගලමින් හඬා වැළපෙමින්' සිටි බවයි. ආනන්දරාජ් මහතාව පොලිකණ්ඩි කඳවුරේ නිලධාරියා විසින්.සෙසු පිරිස අතරින් වෙන් කර ගැනුණි: 'එයා තමයි මට වද දෙන්න පටන් ගත්ත පළවෙනියා'. ජනවාරි 19 ප්‍රහාරවලින් අනතුරුව පුරවැසි කමිටුවෙන් එල්ල වූ විරෝධතා නිසා සමාව ඉල්ලා සිටින ලෙස ඔහුට පවසා සිටි ආකාර ය ඔහු සිහිපත් කළේය. 'දැන් උඹ බලාගෙන හිටපන් අපි වැල්වැටිතුරෙයිටයි, මෙහෙ මිනිස්සුන්ටයි උඹටයි මොකද කරන්නේ කියලා' යැයි පවසමින් ආනන්දරාජ් මහතාගේ බෙල්ලෙන් අල්ලා ගත් ඔහු ප්‍රකාශ කළේ 'කැපී පෙනෙන පුරවැසියන් කිහිප දෙනෙකු මරා දැමීමට අණ ලැබී ඇති' බවයි. ඔහු ආනන්දරාජ් මහතාව කාමරයකට ගෙන ගිය අතර, එහි දී සීක් සෙබළුන් හතර දෙනෙක් 'හයිය ලී පොලුවලිනුයි අත් මිටිනුයි මට පහර දෙන්න පටන් ගත්තා' ඔහු පැවසුවේය. කවුදෝ කෙනෙක් 'මගේ ඔලුව බිත්තියේ ගැහුවා'. ආනන්දරාජ් මහතා ඇද වැටුණු විට එක් සෙබලෙක් පොල්ලක් ඔහුගේ උගුරු දණ්ඩ හරහට තබා ඒ මත නැගුනේ ආනන්දරාජ් මහතාගේ උගුරු දණ්ඩ බිඳ දැමීමට උත්සාහ කරමිනි. 'ඕකව මරපං ඕකව මරපං' යැයි කටහඬක් කෑගැසුවේය.

එදින රාත්‍රියේ උඩුප්පිඩ්ඩි හමුදා කඳවුර වධහිංසා පැමිණවීමේ දර්ශනයක් ම විය:

පා ගමනින් ගිය කණ්ඩායම උඩුප්පිඩ්ඩි හමුදා කඳවුරට ළඟා වූ විට, බලධාරීන් සමග ඇති 'හොඳ සබඳතා' මත ආයාචනා කළ හැකි යැයි බලාපොරොත්තු වූ ආනන්දරාජ් මහතා බලධාරීන් සමග කතා කිරීමට උත්සාහ කළේය. නමුත් ඔහුගේ ඉල්ලීම ප්‍රතික්ෂේප කෙරුණු අතර ඔහුව ද අනෙක් අය සමග ගසක් යට වාඩි කරවන ලදී. ටික වේලාවකින් පොලිකණ්ඩි කඳවුරේ කපිතාන්වරයා පැමිණ ඔවුන්ට හිංසා කිරීමට හා පයින් ගැසීමට විය. වැඩි වෙලාවක් නොයා සීක් සෙබළුන් දෙදෙනෙකු විසින් ලී පොලුවලින් පහර දෙමින් ඔවුන් බලෙන් ඇතුළට ගෙන යනු ලැබිණි. ඔහු ඇතුළට යන විට, දර වෙනුවට කඩා දැමූ ඩෙස් පුටු භාවිතා කරමින් එදින උදෑසන එල්ටීටීඊය විසින් ඝාතනය කරන ලද ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන්ගේ ආදාහනය එක් පන්ති කාමරයක් තුළ සිදු වනු ආනන්දරාජ් මහතා දුටුවේය. තේ කඩ හිමියා, රාසමානික්කම් සිවලිංගම් තමාට 'පහර දී වධ හිංසා පමුණුවන ලද' බව සටහන් කර ඇත. ආනන්දරාජ් මහතා දක්වා ඇත්තේ හන්දියේ සිට පැමිණි අනෙක් අයත් වැඩි වෙලා නොගොස් සෙමින් සිහිය ගිලිහෙමින් තිබුණත් කෙසේ හෝ සිය ප්‍රහාරකයා බිම දැමීමට ආනන්දරාජ් මහතා සමත් වූ අතර එවිට අනෙක් සෙබළු ඔහුට වට වී පහර දෙන්නට විය, 'මට ගැහුවෙ හරියට සර්පයෙකුට ගහනවා වගේ'. මේ අවස්ථාවේ ඔහුට සැබැවින්ම තාවකාලිකව සිහිය නැති වී තිබේ. ඔහු මියයන්නට ඇතැයි සෙබළුන් විශ්වාස කළ නිසා ඔවුන් තව දුරටත් පහර දීම සිදු නොකළහ. ඒ සැන්දෑවේ කිසියම් අවස්ථාවක හමුදා වෛද්‍යවරයක විසින් ඔහුව යාබද කාමරයේ වූ සායනයක් කරා ඉවත් කිරීම නිසා 'ඒකෙන් මගේ ජීවිතේ බේරුණා' ඔහු ප්‍රකාශ කළේය.

එදින රාත්‍රියේ සායනයේ ඇඳේ සිට ආනන්දරාජ් මහතාට සිය සිසුන් වධබන්ධනවලට ලක් කරන හඬ ඇසෙමින් තිබුණි. 'නවත්වන ලෙස ඔවුන් කළ විලාපයන්' සේ ම 'තමා අත්හැර දමන ලෙස සෙබළුන්ගෙන් කළ ආයාචනයන්' , 'මට ගහන්න එපා අපි ඉස්කෝලෙ ළමයි විතරයි' ආදී දේ ඔහුට ඇසුණි. ඔහු අසරණව මේ සියල්ල අසා සිටිය දී 'ඔවුන් මුළු රෑ පුරා ම වද දීම කරගෙන ගියා'.

සම්බසිව අයියර් තංගවේලායුදම්

AFFIDAVIT.

I, Sambasiva Iyer Thangavelautham, aged 45 years, Sri Lankan Tamil, residing at Sannithy Kovilady, Thondaimanaru, being a Hindu, do hereby, solemnly, sincerely and truely declare and affirm as follows:

1. I am the declarant herein holding National Identity Card No. 44 245 1116 V.

2. On 2-8-89, my son named Sambasivam, aged 18 years, went to attend the Mini Cinema at Valvettiturai. My other two sons who too went with the former to the show came and informed me that son Sambasivam was being taken to the camp by Indian Army personnel.

3. I went to the Udupiddy camp as well as the Kankesan thurai camp on three occasions, where I was informed that my said son was not there.

4. I as well as the mother and other members of the family are in great mental agony. It is therefore earnestly requested that the authorities be good enough to ascertain his where abouts and advise us for which act of kindness I will ever pray.

Declared and affirmed at
Valvettiturai this 1st
day of September 1989.

....

Declarant.

Before Me,

Justice of the Peace.

දෙවැනි දිනය.අගෝස්තු 3:

අවසානයේ දී උඩුප්පිඩි හමුදා කඳවුර තුළ තරුණයන්ගේ හඬ නිහඬ වී තිබුණි:

උදෑසන වන විට 'සියල්ල නිහඬ වී' තිබුණි. ආනන්දරාජ් මහතා පැවසූ ආකාරයට 'තව දුරටත් කිසිම ශබ්දයක් ඇහුණෙ නෑ, සෙබළු කිව්වා සිසුන් කඳවුරෙන් පැනලා ගියා කියලා'. ඔහු වෙත පැමිණි ආරක්ෂක බලධාරීන් ඔහුට අණ කර සිටියේ තරුණයන් පැන ගොස් ඇති බව තහවුරු කරමින් ලියවිල්ලකට අත්සන් කරන ලෙසයි. ඔවුන් ලියවිල්ලට අත්සන් කරන්න කියලා මට තර්ජනය කළා' එසේ නොකළොත් 'මට මෙතැනින් එළියට යන්නෙ වෙන්නෙ නැති' බවට ඔවුන් කියා සිටියෝය. ආනන්දරාජ් මහතා මෙයට එකඟ වීම ප්‍රතික්ෂේප කළේය. තරුණයන් මරණට පත් වී ඇති බවත්, ඔවුන්ගේ සිරුරු රහසේම පාසල් පරිශ්‍රයේ වල දමන්නට ඇති බවත් ඔහු විශ්වාස කළේය.[78] අවසානයේ අනාවරණය වූ පරිදි ඔවුන් අතර සහෝදරයන් යුගල දෙකක් වූ අතර සුබ්‍රමනියම් මහතාගේ නිවසේ දී මිය ගිය සුන්දරේස්වරන්ගේ වැඩිමහල් සොයුරන් වන පරම්සෝති හා පරාසර් ඒ අතර වූහ

තංගවේලායුදම් සම්බාසිවම්

තලයසිංහම් සිවකුමාර්

තලයසිංහම් ජයමෝහන්

අතිඅරුණාචලම් පරම්සෝති

අතිඅරුණාචලම් පරසාර්

සුබ්‍රමනියම් පෙරින්පම්

අප්පාතුරෙයි මදිවර්ණන්

නාගරාජා සිවකුමාර්

උදෑසන එළිය වැටෙත්ම ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව සිය කටයුතු නැවත අරඹයි:

60 හැවිරිදි සෝමසුන්දරම් රාජේස්වරී[79] සිය මුණුබුරා වූ 18 හැවිරිදි අරුල්ප්‍රගාසම් ස්වර්ණදාස් හා 19 හැවිරිදි ඔහුගේ මිතුරෙකු වූ කුමාරවේල් සෙල්වනන්තවේල් සමග, වැල්වැටිතුරෙය නැගෙනහිර ප්‍රදේශයේ වූ සිය නිවසේ සිටියාය. හිමිදිරි උදෑසන ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළු හය දෙනෙක් රයිෆල් අතැතිව පැමිණියහ. ඔවුන්ගෙන් එක් අයෙක් රාජේශ්වරී මහත්මියගේ සහ ඇගේ දියණියකගේ මුහුණට තදින් පහර දුන්නේය. පිරිමි දරුවන්ගේ දෙපා ලණුවලින් ගැට ගැසූ ඔවුන් එම ලණුවලින් දරුවන් නිවසින් පිටතට ඇදගෙන යන්නට වූහ. දරුවන් නිදහස් කරන සේ ආයාචනය කරමින් රාජේස්වරී මහත්මිය ඔවුන් පසුපස එන විට ඔවුන් එල්ල කළ දැඩි පහර නිසා ඇයට නැගිට ගැනීමට පවා නොහැකි විය.

[78] They are thought to have included Thalayasingham Sivakumar, 19, labourer; Thalayasingham Jeyamohan, 16, labourer; Aathiarunachchalam Paramsothi 18, retailer; Aathiarunachchalam Parasar, 18, student; Thangavelayutham Sambasivam, 18, fisherman; Subramaniam Perinpam, 18, fisherman; Appaththurai Mathivarnan, 17, student; Nagarajah Sivakumar, 18, labourer; Selliah Yogarajah, 18, farmer, and Ponnuchamy Saththiyarupan, 23, constable. Another believed to have been killed at the Udupidddy camp was Sinnaththamby Sivalingam, 49, labourer.

[79] Somasuntharam Rajeswari, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p17.

රෝහලෙන් පිටත මාර්ගයේ රඳවා සිටි පිරිස මුළු රාත්‍රිය ම එහි ගත කර තිබුණි. පසුව තවත් පුද්ගලයන් එයට එක් කරනු ලදුව මේ වන විට පිරිස 70ක් පමණ වූ අතර ඔවුන්ට වධ දීම තව දුරටත් සිදු විය:

පෙර දිනයේ, සිය කුඩා පුතුන් පසුපස දුවන විට වෙඩි තබා මරා දැමුණු සෙල්වරත්නම් සිවමතීගේ සිරුර ලබා ගැනීමට 55 හැවිරිදි කම්කරුවෙකු වූ වෛත්ති සින්නත්තුරෙයි[80] සහ ඔහුගේ මිතුරා අවදානමක් ගෙන තිබූ අතර සුරක්ෂිතව තැබීම සඳහා ඔවුන් ඇගේ දේහය රෝහල වෙත රැගෙන ගොස් තිබුණි. එසේ කර ආපසු එමින් සිටිය දී සෙබළුන් විසින් ඔවුන් අල්ලා ගෙන 'දරුණු' ලෙස පහර දී රෝහල ඉදිරිපිට රඳවාගෙන සිටි '60ක් පමණ' පිරිසට එක් කළහ. මේ අය අතරින් කෙනෙකු වූයේ පෙර දින ආරක්ෂාව පතා වර්විල් පිල්ලෙයාර් කෝවිලට දිව ගිය 30 හැවිරිදි තරුණයෙකි[81]. එහි දී අල්ලාගනු ලැබ 'අනෙකුත් පිරිමි අය' සමග ඔහු රඳවා තිබූ අතර පැනයාමට තැත් කළහොත් ඔවුන්ට වෙඩි තබන බවට ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් තර්ජනය කළහ. දවල් වන විට ඔවුන් ද රෝහල අසල මාර්ගය වෙත ගෙන ඒම සිදු විය. මෙසේ එක්රැස් වී සිටි සියලු දෙනාට නැවත'යකඩ හා ලී පොලුවලින් පහර දෙන අතරේ මීටර් 100ක පමණ දුරක් 'තාර පාරේ පෙරළෙමින් යන ලෙස' අණ ලැබුණි. හන්දියේ දී තුවාල ලබා බයිසිකලයක තබා රෝහල වෙත ගිය මහලු කාන්තාව, සිතිවිනායගම් මහත්මිය සිය දියණියට කියා සිටියේ 'සිය තරුණ දරුවන්' වද හිංසාවලට ලක්වන අයුරු ඇය හා සෙසු රෝගීන් ජනෙල්වලින් දුටු බවයි. ඇස් ඉදිරිපිට සිදු වූ මේ 'දරුණු දර්ශනය දෙස බලා සිටීම හැර' ඔවුන්ට කිසිවක් කළ නොහැකි වූ අතර මෙය 'දරා ගැනීමට නොහැකි වූ ඇතැම් අය රෝහල් බිත්තිවල හිස ගසා ගනිමින් විලාප දෙන්නට වූහ.'

දරුණු ප්‍රහාර හමුවේ, රෝහලේ රඳවා සිටි අයට නැවත හන්දියට යාමට බල කෙරුණි. ඔවුන්ට පවසා තිබුණේ එහිදී ඔවුන් නිදහස් කරනු ඇති බවයි. කෙසේ වෙතත් හන්දියට පැමිණීමෙන් අනතුරුව, උදෑසන කාලයේ මැද භාගය පමණ වන විට, 60ක් 70ක් පමණ වූ සිවිල් වැසියන් පිරිසක් සමග රඳවාගෙන සෙබළුන් 200ක් පමණ රැකවල්ලා ගෙන සිටියේය. ඉන්පසු පස්වරු 2කට පමණ සෙබළුන් විසින් එතැන සිටි අය පෙළගැස්වීම සිදු විය:

රෝහලෙන් පිටත සිටි කණ්ඩායම නැවත හන්දිය වෙත ගෙන ඒමෙන් අනතුරුව, පෙර දිනයේ නිවසට අවශ්‍ය බඩු ගනිමින් සිටිය දී අල්ලා ගෙන තිබූ 36 හැවිරිදි ධීවරයෙක්[82] 'දරුණු පහරකෑමකට ලක්වූ' අතර මෙයින් ඔහුගේ අතේ අස්ථි බිඳී ගොස් තිබුණි. කණ්ඩායමේ සිටි තවත් තරුණයෙකුට[83] බිම දිගා වී ඉර දෙස ඇස් අයා බලා සිටීමට අණ ලැබී තිබුණි. සෙසු පිරිස[84] හන්දියේ බස් නැවතුම්පළේ රැඳී සිටීමේ කාමරයකට ගෙන ගොස් තවදුරටත් පහර දීම සිදු විය. මෙතැනදී එදින උදෑසන අත්අඩංගුව ගනු ලැබූ සෙල්වකතිරමලෙයි මයිල්වාගනම්ගේ විසි හැවිරිදි පුත්‍රයාට[85] 55 වියැති විශ්‍රාමික රෝහල් සේවකයෙකු වූ සිය පියාට පහරදෙනු හා පසුව සමීපයේ සිට වෙඩි තබනු දක්නට ලැබුණි: 'මම දැක්කා ඔලුවෙනුයි පපුවෙනුයි ලේ ගලමින් තාත්තා ලේ විලක වැටිලා ඉන්නවා.'

සවස 2ට පමණ 'තරුණයන් 6 දෙනෙක් හා පිරිමි දරුවන් 4 දෙනෙක්' [86] රැගෙන හන්දියට පැමිණි සෙබළුන් ඔවුන්ගේ ප්‍රියතම දඬුවම වූ 'දරුණු ලෙස පහරදෙන අතර තාර පාරේ පෙරළීමට' ඔවුන්ට අණ කළහ. මේ වන විට තාර දැඩි සේ උණු වී තිබූ බැවින් දහ දෙනා ම 'වේදනාවෙන් කෑගසන්නට' වූහ. ඉන්පසු තරුණයන් 6 දෙනා පෝලිම් කරවා, 'අපේ ඇස් ඉදිරියේ ම සෙබළු ඔවුන්ට වෙඩි තබා මරා දැමීම' සිදු විය.' සිය පුත්‍රයා වන 16 හැවිරිදි ශිෂ්‍යයෙකු වූ බාලසුබ්‍රමනියම් මහේන්තිරතාස් සහ සහ ඔහුගේ බෑනා වන 28 හැවිරිදි විදුලි කාර්මිකයෙකු වූ තුරෙයිරාජා නාගතාස් සියලු තරුණයන් සමග 'එකට පෙළ ගස්වා' 'ඔවුන් සියල්ලන්ට වෙඩි තබා මරා දමන' ආකාරය සතාසිවම් බාලසුබ්‍රමනියම්ට[87] බලා සිටීමට සිදු විය. තවත් තරුණ වෙළඳසැල් හිමියන් දෙදෙනෙකුට ද එම ඉරණම ම අත්විය. මේ අය අතරින් එක් අයෙකු වූයේ 22 හැවිරිදි සුන්දරමූර්ති උමාසන්කර්ය. මීට වසර දෙකකට පෙර ශ්‍රී ලංකා හමුදාව විසින් ඔහුගේ පියා මරා දැමීමෙන් අනතුරුව, ඔහු සිය පවුල 'රැකබලා ගනිමින්' සිටියේය. සෙබළුන් විසින් නිවසේ සිටිය දී රැගෙන යන විට, ඔහුගේ සොයුරිය හා ඥාති සොයුරිය අඬා වැලපෙමින් තර්ජන නොසලකා බලා සිටින අතර 'ඔහුවත් අනෙක් අය සමග පෙළ ගැස්වීම' සිදුවිය. සියලු දෙනා මරා දමන විට, ඔහුගේ සොයුරිය [88] 'පුළුවන් තරම් හයියෙන් අම්මා කියලා කෑගැහුවා'. ඉන්පසු හමුදාව විසින් ඔවුන්ට පහර දී පළවා හැරිනි. මේ ආකාරයට ම තනිගසලම් රවිචන්ද්‍රන් ගෙන

[80] Vaiththy Sinnaththurai, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p20.
[81] Nadanasigamany Raveenrarasa, Affidavit (2 September 1989).
[82] Sellaththurai Gopalasamy, Affidavit (1 September 1989).
[83] Nadanasigamany Raveenrarasa, Affidavit (2 September 1989).
[84] eg Vaiththy Sinnaththurai.
[85] Myilvaganam Koneswaran, Affidavit (12 August 1989).
[86] Nadanasigamany Raveenrarasa, Affidavit (2 September 1989).
[87] Sathasivam Balasubramaniam, Affidavit (12 August 1989), see also Mrs Nagathas Sumathy, Affidavit (14 August 1989).
[88] Sunteramoorthy Inthirany, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p14, and Miss Suntharamoorthy Theepamalar, Affidavit (12 August 1989).

යැමට සෙබළුන් පැමිණි විට, ඔහුගේ මව[89] අඬමින් ඔවුන් පසුපස ගියත් එයින් පළක් වූයේ නැත. වාර්තාවල එකඟ වී ඇති[90] ආකාරයට තරුණයන්ගෙන් පස් දෙනෙකු ඒ අවස්ථාවේ ම මියගොස් ඇති අතර නොනැසී ඉතිරි වූ හය දෙනා 'වෙඩි වැදී උදව් ඉල්ලන විට මරා දැමීම' සිදු විය.

බාලසුබ්‍රමනියම් මහේන්දිරදාස්

තුරෙයිරාජා නාගදාස්

තනිගාසලම් රවිචන්ද්‍රන්

සුන්දරමූර්ති උමාසන්කර්

නගරයේ වෙනත් තැන්වල නිවාස ගිනි තැබීම දිගටම සිදු විය. ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් තුළ වූ උද්‍යෝගිමත් බව ගැන සාක්ෂිකරුවන් කිහිප දෙනෙක් කියා සිටියෝය:

පෙර දිනයේ හන්දියේ සිටි පිරිස අතරින් නිදහස් වූ පසු එක් පුද්ගලයෙක් තම පවුල සොයාගැනීමට දැරූ තැත නිෂ්ඵල වී තිබුණි. මේ අවස්ථාවේ දී ඔහු සිය නිවෙස වෙත ගිය විට සෙබළුන් විසින් එයට ගිනි තබනු දැක ඇති අතර එම අවස්ථාවේ දී ඔවුන් 'උද්‍යෝගයෙන් යුතුව කෑගසමින් සිනාසෙමින් එය කළ'[91] බව ඔහු දක්වා තිබේ. ඔවුන් නිවස සම්පූර්ණයෙන් 'අළු' කර දමා, ඔහුගේ ජීවනෝපාය සරි කළ ගවයන් ඇතුළු පශුසම්පත් ද මරා දමා තිබුණි.

උඩුප්පිඩ්ඩිහි තව දුරටත් ප්‍රචණ්ඩත්වය සිදු වෙමින් පැවතුනි.

උඩුප්පිඩ්ඩි හි නිවෙසේ සිටි නාගලිංගම් බවබිරින්දාගේ පවුලේ අයට ළඟ ළඟ ම එන වෙඩි හඬ ඇසෙන්නට විය. ඇගේ සොහොයුරා[92] පැවසූ ආකාරයට, 'අපේ ජීවිත බේරා ගන්න' ආරක්ෂිත බව සිතූ නිවසක් වෙත ඔවුන් දුවන්නට වූහ. එහෙත් ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන්ගේ වියරු වෙඩි පහරක් බවබිරින්දාගේ උගුරට වැදුණි. 'මම එයාගෙ ඔලුව ඉස්සුවාම, එයා මැරිලා කියලා මම දැක්කා.' බවබිරින්දාට වයස 14ක් විය. උඩුප්පිඩ්ඩිහි තවත් වැසියෙකු[93] පවසා සිටියේ, සවස 4ට පමණ ඔහු තම මවගේ නිවසේ සිටි බවත්, 'ඒ පැත්තෙන් පැමිණි' ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් ඔහු ඉදිරිපිට දීම මවට වෙඩි තැබූ බවත්ය. 70 වියැති නඩරාසා නල්ලමුත්තු මහත්මිය "එවෙලෙම මිය ගියා.'

[89] Thanigasalam Meignanamaalai, Affidavit (12 August 1989).
[90] eg UTHR, *Jaffna Report 3*. (The identities of two in the lineup are unclear.)
[91] Muruguppillai Ledchumanaperumal, Affidavit, *India's Myla* (1989) p14.
[92] Nagalingam Nadesan, Affidavit (12 August 1989).
[93] Nadarajah Saravanapawan, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p15.

නාදරාසා නල්ලමුත්තු
මහත්මිය

දිවාකාලයේ අපරභාගය වන විට, හන්දියේ රඳවා සිටි බොහෝ දෙනෙකුට නැවත මාර්ගය දිගේ උඹරණි රෝහල දෙසට යැමට බල කෙරුණි:

සවස 5:30 ට පමණ, හන්දියේ දී වධ හිංසාවලට ලක් වූවන්ට වෙරළබඩ පාර දිගේ නැගෙනහිර දෙසට යාමට බල කෙරුනි. මේ අවස්ථාවේ සිය පියා ‘ඔලුවේ ලොකු වෙඩි පහරක තුවාලක් ඇතිව’ මරණයට පත් වී සිටිනු සෙල්වකතිරමලෙයි මයිල්වනාගන්ට දැකිය හැකි විය. පෙර දිනයේ සෙල්වරත්නම් සිවමතීගේ දේහය ලබා ගැනීමට, සිය ජීවිතය පවා අවදානමට ලක් කළ වයිත්ති සින්නදුරෙයි පැවසුවේ, නැවත රෝහල ඉදිරිපසට පැමිණීමෙන් අනතුරුව, ඔවුන් තව දුරටත් වධබන්ධනවල ලක්වූ බවයි. එනම් ගිනියම් තාර පාරේ පෙරළෙන අතර පහරකෑම සිදු වූ බවයි. ‘අපිට වෙඩි තියලා මුහුදට වීසි කරලා දානවා කියලා සෙබළු තර්ජනය කළා.’ සම්පූර්ණ දිනය පුරාම ඔවුන් ‘වතුර උගුරක් හෝ කුසට අහරක් නැතිව අපිව ගිනිගහන අව්වෙ තියාගෙන හිටියා.’ රාත්‍රිය උදා වුවත් ඔවුන් නිදහස් කිරීම සිදු නොවූ අතර ඔවුන්ට මාර්ගයේ ම වැතිර සිටින සේ අණ ලැබී තිබුණි.

තුන්වැනි දිනය. අගෝස්තු 4 වැනිදා:

තුන්වැනි දින උදෑසන සෙබළුන් විසින් අළුතින් නැවත විනාශයන් සිදු කළ අවස්ථා විය :

මේ ප්‍රචණ්ඩත්වය සිදු වන මුළු කාලය පුරා ම කනගසුන්දරම් නඩේසන්[94] සිය පවුල සමග ඔවුන්ගේ නිවසේ රැඳී සිටිය ද, මෙදින ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා භට කණ්ඩායම් ඔහුගේ නිවසට ඇතුළු වූහ. වටිනාකියන යම් යම් දේ කොල්ල කෑ ඔවුහු, ඉතිරි වූ සියල්ලට ගිනි තැබූ අතර 'පවුලේ අය ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා වෙඩි ප්‍රහාරවලින් බේරුණේ අනූනමයෙනි.' මෙම විශාල විනාශයෙන් පසු තමන් 'මානසිකව කලබලයට පත්' වූ බව ඔහු අසරණ ලෙස සටහන් කළේය. එලෙසම මුත්තුසාමි කන්තසාමිතුරෙයි[95] සහ ඔහුගේ පවුලේ නිවසට ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව භට පිරිස් පැමිණ ඇත්තේ මෙදිනය. ඔවුන් 'ගේට්ටුව කඩලා අපි හැමෝටම පහර දීලා අපිව ගෙදරින් එළෙව්වා'. ඊළඟට, 'තෙල් ටිකක් ගහලා ගෙට ගිනි තිබ්බා.' පවුලේ අය මධ්‍යාහ්නය වන තුරු අසල පිහිටි කෝවිලකට පළා ගොස් රැකවරණ ලබමින් සිට ඇති අතර, පසුව අර්ධ වශයෙන් සුන්බුන් වූ ගොඩනැගිල්ලකට ඔවුන් ආපසු එන විට ඔවුන්ගේ දේපළ කිසිවක් ඉතිරි වී නොතිබිණි. එසේම විශ්‍රාමික වෛද්‍යවරයකු වූ කනගසුන්දරම් අලගානන්දසුන්දරම්ගේ[96] නිවස සහ පෞද්ගලික වෛද්‍ය සේවය ද තුන්වැනි දින ගිනිබත් විය. ඔහු, ඔහුගේ බිරිඳ සහ දියණියන් තිදෙනා 'පලා ගොස් අපගේ ජීවිත බේරා ගැනීමට' සමත් වූහ. 'සියල්ල සම්පූර්ණයෙන් ම පිළිස්සී' තිබූ අතර, 'විශේෂයෙන් මගේ රෝගී බිරිඳ සහ දරුවන්ට අත්විඳීමට සිදු වූ මානසික පීඩාව නිසා කුමක් සිදු විය හැකි දැයි සිත්තැවුලෙන් සිටින බව ඔහු සඳහන් කළේය.

පෙනී යන ආකාරයට අහඹු බව පෙනෙන තවත් එක් ඝාතනයක් සිදු විය :

තුන්වැනි දින උදෑසන 30 හැවිරිදි කම්කරුවෙකු වූ සින්නවන් කාන්තන් වැල්වැටිතුරෙයි බටහිර පැත්තේ පිහිටි ඔහුගේ නිවසට යාර 100 ක් පමණ දුරින් පිහිටි ඔහුගේ එළවළු කොටුවට ගොස් සිටින අතර. නිවස තුළ සිටි ඔහුගේ 25 හැවිරිදි බිරිඳට[97] වෙඩි හඬ ඇසුණි. සෙබළුන් ගමන්කරමින් සිටි බැවින් ඇය පිටතට යාමට තරම් නිර්භීත නොවූවාය. පසුව එළවලු අතර තිබූ සිය සැමියාගේ සිරුර ඇයට හමු විය. 'මම හොඳටම බයවෙලා කෑගගහා ඇඬුවා'. වෙනත් පුද්ගලයන් ද මේ වන විට පැමිණියත්, 'මොකුත්ම කරන්න බැරි වුණා'. ඇය හා කුඩා දරුවන් දෙදෙනා 'කිව නොහැකි තරම් දුෂ්කර' තත්වයකට පත් වූහ.

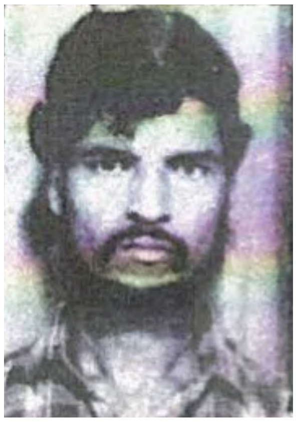

සින්නවන් කාන්තන්

රෝහලෙන් පිටත රඳවා සිටි පිරිස සවස්වන තුරුම ඒ ආකාරයට ම රඳවා තිබුණි :

දින දෙකක තිස්සේ සිදු වූ වධ හිංසාවලින් පසුව, ඌරණි රෝහලෙන් පිටත සිටි රැඳවියන් තවමත් බිම වැතිර සිටියහ. අවසානයේ පස්වරු 2 ට පමණ බොහෝ දෙනා නිදහස් කරන ලදී. 20 දෙනෙකු පමණ පොලිකන්ඩි හමුදා කඳවුර දෙසට රැගෙන ගිය අතර ඔවුන්ගේ ඉදිරි ඉරණම අපැහැදිලි විය. ඉතිරි අයගෙන් සමහරෙක් ප්‍රතිකාර සඳහා කෙලින් ම රෝහලට ගියහ. දින කිහිපයකට පසු, 'මගේ ඇඟ පුරාම පහර දුන් ලකුණු සහ තුවාල තිබුණා'[98] යැයි එක් අයෙක් පැවසුවේය. තවත් ධීවරයෙකු වන සෙල්ලත්තුරෙයි ගෝපාලසාමි,[99] පැවසුවේ සිය තුවාල නිසා හත් දෙනෙකුගෙන් යුත් පවුල රැකබලා ගැනීමේ 'හැකියාව' අහිමි වී ඇති බවයි.

94 Kanagasuntharam Nadesan, Affidavit (18 September 1989).
95 Muththusamy Kanthasamyththurai, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p21.
96 Kanagasuntharam Alagananthasuntharam, Affidavit (10 August 1989).
97 Rasamalar, widow of Sinnavan Kanthan, Affidavit (29 September 1989).
98 Nadanasigamany Raveenrarasa, Affidavit (2 September 1989).
99 Sellaththurai Gopalasamy, Affidavit (1 September 1989).

අවසානයේ අගෝස්තු 4 සිකුරාදා සවස 3 වන විට, ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා ඇඳිරි නීතිය නිමා විය. ආහාර ද්‍රව්‍ය, ජලය හෝ වෛද්‍ය ආධාර නොමැතිව දින තුනක් තිස්සේ ජනතාව කොටු වී සිටියහ. සමහරු ඉක්මනින් සුව වීමක් අපේක්ෂා කළ නොහැකි නැත්නම් කිසිසේත් ම සුවවෙතැයි අපේක්ෂා කළ නොහැකි තුවාල නිසා දුෂ්කරතා අත්විඳිමින් සිටියහ:

ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව විසින් වලක්වන ලද MSF වෛද්‍යවරුන්ට අවසානයේ වැල්වැටිතුරෙයි ඌරණි රෝහල වෙත පැමිණීමට හැකි වූ අතර, ඉන් අනතුරුව ඔවුන් විසින් විවිධ පෞද්ගලික නිවාස වෙත ගොස් බැරෑරුම් ශෛල්‍යාලකර්ම කිරීමට අවශ්‍ය වූ දරුණු ලෙස තුවාල ලැබූ පුද්ගලයන් දහයක් පමණ එක් රැස් කරගෙන තිබුණි. ඔවුන්ගේ සම්බන්ධීකාරකවරයා [100] සඳහන් කළේ, 'ඒ අවස්ථාවේ වැල්වැටිතුරෙයි රෝහලේ නේවාසික රෝගියෙකු වීම' ඉතා භයානක තත්වයක් වූ බවයි.

සුබ්‍රමනියම් මහතාගේ නිවසේ සිදු වූ සමූහ ඝාතනයෙන් දිවි ගලවා ගත් වඩු කාර්මිකයාගේ අතට වෙඩි වැදීමෙන් බරපතළ ලෙස තුවාල වී තිබූ අතර, ඔහුට කිසිසේත් ම වැඩ කිරීමට නොහැකි වන බව පෙනුණි. මේ අතර, පළමු දිනයේ සෙබළුන් ඇගේ නිවස අසලින් යන විට නිවසින් පිටත සිටගෙන සිටි 28 හැවිරිදි ඉන්දිරනිතේවි නඩරාජා නමැති කාන්තාවගේ[101] දෙපයටම වෙඩි වැදී තිබුණි. ඇගේ එක් පාදයක් හිරි වැටී තිබුණි. එසේම, පටුමගේ සෙබළුන්ගෙන් බේරීමට දුවමින් සිටි සිය 21 හැවිරිදි පුත්‍රයාගේ දෙපා ඉලක්ක කර ගනිමින් සිදු වූ වෙඩි ප්‍රහාර නිසා ඔහු බිම වැටුණු බව මහාලිංගම් සංගරගන්තිලිංගම්[102] විස්තර කළේය. පේදුරුතුඩුව රෝහලේ ප්‍රතිකාර ලබා ගත්තත් සති ගණනාවක් ගතවන තෙක් ඔහුට ඇවිදීමට නොහැකි විය. බරපතළ තුවාල ලැබූ තවත් අයෙකු වූයේ 81 වියති වැන්දඹුවක් වූ තංගප්පොන්නු සෙල්ලත්තුරෙයි[103] මහත්මියයි ඇය මීට පෙර 'ගෙදරට ම අල්ලලා පොඩි කඩයක්' කරමින් සිය ජීවිතය සරි කර ගන්නාය. ප්‍රචණ්ඩත්වය පුපුරා ආරම්භ වත් ම ඇය නිවසට වැදී දොර වසාගෙන සිටියත් දොර කඩාගෙන ඇතුළු වූ සෙබළු ඇයට පහර දුන්හ. සති කිහිපයකට පසු ඇයට තව දුරටත් තමා රැකබලාගැනීමේ ස්වාධීනත්වය අවසන් වී ඇති බව පැහැදිලි විය.

ඇඳිරි නීතිය අවසන් වීමෙන් පසු නැවත එක්වීම සහ අතුරුදහන් වූ පවුලේ සාමාජිකයන් නැවත හමුවීම සහනයක් සේ පැමිණිනි. එහෙත් තවත් භයානක තත්ත්වයන් ඉදිරියේ විය. ආරම්භයක් වශයෙන්, නිවාස, දේපළ සහ වැඩ ආම්පන්නවලට කර තිබූ විනාශය වැල්වැටිතුරෙයි වැසියන් මවිතයට පත් කර තිබුණි:

මුලින් ම ප්‍රචණ්ඩත්වය ඇවිළෙන විට ක්‍රිකට් ක්‍රීඩාවේ යෙදී සිටි යෞවනයන් වූ මොහාන් සහ ඔහුගේ සහෝදරයා සොයා විත් නැවත ඔවුන් සමග එක්වීමට, නගරයේ සිට පලා ගිය ඔවුන්ගේ පියා හැකි වූයේ මේ අවස්ථාවේය. කලින් සිදු කළ තර්ජන නොතකා ආනන්දරාජ් මහතාව ද නිදහස් කර තිබුණි. ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදා බ්‍රිගේඩියර්වරයකු පැමිණ ඔහුව උඩුප්පිඩ්ඩි කඳවුරේ හමුදා සායනයේදී සොයා ගත්තේය. දැඩිව ප්‍රශ්න කිරීමෙන් පසු, 'වැරදීමකින් අයහපත් ලෙස සැලකූ බව' දන්වා ඔහුව නිදහස් කිරීමට නියෝග කළේය. ආනන්දරාජ් මහතා, තවත් හතළිස් දෙනෙකු පමණ පිරිසක් සමග දැඩි තුවාල සහිතව, පසුගිය පැය 48 තුළ ඔහු ජීවතුන් අතර සිටියාද නැද්ද යන්න නොදැන සිටි ඔහුගේ කුඩා දියණිය කල්‍යාණි ඇතුළු ඔහුගේ පවුල වෙත නිවස බලා පිටත්ව ගියේය.

සිවගණේෂන් මහතාගේ නිවසේ රැකවරණය පතා පැමිණි එක් අයෙක් වූයේ දරුවන් හය දෙනකු සිටි වැන්දඹු කාන්තාවකි[104]. එහිදී වෙඩි තබා කළ ඝාතනවලින් පසු ඔවුහු පාසල් ගොඩනැගිල්ලකත්, පසුව වෙනත් නිවසක සැඟවී සිටියහ. අවසානයේ අගෝස්තු 4 වෙනිදා ඔවුන්ගේ නිවස 'සම්පූර්ණයෙන්ම පිච්චිලා' ඇති බවත් ඔවුන්ගේ දේපළ: ඔරලෝසු දෙකක්, ඇඳුම්, රේඩියෝ දෙකක්, හා තිකිළියන් නැති වී ඇති බවත් සොයාගැනීමට ඔවුන්ට හැකි විය. මාසයකට පසු 'මගේ දරුවන්ගේ ජීවිතය විසඳන්නේ කොහොමද කියලා මම ඉන්නෙ හිතේ අමාරුවෙන්' යැයි වැන්දඹු කාන්තාව පැහැදිලි කළාය. සෙබළුන් පැමිණෙන විට පිටුපස දොරෙන් රහසේ පිටවී ගිය තවත් කාන්තාවක්[105], දැන් ආපසු පැමිණ, 'දරන්නට බැරි පාඩු දැකීමෙන් කම්පාවට පත් වූවා'ය. සේද සාරි සහ ළමා පොත්වල සිට වීදුරු කට්ටල මෙන්ම කඩා දැමූ ජනෙල් සහ පිළිස්සුණු දොරවල් දක්වා සියල්ල විනාශ වී තිබුණි. වෙරළ පෙදෙසේ ජීවත් වූ ධීවරයෙක්[106] ඔහුගේ නිවසේ වටිනා භාණ්ඩ, ඔරලෝසුවක් සහ ඔහුගේ නිවසේ ජනේල සහ දොරවල් සියල්ලම විනාශ කළ බවට සාක්ෂි දැක්වූ අතර, සෙබළුන් ඉන්පසු ඔහු තම ජීවිකාව උපයාගත්. 'මාලු දැල්වලට ගිනි තබා' තිබුණි.

[100] Johanna Lurusdottir, MSF telex (10 August 1989).
[101] Inthiraneethevi Nadarajah, Affidavit (date missing).
[102] Mahalingam Sangaragandhilingam, Affidavit (5 September 1989).
[103] Mrs Thangaponnu Sellaththurai, Affidavit (22 October 1989).
[104] Pushpharany Veluchsamy, Affidavit (date missing).
[105] Mrs Sivappragasam Suthathevy, Affidavit (7 September 1989), see also Mrs Potkamalranee, Affidavit (4 September 1989).
[106] Kanthasamy Nageswaran, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p22.

කාන්තසාමි තංගරාසා

බාලක්‍රිෂ්ණන් ප්‍රේම්රාජ්

සෙල්වකතිරමලෙයි මයිලවඥානම්

සින්නතුරෙයි තම්බිතුරෙයි

අවමංගල්‍ය කටයුතු

මිතුරන්, පවුලේ සාමාජිකයන්, ස්වාමිපුරුෂයන්, භාර්යාවන් සහ දරුවන්ගේ මරණ පිළිබඳව වැල්වැටිතුරෙයිහි බොහෝ දෙනෙකුට මේ වන විට සොයා ගන්නට ලැබුණි. එදින කඩිනම් හා වේදනාකාරී අවශ්‍යතාවයක් වූයේ මළවුන් බැහැර කිරීමයි. වධ හිංසා කිරීමේ මෙවලමක් බවට පත් කළ තාර පාරේ දැඩි රස්නය මෘත දේහ වේගයෙන් නරක් කරවීමට ද හේතු විය. බොහෝ අවස්ථාවල දී ඥාතීන්ට සම්ප්‍රදායික හින්දු අවමංගල්‍ය චාරිත්‍ර අත්හැර දැමීමට සිදු විය. වෙනත් තැනකට ගෙන යාමට නොහැකි වූ මලසිරුරු ඒවා තිබුණු තැන්වලම ආදාහනය කිරීමට සිදු වූයෙන්, ඒවා පටුමාවත් දිගේ, කැඩුණු ගෘහ භාණ්ඩ, කාර් ටයර් හෝ සොයා ගත හැකි වූ ඕනෑම දෙයකින් සාදන ලද සෑයන් හි ආදාහනය කෙරුණි :

ඇදිරි නීතිය අවසන් වෙද්දී වැල්වැටිතුරෙයි වෙත ඇතුළු වූ එක් MSF වෛද්‍යවරයෙක් විස්තර කළේ 'මියගිය මිනිසුන්ගේ සිරුරු තැනින් තැන වැටී තිබූ' බවයි. අයාලේ යන බල්ලන් විසින් අර්ධ වශයෙන් සමහර සිරුරු කා දමා තිබූ අතර, පසුව පළ වූ *Sunday Telegraph* [107] ලිපියක සඳහන් වූයේ වෙඩි වැදුණු තුවාල සහිත වූ එක් සිරුරක් 'ඒ වන විටත් ගසක බැඳ' තිබූ බවයි.

පළමු දිනයේම 'ප්‍රශ්න කිරීම' සඳහා ඉන්දියානු සාම සාධක හමුදාව මගින් නිවසින් රැගෙන ගිය 23 හැවිරිදි සෙන්තිවේල් ශක්තිවේල්ගේ පියාට අවසානයේ ආරංචි වූයේ ඔහු හන්දියේ මිය ගොස් සිටින බවයි. 'මම ගිහින් බලනකොට මගේ පුතාට වෙඩි තියලා මරලා', ඔහු පැවසුවේය. 'මට මිනිය අයින් කරන්න බැරි වුණ නිසා මම හන්දියෙම එයාගේ මිනිය පුච්චලා දැම්මා'. අවසානයේ කාන්තසාමි තංගරාසා ඝාතනය කිරීමේ පුවත ලැබෙන තුරු 'බොහෝ කනස්සල්ලෙන් හා සිත් කලබලයෙන්' ඔහුගේ බිරිඳට[108] ද ගෙදරට වී බලා සිටින්නට සිදු වී ඇත. මෙදින ඇය ඔහුගේ දේහය හන්දිය අසලදී 'නරක් වී ගිය තත්වයක' තිබිය දී සොයා ගත්තාය. ඇගේ බෑණා[109] විසින් එදින සවස දේහය තිබූ තැනම ආදාහනය කළේය. තම පුතාගේ සිරුර 'හන්දි පටුමගේ' පුළුස්සා දැමූ බාලක්‍රිෂ්ණන්

[107] Jeremy Gavron, *Sunday Telegraph* (13 August 1989).
[108] Thangapooranam, widow of Kanthasamy Thangarajah, Affidavit (30 September 1989).
[109] Wyramuththu Karunanithy, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p15

ප්‍රේම්රාජ් නම් තරුණ කුලී රථ රියැදුරාගේ පියා මෙන් ම, ඔවුන්ගේ කඩයෙන් පිටත පළමු දිනයේ මරා දැමූ තරුණයාගේ පියාද ඔවුන්ගේ පුතුන්ගේ සිරුරු තිබූ තැන්වලම ආදාහනය කළෝය. තම පුතාගේ මරණය 'විපත්තියක්' බව ඔහු පැවසීය. ඔහු 'විඳිමින් සිටින මානසික වේදනාව'[110] හැරුණු විට 'අනාගතය ගැන ව්‍යාකූල තත්ත්වයක' සිටින බව ඔහු කියා සිටියේය. තරුණ එළවළු කඩ හිමියකු වූ රාමචන්ද්‍රන් නවරත්නම්[111] ද පවුලේ කිසිවකු නොමැතිව හන්දියේ දී ආදාහනය කරන ලදී.

තමා බලා කියා ගැනීමට කිසිවෙකු නොසිටි නිසා 60 හැවිරිදි සින්නත්තුරෙයි තම්බිතුරෙයි, 'ඥාතියකු සමග ජීවත්ව සිට'[112] තිබේ. පළමුවැනි දින උදෑසන 9 ට පමණ නිවසින් පිටව ගිය ඔහු ආපසු පැමිණියේ නැත. ඔහුගේ ඥාතියාට අසල ඇල්ඩි පටුමගෙහි තිබී වෙඩි වැදුනු ඇති තුවාල සහිත ඔහුගේ නරක් වී ගිය සිරුර හමුවිය. 'මම එතැනම ගිනි තියලා මිනිය ආදාහනය කළා.' රෙදි සෝදන කාන්තාවක් වූ කාන්තසාමි මහත්මිය ප්‍රචණ්ඩත්වය පටන් ගන්නා විට සිය සැමියා[113] සමග බස් රථයක් අල්ලා ගැනීමට හන්දියේ බලා සිටියාය. වියරු වෙඩි තැබීම් මධ්‍යයේ, ඔවුන් වෙරළ දෙසට දිවෙන පටුමාවත් වෙත දිව ගොස් ඇති අතර, සැමියා ඇය වැටී සිටිනු දුටු විට, ඇගේ පිටෙන් ලේ ගලා යමින් තිබුණි. ඉන්දීය සාමසාධක බලකා සෙබළුන් තවමත් ඔහු පසුපස සිටි බැවින්, 'මරණ බියෙන්, මම පැනලා දිව්වා.' ඔහු පැවසුවේය. ඇඳිරි නීතිය නිමා වීමෙන් අනතුරුව, ඇගේ සිරුර බොහෝ සේ නරක් වී තිබූ බැවින් ඇය වැටී සිටි පාර අයිනේ ම ආදාහනය කිරීමට සිදු විය.

සිවගණේෂන් මහතාගේ නිවසේදී වෙඩි තබා ඝාතනය කළ සිව්දෙනා අසල වෙල්යායක ආදාහනය කරන ලදී. ඔවුන්ගෙන් එක් අයෙකු වූ නඩරාජා රවීන්ද්‍රන්ගේ වැන්දඹු[114] බිරිඳ සිය කුඩා දරුවන් සිව්දෙනා

සමග ඇඳිරි නීතිය පුරාවටම නිවසේ සිරවී සිටි අතර, සිදුවූයේ කුමක්දැයි දැන ගත්තේ ආදාහනයට පෙර 'වෙඩි වැදී ඇති ඔහුගේ මළ සිරුර' දැකීමෙන් අනතුරුවය. සුබ්‍රමනියම් මහතාගේ නිවසේ මියගිය අය ද එකට ආදාහනය කරන ලදී. තම මව සහ සහෝදරයා මරා දමනු දැස් ඉදිරිපිට ම දුටු ජෙගන්රායි, පිරිමි දරුවා ආපසු පැමිණෙන විට මළ සිරුරු නවය කෙතරම් දැඩි ලෙස නරක් වී තිබුණේ ද යත් ඔහුට සිය පවුලේ අය හඳුනා ගත හැකි වූයේ ඇඳුම්වලින් පමණි. අසල්වාසීන්ගේ සහ අනෙකුත් ඥාතීන්ගේ සහය ඇතිව, නවදෙනාම 'අසල ඉඩමේ වළක' ආදාහනය කරන ලදී. සුබ්‍රමනියම් මහතාගේ වැන්දඹු බිරිඳ ද මෙයට පැමිණ සිටියාය. තම වැඩිමහල් පුත්‍රයා වන 28 හැවිරිදි සුබ්‍රමනියම් අමුතන් ද පළමුවැනි දින උදෑසන නිවසට යාර 75ක් දුරින් පිහිටි ඔහුගේ කඩය තුළදී පිළිස්සී මිය ගොස් ඇති බව ඇයට සොයා ගැනීමට ලැබුණේ මේ අවස්ථාවේදීය. දින තුනකට පෙර ආනන්දරාජ් මහතාගේ කුඩා දියණිය ඇගේ විභාග ජය සැමරීමට රසකැවිලි මිලදී ගැනීමට බයිසිකලයෙන් යමින් සිටිය දී ඇයව පසුපස තාප්පවලින් කඩිමුඩියේ ඔසවාගෙන දෙමින් ඇගේ ජීවිතය බේරාගත්තේ ඔහුය. සුබ්‍රමනියම් මහතාගේ බිරිඳ පසුව සටහන් කළේ මෙම හදිසි මරණවලින් සහ ඔවුන් 'මරා දමා ඇති ආකාරය' නිසා තමා සහ ජීවත්ව සිටින ඇගේ පුතුන් දෙදෙනා 'දැඩි පීඩාවට' පත්ව ඇති බවයි.

බොහෝ වින්දිතයින් නිවෙස්වලින් පිටතට ඇද පිටත බිත්තියකට පිට දීමට සලස්වා වෙඩි තබා තිබූ නිසා, මියගිය අයගෙන් සමහරක් සිය නිවෙස් මිදුල්වල දී ම ආදාහනය වීම සිදු විය:

තේ කඩයේ හිමිකරු වන රාසමානික්කම් සිවලිංගම්, උඩුප්පිඩ්ඩි කඳවුරේ දී වධහිංසාවට ලක්ව ආපසු පැමිණි විට තම නිවස සම්පූර්ණයෙන්ම ගිනි බත් වී ඇති බවත්, ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව ඔහුගේ සහෝදරයාට සහ බෑණාට වෙඩි තබා මරා දමා ඇති බවත් සොයා ගත්තේය. ඔහු තම දියණියගේ ස්වාමිපුරුෂයා සමග එක්ව 'හොඳටම නරක් වී තිබූ' මළ සිරුරු දෙක ගෙවත්තේ ආදාහනය කළේය. කාන්තසාමි සහෝදරයන් සමග විවාහ වී සිටි

---

110 Nadarajah Balakrishnan Affidavit (26 August 1989). Mrs Pathamathevy Shanmugalingam, too, describing the 'offensive smell' of her husband's remains, noted 'Immediately with the help of neighbours, we cremated the body together with five other dead bodies,' Affidavit (14 August 1989).

111 Navaratnam Rajani, Affidavit (22 August 1989).

112 Suntharam Arumaichandralingam, Affidavit (29 August 1989).

113 Sellan Kanthasamy, Affidavit, India's Mylai (1989) p22.

114 Vanaja, widow of Nadarajah Raveendran, Affidavit (17 September 1989).

තරුණියන් දෙදෙනාද සටහන් කර තිබුණේ 'අසල්වාසීන්ගේ උදව්වෙන් අපි මළ සිරුරු දෙක ගෙදර ඉඩමේ ආදාහනය කළ' බවයි. මේ අතර, උඩුප්පිඩ්ඩි ප්‍රදේශයේ, 14 හැවිරිදි බවබිරින්දාගේ පවුලේ අයට, ප්‍රාදේශීය සුසාන භූමියේ ඇගේ දේහය ආදාහනය කිරීමට අවසර දීම ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව විසින් ප්‍රතික්ෂේප කළේය. මේ අනුව, ඇගේ සහෝදරයා සටහන් කර ඇති පරිදි, 'අන්තිමේ දී මගේ මිදුලෙ ම අවමංගල්‍ය චාරිත්‍ර කළා'. එක් ආදාහනයකට ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා මැදිහත්වීමක් පවා සිදු විය. තම මස්සිනාගේ පත්තර කඩයේ දී රාසයියා රාජරත්නම් ඝාතනයට ලක්ව තිබුණි. මුලින් ම ඔහුගේ පවුලේ අය ඔහුගේ දේහය රැගෙන යාමට උත්සාහ කළ විට, ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා සෙබළෙකු විසින් ඔවුන් පළවා හැරියේ එය එල්ටීටීඊ මළ සිරුරක් බව පවසමිනි. අවසානයේ දේහය පුළුස්සා දැමීමට ඔවුන්ට හැකි වූ විට, ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් ' එල්ටීටීඊ කාරයගේ[115] මිනිය පිච්චුවේ කවුද' යන්න දැන ගැනීමට ඉල්ලා සිටිමින් 'අසල සිටි සියල්ලන්ටම 'කරදර හිරිහැර' කළ අතර ශෝකය පළ කිරීමට පැමිණ සිටි අයගෙන් කිහිප දෙනෙක් සිය හමුදා කඳවුරට ගෙන යෑම පවා සිදු කළහ.

කෙසේ වෙතත්, සමහර ආදාහනයන් පොදු සුසාන භූමිවල සිදු කරන ලද අතර, විශේෂයෙන් දෙවන හෝ තුන්වන දින ඝාතනය කරන ලද අයගේ හෝ මළ සිරුරු ඌරණි රෝහලේ තිබුණු අඩුවෙන් නරක් වී තිබූ සිරුරු මෙසේ අදාහනය කෙරුණි. නමුත්* Indian Express *වාර්තාවක් සඳහන් කළ පරිදි, වඩාත් සාම්ප්‍රදායික වූ මේ සුසාන භූමි ආදාහනෙවල දී පවා, බොහෝ විට 'පිරිමි බොහෝ දෙනෙක් මිය ගොස් හෝ අතුරුදහන් වී සිටි නිසා, සම්ප්‍රදායිකව කිසිම හින්දු කාන්තාවක් නොකරන සිරුරු පිළිස්සීමට සිදු වූයේ කාන්තාවන්ට ය.[116]

සෙල්වරත්නම් සිවමතී

පීටර් විජයරාජන්
කිරුෂනාවතන

කුමාරවේල්
සෙල්වානන්දවේල්

අරුල්ප්‍රගාසම්
ස්වර්ණතාස්

තම මුනුබුරා වන අරුල්ප්‍රගස්ම් ස්වර්ණාතාස් සහ ඔහුගේ මිතුරා වන කුමාරවේල් සෙල්වනන්තවේල් සෙබළුන් විසින් ගෙනයෑම යාම වැළැක්වීමට කළ උත්සාහයේ දී දරුණු ලෙස පහර කෑමට ලක්වූ සෝමසුන්දරම් රාජේශ්වරී ඇඳිරි නීතිය අවසානයේ කඩිමුඩියේ ඔවුන්ගේ සිරුරු සොයා ගිය අතර 'ඉස්පිරිතාලෙ පිටුපසින්'[117] ඇයට ඔවුන්ගේ සිරුරු හමු විය. 'පාර අයිනේ ලේ විලක් මැද

[115] Murugupillai Premkumar, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p17.
[116] Rita Sebastian: *Indian Express*, (24 August 1989).
[117] Kumaravel Sooriyakumari, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p20.

මිනී දෙකම මම දැක්කා. ඇඟවල්වල පිහිවලිනුයි වෙඩි උණ්ඩවලිනුයි වෙච්ච තුවාල සිදු වූ ලකුණු ගොඩාක් තිබුණා.[118]' ඇය කීවාය. දෙදෙනාම සුසාන භූමියේදී ආදාහනය කිරීමට ඔවුන්ගේ පවුල්වලට හැකි විය. 21 හැවිරිදි ධීවරයකු වූ සුන්දරලිංගම් ඥානවේල්ගේ පියාට කිව හැකි වූයේ 'කලබලය නිසා'[119] ඔහු වෙඩි තබා මරා දැමුණු බව පමණක් වුව ද, ඔහුට ද සුසාන භූමියේ ආදාහනයක් ලැබුණු බැවින් අනුමාන වශයෙන් මෙය සිදු වන්ට ඇත්තේ දෙවැනි හෝ තුන්වැනි දිනයේ විය යුතුය. දෙවෙනි දවසේ හන්දියේදී වෙඩි පහරට ලක් වූ තරුණයින්ගේ ඥාතී කාන්තාවන් පැහැදිලි කළේ මියගිය හය දෙනාගේම මළ සිරුරු 'මිනිසුන්, විශේෂයෙන් ම කාන්තාවන්[120] විසින් ඉවත් කර' ඌරණී සුසාන භූමියේ ආදාහනය කළ බවයි. මේ කටයුතු සිදු කළේ කාන්තාවන් බව බොහෝ ස්ථානවල දී[121] අවධාරණය වී තිබුණි.

උඩුප්පිඩ්ඩි හමුදා කඳවුරේ දී අතුරුදන් වූ තරුණයන්ගේ පවුල්වලට එවැනි සැනසීමක් තිබුණේ නැත. තමා විසින් සිදු කළ අවදානම් සහගත හා ඵල රහිත සොයාබැලීම් ගැන දෙමව්පියන්ගෙන් දෙදෙනෙකු පසුව සාක්ෂි දුන්හ:

උඩුප්පිඩ්ඩි ප්‍රදේශයේදී අතුරුදන් වූ තරුණයෙකු වන සෙල්ලයියා යාගරාජා, හන්දියේ ඩයනා මිනි සිනමාහල තුළ සිට සෙබළුන් විසින් ඔහුව 'වියරුවෙන් ඇදගෙන' ගොස් ඇති බව තමාට දැන ගන්නට ලැබුණු බව වැන්දඹුවක වූ ඔහුගේ මව[122] පැවසුවාය. ඇඳිරි නීතිය අවසන් වීමෙන් අනතුරුව ඇය ඔහු සොයා ගැනීමට බොහෝ උත්සාහයන් ගත් නමුත් 'කිසි දෙයක් හරි ගියේ නෑ'. ඇය තොරතුරක් සොයමින් අවට පිහිටි ඇති ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා කඳවුරු තුනට ගිය නමුත් ඒ සියල්ලෙන් පළවා හරින ලදී. සමූල ඝාතනයෙන් සති දෙකකට පසුව අගෝස්තු 23 වැනිදා වන තෙක් වත්, 'ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව වෙතින් හෝ කිසිවකුගෙන්' තමන්ට කිසිදු තොරතුරක් ලැබී නොමැති බව දින ඇය සහතික කළාය. සති තුනකට පසු, මේ තරුණයින් අතර සිටි තවත් දෙදෙනෙකු වූ තලයසිංහම් සිවකුමාර් සහ තලයසිංහම් ජෙයමෝහන්ගේ මව[123] පැවසුවේ ඔවුන් 'පෙට්‍රල් දමා පුළුස්සා දැමූ' බවට තමන් විශ්වාස කරන බවයි. තංගවේලායුදම් සම්බසිවම් ඔහුගේ සහෝදරයන් දෙදෙනෙකු සමග සිනමා ශාලාවේ සිට ඇති අතර, ඔහු හමුදා කඳවුරුවලින් එකකට ගෙනගොස් ඇති බව ඔවුන් දැන සිටියෝය. ඔවුන්ගේ පියා[124] උඩුප්පිඩ්ඩි ඇතුළු කඳවුරුවලට ඔහු සොයා ගිය විට ඔහුට පුන පුනා කීවේ පුතා එහි නැති බවයි. මාසයකට පසු ඔහු: 'මමත් අම්මත් පවුලේ අනෙකුත් අයත් ඉන්නේ ලොකු මානසික පීඩාවකින්. 'එයාට මොනවා උනාද කියලා හොයලා බලලා අපිට කිව්වොත්, බලධාරීන්ට නිරන්තර දෙවි පිහිට ඉල්ලා සිටින බව' ඔහු පවසා ඇත.

ඔහුගේ යාච්ඤාවට අද දක්වා පිළිතුරු ලැබී නොමැති අතර, මෙම සිරුරු කිසිදාක සොයා නොගැනුණි.

[118] Somasuntharam Rajeswari, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p17.
[119] Arulambalam Suntharalingam, Affidavit (30 August 1989).
[120] Suntharamoorthy Inthiran, Affidavit, *India's Mylai* (1989) p14.
[121] see also Sathasivam Balasubramaniam, Affidavit (12 August 1989) and Thanigasalam Meignanamaalai, Affidavit (12 August 1989).
[122] Valliammai, mother of Selliah Yagarajah, Affidavit (23 August 1989).
[123] Sivamanithevi Thayalasingham, interview Rita Sebastian, *Indian Express* (24 August 1989).
[124] Sambasiva Iyer Thangavelautham, Affidavit (1 September 1989). See also Sivalingam Maheswari, whose husband Sinnaththamby Sivalingam was later also listed as having disappeared at Udupiddy, Affidavit (31 August 1989).

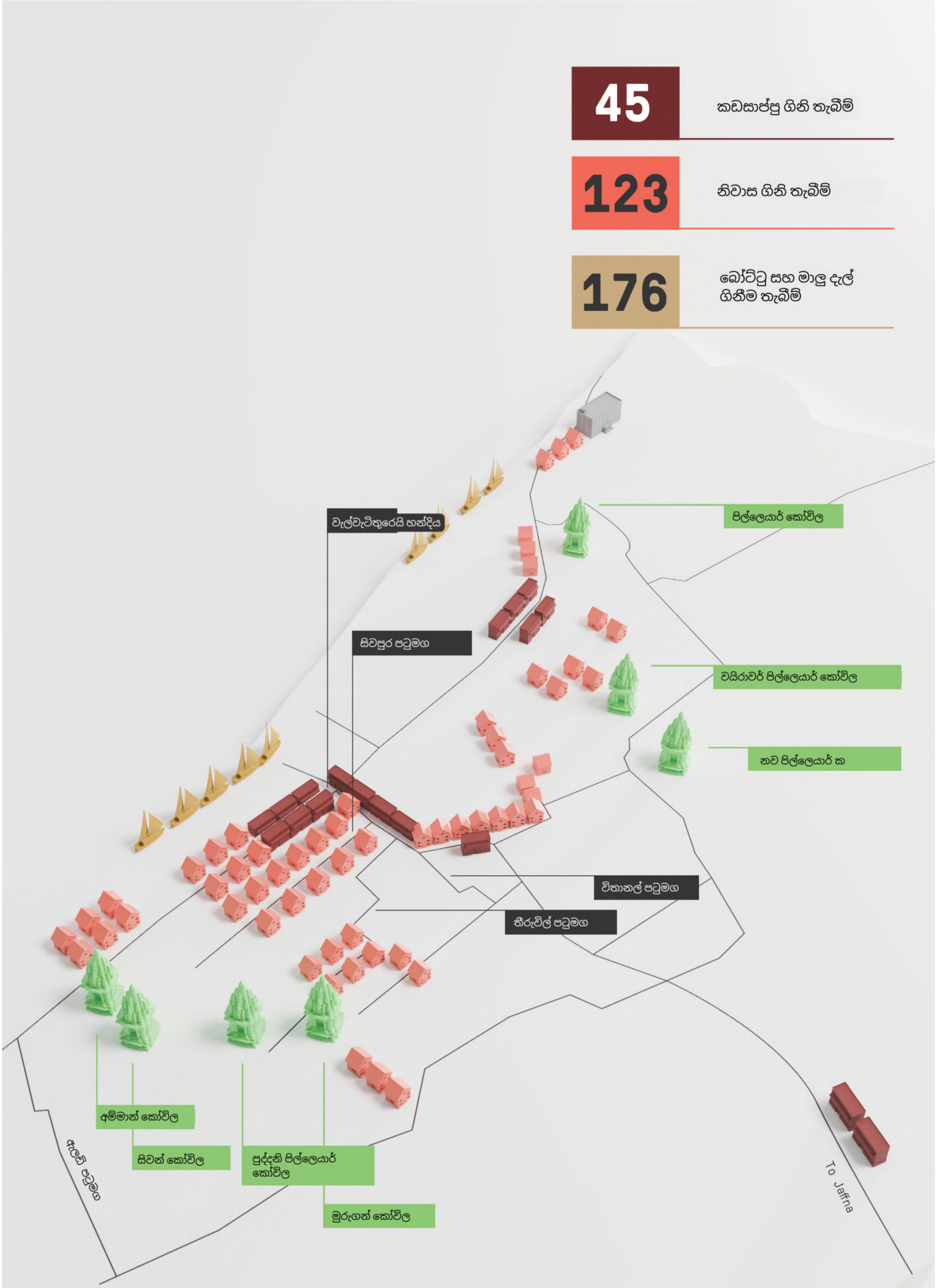

45
කඩසාප්පු ගිනි තැබීම්
123
නිවාස ගිනි තැබීම්
176
බෝට්ටු සහ මාලු දැල් ගිනීම තැබීම්
වැල්වැටිතුරෙයි හන්දිය
සිවපුර පටුමග
පිල්ලෙයාර් කෝවිල
වයිරාවර් පිල්ලෙයාර් කෝවිල
නව පිල්ලෙයාර් ක
විතානල් පටුමග
තීරුවිල් පටුමග
අම්මාන් කෝවිල
සිවන් කෝවිල
පුද්දනි පිල්ලෙයාර් කෝවිල
මුරුගන් කෝවිල
ඇලඩි පටුමග
To Jaffna

4. ක්ෂණික පසුවිපාක

හිරිහැර කිරීම, ආර්ථික වශයෙන් බිඳ දැමීම, නිවාස අහිමි කරවීම, නැවත සුව නොවිය හැකි තරම් තුවාල සිදු කිරීම, දූෂණය කිරීම, වධබන්ධන පැමිණවීම, ආදරණීයයන් වියෝකරවීම මෙන් අසාමාන්‍ය තරම් ගණනක් වැල්වැටිතුරෙයි වැසියන් මරා දමමින් සිදු කළ ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවේ විනාශකාරී ව්‍යාපාරය නගරයේ ආර්ථිකය බිඳ දැමීමට හේතු වූ බව පෙනෙන්නට විය. ඇඳිරි නීතියේ ක්ෂණික පසුවිපාකයක් සේ, තවමත් එහි සිරවී සිටින බොහෝ දෙනෙක් සාගතයට මුහුණ දී සිටියහ :

අගෝස්තු 12 වැනි දින කොළඹ සිට ලියමින්, ගාඩියන් *Guardian*[125] ක්‍රිස් නට්ටල් වාර්තා කළේ, සමූල ඝාතන කාලය පුරාවට, 'වාර්තාකරුවන්ට මාර්ග බාධක පසුකර යාමට ඉඩ නොදුන් අතර, වෛද්‍යවරුන්ට පවා එම ප්‍රදේශයට පැමිණීම තහනම් කර තිබූ' බවයි. එසේම 'සෙබළුන් විසින් සියලු ආහාර තොග සහ සැපයුම් ගිනිබත් කර තිබූ නිසා, සැපයුම් හෙට වන විට අවසන් වනු ඇතැයි අපේක්ෂා කෙරෙන' බව ඔහු දක්වා ඇත. මෙම තක්සේරුව MSF වෘත්තිකයන්[126] විසින් සිදුකළ තක්සේරුව පිළිබිඹු කරයි: 'ජනතාව බියට පත් වී ඇති අතර නිවෙස් ඇති අය පවා තවමත් ආපසු නිවෙස් වෙත යෑමට සූදානම් නැත.' ප්‍රාදේශීය කෝවිල්, පල්ලි සහ අධ්‍යාපන ගොඩනැගිලිවල 3,000ක් පමණ දෙනෙක් සරණාගතයන් බවට පත් වී සිටි අතර, 1,000ක් පමණ දෙනා ඒ වන විටත් ඉන්දියාවට පළාගොස්, තවත් බොහෝ දෙනෙක් සෑම රාත්‍රියකම පිටත්ව යමින් සිටියහ. ඉතිරි වූ අයට තවමත් සිල්ලර වෙළඳසැල් දෙකක් පමණක් ඉතිරිව තිබුණි. 'මෙය හදිසි තත්ත්වයක් වන අතර විශාල වශයෙන් ජනතාව ඉන්දියාවට පලා යාම වැළැක්වීමට යමක් කළ යුතුව ඇත.' තවත් වාර්තාකරුවෙක්[127] පැවසුවේ සහන ආයතනවලට ඔවුන්ගේ වැඩ කටයුතු කිරීම ඉන්දීය හමුදාව විසින් 'ඉතා දුෂ්කර' කර ඇති බවයි.

[125] Chris Nuttall, *Guardian* (12 August 1989).
[126] as above MSF telex.
[127] Jeremy Gavron, *Sunday Telegraph* (13 August 1989).

ආනන්දරාජ් මහතා විශාල වශයෙන් සාක්ෂි ලෙස දිවුරුම් ප්‍රකාශ රැස් කිරීමට පටන් ගත්තේය:

සමූල ඝාතනයෙන් සතියකට පසු, ආනන්දරාජ් මහතා සාම විනිසුරුවරයෙකු ඉදිරියේ දිවුරුම් ප්‍රකාශයක් කරමින් තමාට මරණීය වධහිංසා පැමිණවීම ගැන සාක්ෂි ලබා දුන්නේය. දිවුරුම් ප්‍රකාශ ලබා දීම මේ කාලයේ දෙමළ ජනතාව අතර ස්ථාපිත පුරුද්දක් වූ අතර, එය ඔවුන් තමන් අත්විඳි සාහසික ක්‍රියා ප්‍රසිද්ධ කිරීමට සහ හැකි වන්දි ලැබීමේ පදනමක් ලෙසද යන දෙයාකාරයටම භාවිත විය. ආරම්භ කිරීමෙන් අනතුරුව ආනන්දරාජ් මහතා එය දිගට ම සිදු කරගෙන ගියේය. සමහර අවස්ථාවල වින්දිතයන්ගේ ඥාතීන් කතා බහ කිරීමට ඔහුගේ නිවසට පැමිණි අතර, අනෙක් අවස්ථාවල දී ඔහු ඔවුන්ගේ නිවෙස් වෙත ගියේ බොහෝ විට ප්‍රකාශයන් දෙමළ භාෂාවෙන් ඉංග්‍රීසියට පරිවර්තනය කරමිනි. ඔහු යතුරු ලියනය හා කාබන් කොළ භාවිත කර තමා වෙනුවෙනුත් අතිරේක පිටපතක් තබා ගත්තේය. ඔහු දළ වශයෙන් දිවුරුම් ප්‍රකාශ 200ක් රැස් කර ගත් අතර, එය දින තුනක් පුරා සිදු වූ සමූලඝාතනයකට ප්‍රතිචාර වශයෙන් සිදු කළ පෙර නොවූ විරූ එකතුවක්[128] විය. අම්හිරි උත්ප්‍රාසයක් ලෙස වසර කිහිපයකට පසු ශ්‍රී ලංකා හමුදාව විසින් ආනන්දරාජ් මහතාගේ නිවසට ගිනි තැබූ අතර, ඒ අවස්ථාවේ දී මෙම දිවුරුම් ප්‍රකාශවලින් අඩකට වඩා නැති විය. නොනැසී ඉතිරි වූ ඒවා සමූල ඝාතනයේ දින තුන ගැන වැදගත් සහ ස්ථාවර ඒකාබද්ධ වාර්තාවක් සපයන අතර දැන් ඒවා ශ්‍රී ලංකාවෙන් පිටත සංරක්ෂිතව පවතියි. ඔහුගේ උත්සාහයන් නිසා, මෙම වාර්තාවල සඳහන් කර ඇති කරුණු මගින් වැල්වැටිතුරෙයි පුරවැසියන් 56 දෙනෙකුගේ මරණ හෝ අතුරුදහන්වීම් පිළිබඳ සාක්ෂි

[128] see Nadarajah Anantharaj interviews with ITJP.

සපයයි. එකල ආනන්දරාජ් මහතා සකස් කළ ලැයිස්තුවට තවත් නම් අටක්[129] ඇතුළත් වූ අතර, උතුරු නැගෙනහිර ලේකම් කාර්යාලය (NESoHR) තවත් නම් කිහිපයක්[130] යෝජනා කර ඇත. සමහර මළ සිරුරු හඳුනා ගැනීමට නොහැකි ලෙස පිළිස්සී තිබීමත්, බොහෝ පවුල් වැල්වැටිතුරෙයි හැර යාමත් සමග, නිශ්චිත සංඛ්‍යාවක් කිසි විටෙකත් තහවුරු කළ නොහැකි වුව ද, මියගිය සංඛ්‍යාව 60 කට වඩා වැඩි සංඛ්‍යාවක් බව දැක්වේ.

දේශපාලන සහ මාධ්‍ය ප්‍රතිචාර:

ක්‍රිස් නට්ටල්ගේ අගෝස්තු 12 ලිපිය සඳහන් කළේ සමූලඝාතනය පිළිබඳ පළමු ස්වාධීන සාක්ෂි වාර්තා පෙර දින අගනුවරට පැමිණි බවත්, ඊට ප්‍රතිචාර වශයෙන් ඉන්දීය මහ කොමසාරිස් කාර්යාලය 'ඉන්දියානු සෙබළුන් හය දෙනෙක්, කැරලිකරුවන් පස් දෙනෙක් සහ නිලධාරියෙකු මිය ගොස් තවත් සෙබළුන් නව දෙනෙක් තුවාල ලැබූ බවට ප්‍රකාශයක් නිකුත් කර ඇති බවයි. එමගින් ද 'සාමාන්‍ය වැසියන්ට හානි සිදු වූ බව ඊයේ පළමු වරට පිළිගත් නමුත් 24 දෙනෙකු පමණක් මිය ගිය බවත්, ඔවුන් වෙඩි ප්‍රහාරවලින් මිය ගිය බවත් ප්‍රකාශ කර තිබේ.

කේ. කේ. කටියල්[131], එදිනම ඉන්දියාවේ The Hindu පුවත්පතට ලියමින් කියා සිටියේ, 'අගෝස්තු 2දා වැල්වැටිතුරෙයිහි ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවේ ක්‍රියාව සිවිල් වැසියන් සමූල ඝාතනයකට හේතු වූ බව නිල දිල්ලි මූලාශ්‍ර ප්‍රතික්ෂේප කළ' බවයි. ඔහු නිලවශයෙන් ප්‍රති-අනුවාදය සැපයුවේ, ඉන්දීය හමුදාව එල්ටීටීඊ ප්‍රහාරයට ලක්ව ඇති බවත්, එල්ටීටීඊය සිවිල් වැසියන් මිනිස් පලිහක් ලෙස ඔවුන්ගේ ආරක්ෂාව සඳහා 'නොසැලකිලිමත් ලෙස' භාවිතා කිරීම නිසා සීමිත, හදිසි අනතුරු සිවිල් ජීවිත හානිවලට සිදු වූ බවත්ය. එල්ටීටීඊය විසින් සමූහ ඝාතන පිළිබඳ සාධාරණීකරණය කිරීමට නොහැකි වූ 'විප්‍රකාර' බොරු පැමිණිල්ලක් ඉදිරිපත් කිරීමට විප්ලවවාදී ශිෂ්‍යයෙකු, බලෙන් පොලඹවා ගෙන ඇති බව කටියල් ලිවීය. ඔහු තව දුරටත් පෙන්වා දුන් ආකාරයට එල්ටීටීඊය 'ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවට එරෙහි චෝදනා "සනාථ කිරීම" සඳහා 1987 සමූලඝාතනයක වීඩියෝ පින්තූර මෑත කාලීන සිදුවීමේ ඡායාරූප ලෙස ලබා දීමට සැලසුම් කර ඇතැයි' කටියල් වාර්තා කළේය.

දිල්ලියේ *Sunday Telegraph* වාර්තාකරු සඳහන් කළේ[132] වැල්වැටිතුරෙයි සමූල ඝාතනයක් පිළිබඳ කථාවලට ප්‍රතිචාර වශයෙන්, 'ඉන්දියානු නිලධාරීන් එම ප්‍රකාශ ප්‍රතික්ෂේප කරමින් හමුදාවේ පාර්ශ්වයෙන් කතාව ඇසීමට යාපනයට ගුවන් මගින් ඉන්දියානු මාධ්‍යවේදීන් යැවූ බවයි. ඔවුන්ව සංහාරය සිදුවූ බව කියවෙන ස්ථානයට ගෙන ගියේ නැත.' *Tamil Times* සෘජුවම දක්වා ඇති පරිදි: 'ආරක්ෂක හමුදා විසින් සිදු කරන ලද සීමා ඉක්මවූ හෝ කෲරකම් ප්‍රතික්ෂේප කිරීම හෝ වසන් කිරීම එවැනි සීමා ඉක්මවීම් අනුමත කිරීමට හෝ නොසලකා හැරීමට සමාන වේ'[133].

අගෝස්තු 14 වැනි දින බ්‍රිතාන්‍ය විදේශ හා පොදුරාජ්‍ය මණ්ඩලීය කාර්යාලයෙන් කොළඹ සිටින ඔවුන්ගේ නිලධාරීන්ට ප්‍රකාශිත ටෙලෙක්ස්[134] පණිවුඩයක පවතින රාජ්‍යතාන්ත්‍රික අර්බුදයන් ප්‍රතිචාර දැක්විය යුතු ආකාරය පිළිබඳව ඇතුළත් කර තිබුණි. කොළඹින් උපදෙස් ලැබුණේ බ්‍රිතාන්‍යයන් 'සුදුසු ලෙස නොපැහැදිලි' විය යුතු වූ අතර 'ඉන්දීය හමුදා හෙළා දකින ලෙස ඉල්ලා සිටියහොත් - සිදුවූයේ කුමක්ද යන්න පිළිබඳ ස්වාධීන සාක්ෂි නොමැති.' බව ටෙලෙක්ස් පණිවුඩයෙන් ද තහවුරු කර තිබුණි. මේ අතර ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවේ'නොමනා හැසිරීම්' සම්බන්ධයෙන් චෝදනා සමග බ්‍රිතාන්‍යයන් වෙත එන ඕනෑම කෙනෙකු ශ්‍රී ලාංකිකයන් වෙත යළි හරවා යැවිය යුතු වූයේ එවැනි අභියෝගයක් සම්බන්ධයෙන් 'අධිකාරී ලෙස කටයුතු කළ හැකි' වූයේ 'ඔවුන්ට පමණක්' වූ බැවිනි.

සමූලඝාතනයෙන් දෙසතියකට පසු, *Financial Times*[135] හි ඩේවිඩ් හවුස්ගෝ වැල්වැටිතුරෙයි සිට පුද්ගලිකව වාර්තා කළ පළමු බටහිර මාධ්‍යවේදියා බවට පත්විය. ඔහු ප්‍රකාශ කළේ 'වැල්වැටිතුරේ පුරා ඇවුණු අවශේෂවල දුර්ගන්ධය තවමත් පවතින' බවයි. ඔහු ආනන්දරාජ් මහතාගේ සමහර

[129] Those named: Illayaperumal Umaranee, 29, housewife (some reports place her death at the house of Subramaniam); Nagalingam Piruntha, 14, student; Arulsothy Raveenthiran, 17, fisherman; Mr Kuddipavun, 30, farmer; N Panugopal, 23, blacksmith; K Rajasekaran, 20, fisherman; S Thurairaja, 59, businessman; and S Balachandramoorthy, 31, fisherman.
[130] Those named: Rajalingam Satheeskumar, 18, student; Rasa Jeyamayil, 20, retailer; Nagarasa Gnanakulasingam, 22, fisherman; Kulanthaivadivel Shanmugavadivel, 37, labourer; Gunaratnam Rasaegaram, 18, fisherman; Murukesu Sellaththurai, 32, driver; Arulappu Ilankainathan, 22, fisherman; Velumayilum Selvachanthiran, 26, sailor; Sivalingam Ramanathan, 35, driver; Vadivelu Kumarasamy, 89, labourer; and Selvasunthat Thavaseelan, aged 7, student.
[131] K K Katyal, *The Hindu* (12 August 1989).

[132] Jeremy Gavron, Sunday Telegraph (13 August 1989).
[133] *Tamil Times* (August 1989).
[134] FCO Telno 240 to Colombo (16 August 1989) and *ff* correspondence.
[135] David Housego, *Financial Times* (17 August 1989).

දිවුරුම් ප්‍රකාශවලින් දුක්ඛිත ඡේද උපුටා දැක්වූ අතර, ආනන්දරාජ් මහතාගේ 'මුහුණේ තවමත් ලැබූ තුවාලවල සලකුණු ඇති' බව දක්වයි. වැල්වැටිතුරේ ජනතාවගෙන් 15,000 න් 'සමහරවිට අඩක්' 'බියෙන් හෝ බලාපොරොත්තු සුන්වීමෙන්' යුතුව පිටව ගොස් ඇති බවත්, බොහෝ දෙනා ඉන්දියාව කරා විදේශගත වී ඇති බවත් හවුස්ගෝ සඳහන් කළේය: 'ඉතිරිව සිටින බොහෝ දෙනෙක් සිය ඥාතීන් හෝ බඩු බාහිරාදිය අහිමි වීම ගැන කලකිරී සිටින අතර, නැවත පටන් ගන්නේ කෙසේද යන්න හා කොතැනින්ද යන්න අවිනිශ්චිතය.' සිවිල් වැසියන් අතලොස්සක් තුවාල ලැබීම ගැන විස්තර දක්වමින් එයට හේතු සේ ඉදිරිපත් කරන ලද 'හරස් වෙඩි ප්‍රහාරයන්වලට හසුවීම යන' පැහැදිලි කිරීම 'විශ්වසනීයත්වයක් නොමැති' බව සටහන් කරමින්: 'ඝාතන සහ ම්ලේච්ඡත්වය සෙබළුන් උරණ වීමේ ප්‍රතිඵලයක්ද, නැත්නම් ඔවුන්ට ඔවුන්ගේ නිලධාරීන්ගේ අනුමැතිය ලැබුණේද?' යන්න සැක කරයි. ඔහුගේ ම ප්‍රවේශම් සහගත පිළිතුර වූයේ ප්‍රචණ්ඩත්වය අතරතුර නගරයේ නිලධාරීන් සිටි බවත්, සමහර වැසියන් විශ්වාස කරන ආකාරයට 'ජ්‍යෙෂ්ඨ නිලධාරීන් ද පළිගැනීම් සිදු කිරීම සඳහා ඔවුන්ගේ නිහඬ අනුමැතිය මෙන් ම එයත් ඉක්ම වීමක්' සිදු කර තිබුණු බවයි. මේ අතර, 'ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව මේ වන විට බලාපොරොත්තු වූයේ සිද්ධිය හැකි ඉක්මනින් අමතක වීම' ය. ඉන්දියානු සෙබළුන් සඳහා 'සාධාරණ නඩු විභාගයක්' පැවැත්විය නොහැකි බැවින් ඔවුන්ට කිසිදු පරීක්ෂණයක් සිදු කිරීමට අවශ්‍ය නොවීය. කොටි 'ඔවුන්ට පක්ෂව සාක්ෂිකරුවන් බිය ගන්වනු ඇති' බව දක්වමින් ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව විසින් 'සාධාරණීකරණයක් සහිතව' කාරණය ඉදිරිපත් කළ බව හවුස්ගෝ ප්‍රකාශ කර තිබුණි.

දින දෙකකට පසු, රොයිටර් වාර්තා කළේ, පක්ෂග්‍රාහී නොවන Asia Watch හි අධ්‍යක්ෂ සිඩ්නි ජෝන්ස් 'ඉන්දියානු බලධාරීන් ඝාතන ගැන විමර්ශනය කරනවාට වඩා සිදු වීම වසන් කිරීමේ ක්‍රියාවලියක යෙදී සිටීම බෙහෙවින් ගැටලුකාරී බව' දක්වමින් ප්‍රකාශයක්[136] සිදු කර ඇත. 'අධිකරණ ක්‍රියාමාර්ගවලට පරිබාහිර මරණ දණ්ඩනය, අතුරුදහන් කිරීම් සහ වධහිංසා පැමිණවීම්' සම්බන්ධයෙන් වගකිව යුත්තන්ට නඩු පැවරීමට අවශ්‍ය බව ඔහු සඳහන් කළේය.

වසන් කිරීම තව දුරටත් සිදු වෙයි:

අගෝස්තු 21 වන දින, ඉන්දීය හමුදාව විසින් 'කරුණු සෙවීමේ මෙහෙයුමක්' සඳහා ශ්‍රී ලංකා විදේශ කටයුතු සහ ආරක්ෂක අමාත්‍ය රන්ජන් විජේරත්න කොළඹ සිට ගුවන් යානයකින් රැගෙන ඒම සිදු විය. කෙසේ වෙතත් වැල්වැටිතුරෙයි පුරවැසි කමිටුවට අනුව, ඔහුව ඕරික්කාඩු හමුදා කඳවුරට රැගෙන ගොස් ඇති අතර 'ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවේ ඉහළම නිලධාරීන්' විසින් ඇඳිරි නීතිය උපයෝගී කර ගනිමින් සාමාන්‍ය පුරවැසියන් සමග කතා කිරීම වළක්වා ඇත. සෙල්වේන්ද්‍ර මහතා සහ ආනන්දරාජ් මහතා, ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවේ ආරක්ෂක වළල්ලක් හරහා 'බලෙන්ම වාගේ' වචන කිහිපයක් කතා කිරීමට අවස්ථාව ලබා ගත් නමුත් එයින් එතරම් බලපෑමක් නොවීය. ආරක්ෂක අමාත්‍යවරයා නික්ම යාමෙන් අනතුරුව ඔහුට පුද්ගලික ආරක්ෂාව සපයමින් සිටි ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා සෙබලාට එල්ටීටීඊ සාමාජිකයකු වෙඩි තැබූ බව පෙනේ. ජේදුරුතුඩුවේ පිහිටි ඔවුන්ගේ කඳවුරට ආපසු පැමිණෙන විට තවත් පුරවැසියන් 13[137] දෙනෙකු මරා දමමින් සෙබළුන් 'ප්‍රචණ්ඩකාරී ලෙස' මෙයට ප්‍රතිචාර දැක්වූහ.

එදිනම, ආනන්දරාජ් මහතා[138] කොළඹ ඉන්දීය මහ කොමසාරිස්වරයාට මෙසේ ලිවීය: 'ජනරාල් කල්කට්ට වැනි උසස් මට්ටටමේ පුද්ගලයෙක්, ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවේ සමස්ත අණදෙන නිලධාරියා ලෙස, අප ප්‍රකාශ කළ දෑ හුදෙක් ආරංචියක් සේ සළකමින් නොසළකා හැරීම නිසා 'අපගේ සිත් රිදී' ඇත. ඔහු ශ්‍රී ලංකාවේ ජනාධිපති රණසිංහ ප්‍රේමදාසට ද ලිපියක් යැවූවේය. ඔහු ඒ වන විටත් සමූල ඝාතනය පිළිබඳව සඳහන් කරමින් ලිපියක් යවා තිබුණු අතර මෙහි දී ඔහු වර්තමාන සංඛ්‍යාලේඛන සහ විස්තර ලබා දී නිෂ්ඵල ලෙස ඉල්ලා සිටියේ 'ඉහත සිදුවීම් පිළිබඳව වහා විමර්ශනයක් කරන ලෙසත්, එම සිද්ධීන් ගැන සාධාරණ ලෙස සොයා බලා එවැනි සිදුවීම් යළි ඇති නොවීමටත්, විපතට පත් වූවන් පුනරුත්ථාපනය කිරීමටත් කඩිනම් පියවර ගන්නා ලෙසය'.

[136] Reuters report quoted in *New Straits Times* (19 August 1989).

[137] see Rita Sebastian, *Indian Express* (24 August 1989), partly quoting Mr Selvendra.

[138] letters by Mr Anantharaj replicated in *India's Mylai* (1989).

අගෝස්තු 24 වන දින වැල්වැටිතුරෙයි සිට එහි තත්ත්වය අත්දුටු අයෙකුගේ නව පළමු වාර්තාවක් පැමිණියේය:

සමූල ඝාතනයෙන් සති තුනකට පසු අගෝස්තු 24 වැනි දින රීටා සෙබස්තියන් මාධ්‍යවේදිනිය ද වැල්වැටිතුරෙයි වෙත ගියාය. *Indian Express*[139] පුවත්පතේ ඇය වාර්තා කළ අන්දමට නගරය තවමත් 'බියජනක ලෙස නිශ්ශබ්දව සහ පාළුවට ගොස්' එහි වූ බොහෝ ගොඩනැගිලි 'සුන්බුන් හා ඇඹරුණු යකඩ කම්බි බවට පත් වී' තිබුණි. ඇය තව දුරටත් සඳහන් කළ අන්දමට, 'නරක් වීම නිසා ඉවත් කළ නොහැකි වූ සිරුරු ආදාහනය කරද්දී පොළවේ පිළිස්සුළු පැල්ලම්' තැන තැන දැකිය හැකි විය. ඇයට 'ශෝකය, ව්‍යාකූලත්වය සහ දැවෙන කෝපය' දක්නට ලැබුණු අතර, ඇ විසින් සිය වාර්තා කිරීමේ රාජකාරිය 'බිහිසුණු' ලෙස හඳුන්වා තිබේ. ඇය ද දිවුරුම් ප්‍රකාශ උපුටා දක්වමින්, පුරවැසි කමිටුව විසින් දැක් වූ මරණ හා හානි පිළිබඳ වර්තමාන ඇස්තමේන්තු ලබා දුන්නාය: මළ සිරුරු 52 ක් හඳුනාගෙන ඇති අතර, හඳුනාගත නොහැකි තරමට පිළිස්සී ගිය සිරුරු ද විය. 12 ක් අතුරුදහන් වී ඇතැයි උපකල්පනය කර ඇති අතර අනුමාන කළ මුළු සංඛ්‍යාව, මේ වන විට 60 කට වඩා වැඩි විය. ගිනිබත් කළ නිවාස 122ක් සහ කඩ සාප්පු 45ක්, ඇතුළුව වැල්වැටිතුරේ වාණිජ කටයුතුවලට සිදු වූ ව්‍යසන ද කමිටුව විසින් ලැයිස්තුගත කර ඇත. විනාශ වූ සිනමා ශාලා දෙකක්, ට්‍රක් රථ ඇතුළු වාහන 69ක්, බෝට්ටු 12ක්, ගණන් කළ නොහැකි ඉන්ධන බැරල් ගණනක් සහ වැල්වැටිතුරයි වාණිජ කටයුතුවල පදනම වූ ධීවර දැල් 129ක්[140] ආනන්දරාජ් මහතා විසින් පසුව ලැයිස්තුගත කර ඇත.

වැල්වැටිතුරෙයි සමූලඝාතනය, ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව, ශ්‍රී ලංකාවෙන් ඉවත් කර ගැනීමේ කරුණට අමතර තල්ලුවක් ලබා දුන්නේය :

බොහෝ ශ්‍රී ලාංකික දේශපාලනඥයන් අතර දේශපාලනික බාධාවක් වූ 'උතුරු-නැගෙනහිර පළාත් සභාවට[141] ප්‍රමාණවත් සහ නිසි බලතල බෙදා හැරීමක්' ලබාගැනීමට ඉන්දීය රජය උත්සාහ කළේය. එසේම, සරදමක් ලෙස ඒ සඳහා 'දෙමළ ජනතාවගේ භෞතික ආරක්ෂාව' ද අවශ්‍ය විය. 1989 ජනවාරි මස තේරී පත් වූ ශ්‍රී ලංකාවේ නව ජනාධිපති, රණසිංහ ප්‍රේමදාස, ඔහුගේ පූර්වගාමියාට වඩා ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව වෙත අඩු මිත්‍රශීලී දැක් වූ අතර, රොයිටර් වාර්තා කළේ, වැල්වැටිතුරෙයි සංහාරයෙන් පසු, 'ඉතිරි ඉන්දීය හමුදා 43,000 දිවයිනෙන් ඉක්මනින් ඉවත් කර ගන්නා ලෙස'[142] ඔහු ඉල්ලා සිටි බවයි. දෙමළ ජනයාට වැඩි ආරක්ෂාවක් ලබා දෙන්නේ නම් ඊළඟ පෙබරවාරි මාසයේ දී (1990) සිය හමුදා ඉවත් කර ගැනීමට ඉන්දියාව එකඟ විය.

ආනන්දරාජ් මහතා විදේශයන්හි සහයෝගය ලබා ගැනීමට උත්සාහ කළ නමුත් මෙය අභියෝගාත්මක විය. ඉන්දියානු සහ ශ්‍රී ලංකා දේශපාලඥයින් අතර තිබූ සංකීර්ණ බැඳීම් මගින්, දෙරට විසින් ම ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවේ භූමිකාව නිසි ලෙස පරීක්ෂා කිරීම වළක්වන ලදී

තම මව්බිමෙන් ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව නෙරපා හැරීමට උද්ඝෝෂණය කිරීම සඳහා තම රැකියාව හා ශ්‍රී ලංකාව හැර ගොස් දිවුරුම් ප්‍රකාශ ඉදිරියට ගෙන යා යුතු බව ආනන්දරාජ් මහතා දැන සිටියේය. ඔහුට සැබවී සිටීමට සිදු වූ අතර: 'ඉන්දියානු හමුදාවට මිත්‍රශීලී පැරාමිලිටරි කණ්ඩායම් මගේ ජීවිතයට හානි කරන්න කීප වතාවක්ම උත්සාහ කළා.' එල්ටීටීඊ සංවිධානය විසින් වැල්වැටිතුරෙහි සමුද්‍ර ජාවාරම්කරුවන් දිගු කලක් තිස්සේ ස්ථාපිත කර ඇති පද්ධති භාවිතා කරමින්, තරු භාවිතයෙන් යාත්‍රා කරමින්, ජල මාර්ග ඔස්සේ ඔහුව ඉන්දියාවට ගෙන ආවේය. ඔහු ඉක්මනින්ම ඝාතන හා ව්‍යසන පිළිබඳව ප්‍රමාණවත් තරම් වූ අත්දැකීම්වල සාක්ෂි හා විස්තරාත්මක ඡායාරූප ද , විස්තර කර මුම්බායි හි දී *India's Mylai*, නම් පොතක් ප්‍රකාශයට පත් කළේය. ඔහු එවකට තමිල්නාඩු මහ ඇමැති එම් කරුණානිධි ද හමු විය. 'කෙසේ වෙතත්, මම ඔහුගෙන් බලාපොරොත්තු වුණ යහපත් සහයෝගය ඔහුගෙන් නොලැබුණි.'[143] ශ්‍රී ලංකා ආරක්ෂක අංශ විසින් ඔවුන්ට සිදු කරන ලද හිංසාවන් සම්බන්ධයෙන් යුක්තිය පසිඳලීම සඳහා දෙමළ නායකයින් ඉන්දීය සහාය අපේක්ෂා කළ අතර, මේ නිසා ඉන්දියාවේ සාම හමුදාවට එරෙහිව සමාන්තරව කටයුතු කිරීමට ඔවුන් පැකිළුණි. ආනන්දරාජ් මහතාගේ පවුලේ අය ද ඔහු හා එක්වීමට විදේශගත වූහ. අවසානයේ ඉන්දීය සාම

[139] Rita Sebastian, *Indian Express* (24 August 1989).
[140] see Nadarajah Anandaraj, *India's Mylai* (1989).
[141] *Tamil Times* (August 1989).
[142] Dalton de Silva for Reuters, cited in the *Independent* (date missing).
[143] Nadarajah Anantharaj interviews with ITJP.

සාධක හමුදාව ශ්‍රී ලංකාවෙන් පිටත්ව යාමට ටික කලකට පෙර, එනම් 1990 දෙසැම්බර් වන තෙක් ඔවුන් වැල්වැටිතුරෙයි නිවසට ආපසු නොපැමිණි අතර ඔවුන්ගේ කිසිම අරමුණක් ඉටු වී තිබුණේ නැත.

1991 මැයි 21 වන දින, ඉන්දියාවේ හිටපු අගමැති සහ මුලින් ම ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව ශ්‍රී ලංකාවට යැවීමේ වගකීම දැරූ රජීව් ගාන්ධි, එල්ටීටීඊයේ බවට චෝදනා එල්ල වූ මරාගෙන මැරෙන බෝම්බකරුවෙකු විසින් ඝාතනය කරන ලදී. 1993 මැයි 1 වැනිදා ශ්‍රී ලංකා ජනාධිපති රණසිංහ ප්‍රේමදාස එල්ටීටීඊයේ මරාගෙන මැරෙන බෝම්බ ප්‍රහාරයකින් ඝාතනය විය.

1989 දී වැල්වැටිතුරෙයි සමීපව බැඳී සිටි පවුල් 5,000කින් පමණ සමන්විත විය. සමූල ඝාතනයෙන් පසුව, පවුල් 3,000 ක් පමණ ඉතිරි[144] වූ

අතර, වසර 35 කට පසුවත්, එහි පදිංචිකරුවන්ට අනුව, නගරය තවමත් 'යථා තත්ත්වයට පත් වී'[145] නැත. වැල්වැටිතුරෙයි සංහාරය ආරම්භ වූ දින උදෑසන රසකැවිලි මිලදී ගැනීමට බයිසිකලයෙන් ගිය කල්‍යාණි, ක්‍රිකට් ක්‍රීඩා කරමින් සිටි මොහාන් සහ මුලින් හන්දියේ තම පවුලේ අය සමග කෙසෙල් කඩය තුළ සැඟවී සිටි පැය කිහිපයකින් මව සහ කුඩා සහෝදරයා ඝාතනය වූ ජෙගන්රායි යන සියල්ලෝම දැන් ශ්‍රී ලංකාවෙන් පිටත ජීවත් වෙති.

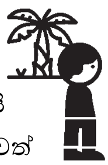

ආනන්දරාජ් මහතා සම්මුඛ සාකච්ඡාවකදී මෙසේ ප්‍රකාශ කරයි: 'මෙම බිහිසුණු සිදුවීම්වලින් විපතට පත් වූවන්ට අද වනතුරු ඉන්දීය රජය කිසිදු වන්දියක් ලබා දී නැත. විනාශ වූ යටිතල පහසුකම් යළි ගොඩනැගීමට සමගාමීව ඉන්දීය රජය ඊළාම් ජනතාවගෙන් සමාව අයැදිය යුතු අතර ඔවුන්ට සිදු වූ අලාභහානි සඳහා සැලකිය යුතු වන්දි මුදලක් ලබා දිය යුතුය. ඊට සමගාමීව, ඊළාම් දෙමළ ජනයාගේ අයිතිවාසිකම්වලට ගරු කරන සහ ඔවුන්ට තම මව්බිමේ අභිමානයෙන් හා නිදහසේ ජීවත් වීමට හැකි ස්ථිර දේශපාලන විසඳුමක් ලබා දීමට කටයුතු කළ යුතුය.'

[144] Nadarajah Anantharaj interviews with ITJP.
[145] citizen interview with ITJP.

unr SEC

SP 15/8

RESTRICTED

026154
MDHOAN 1729

(43)

FSC 014/3

RESTRICTED
FM FCO
TO DESKBY 150330Z COLOMBO
TELNO 240
OF 141720Z AUGUST 89
AND TO DESKBY 150330Z NEW DELHI

FROM SAD
YOUR TELNO 467: ALLEGED INDIAN 'MASSACRE' IN JAFFNA PENINSULA
1. THERE HAS BEEN CONSIDERABLE (AND VARIED) PRESS REPORTING OVER THE WEEKEND OF THE ALLEGED MASSACRE OF TAMIL CIVILIANS BY THE IPKF.
2. IN RESPONSE TO QUESTIONS (NONE SO FAR) NEWS DEPARTMENT WILL TAKE THE FOLLOWING, DEFENSIVE LINE:
- DO NOT HAVE FULL INFORMATION.
- DEEPLY REGRET REPORTED DEATHS
- ESPECIALLY TRAGIC IF INNOCENT CIVILIANS SUFFER
- UNDERLINES THE NEED FOR ALL PARTIES TO WORK FOR A PEACEFUL AND LASTING SETTLEMENT IN SRI LANKA.

(IF ASKED TO CONDEMN INDIAN TROOPS)
- NO INDEPENDENT EVIDENCE OF WHAT TOOK PLACE.

3. HOWEVER, WE MAY COME UNDER PRESSURE TO CONDEMN THE INDIANS IF A MASSACRE IS CONFIRMED.
WE RECOGNISE THE DIFFICULTIES IN SIFTING FACT FROM RUMOUR BUT WOULD BE GRATEFUL FOR ANY FURTHER INFORMATION YOU CAN GLEAN AND FOR COMMENTS/SUGGESTIONS ON THE PRESS LINE.

MAJOR

YYYY

DISTRIBUTION 85

MAIN 85

LIMITED
SAD
NEWS
INFO
UND
PUSD
DEFENCE

LEGAL ADVS
PS
PS/LORD BRABAZON
PS/MR SAINSBURY
MR GILLMORE
MR MCLAREN

NNNN

PAGE 1
RESTRICTED

AFFIDAVIT.

I, Thanigasalam Meignanamaalai, age 50 years, of Kadduvalavu, Valvettiturai, holding National Identity Card No.396360314 V, being a Hindu, do hereby, solemnly, sincerely and truely declare and affirm as follows:-

1. I am the affirmant above named.

2. On Thursday the 3rd August 1989, at about 11-00 a.m. the I.P.K.F. came along the sea beach side and entered my house and tobk my son Thanigasalam Ravichchandran away. I also went behing him crying along with Inthiranee. Then the I.P.K.F. lined my son and some others and shot them. Out of fear I ran away. On the following day at about 4-30 p.m. with the help of some women, we carried the body of my son and cremated at the urany cemetry. My son is the only bread winner and the shop also burnt by the I.P.K.F. to ashes.

Declarant

Declared and Affirmed at Valvettiturai this 12th day of August 1989 and the declarant seeming to understand a translation of the foregoing in Tamil, her own language, set her signature.

Before Me

Justice of the Peace.

Dr. S. RAMASAMY
JUSTICE OF THE PEACE
SAM - RABALEN
UDUPPIDDY

5. නීතිමය විශ්ලේෂනය

නීතිමය රාමුව

අන්තර්ජාතික මානව හිමිකම් පිළිබඳ නීති (IHRL)

මානව හිමිකම් පිළිබඳ විශ්ව ප්‍රකාශනයේ (UDHR) 3 වැනි වගන්තියෙන් සෑම කෙනෙකුට ම නිදහසේ ජීවත්වීමට සහ පුද්ගල ආරක්ෂාවට අයිතිය ඇති බව තහවුරු කරයි.

ඉන්දියාව සහ ශ්‍රී ලංකාව යන දෙරට ම පාර්ශ්වකරුවන් වන (සහ එම සිද්ධීන් වන විට පාර්ශ්වකරුවන් වී සිටි), සිවිල් සහ දේශපාලන අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතියේ (ICCPR) 6 වැනි වගන්තිය මගින්, නීතියෙන් ආරක්ෂා කළ යුතු මෙන් ම අත්තනෝමතික ලෙස අහිමි නොකළ යුතුව සෑම පුද්ගලයෙකුට ම ජීවත්වීමට සහජ අයිතියක් ඇති බව ද දක්වයි. පොදු හදිසි අවස්ථාවල දී පවා මෙම වගන්තියෙන් ව්‍යතිරේක වීම සිදු නොකළ යුතුය (ICCPR වගන්තිය. 4). සිවිල් සහ දේශපාලන අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතියේ 9 වැනි වගන්තියෙන්, පුද්ගලයාගේ නිදහස සහ ආරක්ෂාව සඳහා ඇති අයිතිය සහ අත්තනෝමතික ලෙස අත්අඩංගුවට ගැනීම හෝ රඳවා තබා ගැනීම තහනම් කිරීම සම්බන්ධයෙන් මානව හිමිකම් පිළිබඳ විශ්ව ප්‍රකාශය තවදුරටත් ප්‍රතිරාවය කරයි. ඊට අමතරව, 10 වැනි වගන්තිය මගින් සිය නිදහස අහිමි වූ සියලු ම පුද්ගලයන්ට මනුෂ්‍යත්වයෙන් හා මානව පුද්ගලයාගේ ආවේනික ගෞරවය රැකෙන සේ සැලකිය යුතු බව දක්වයි.

විශේෂයෙන් ම, වධහිංසා පැමිණවීම සම්බන්ධයෙන් සළකා බලන විට, මානව හිමිකම් පිළිබඳ විශ්ව ප්‍රකාශනයේ 5 වැනි වගන්තිය සහ සිවිල් සහ දේශපාලන අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතියේ 7 වැනි වගන්තිය මගින් කිසිවකු වධ හිංසාවලට හෝ කුරිරු, අමානුෂික හෝ අවමන් සහගත සැලකීමකට හෝ දඬුවම්වලට ලක් නොකළ යුතු බව දක්වයි. මහජන හදිසි අවස්ථාවල දී පවා ජීවත්වීමට ඇති අයිතිය මෙන්ම, වධහිංසා සහ කුරිරු, අමානුෂික හෝ අවමන් සහගත සැලකීමකින් හෝ දඬුවම්වලින් නිදහස්ව සිටීමේ අයිතිය අහෝසි නොවේ. (ICCPR Art. 4).

සිවිල් සහ දේශපාලන අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතියේ 16 වන වගන්තිය තවදුරටත් විධිවිධාන කරන්නේ කිසිවෙකුගේ පෞද්ගලිකත්වයට, පවුලට, නිවසට හෝ තොරතුරු හුවමාරු කර ගැනීමට අහඹු ලෙස හෝ නීති විරෝධී ලෙස මැදිහත් නොවිය යුතු අතර එම පුද්ගලයාගේ ගෞරවය හා කීර්තිය සම්බන්ධයෙන් නීතිවිරෝධි ප්‍රහාර සිදු නොකළ යුතු බවයි.

ශ්‍රී ලංකාවේ ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව සේවයේ යෙදවීමේ කාලය තුළ සහ 1989 වැල්වැටිතුරෙයි සිදුවීම් සිදුවන විට, ඉන්දියාව හෝ ශ්‍රී ලංකාව වධහිංසාවට එරෙහි සම්මුතිය (CAT) [146] අනුමත කර නොතිබුණි. බලහත්කාරයෙන් සිදුවන අතුරුදහන් කිරීම්වලින් සියලු පුද්ගලයින් ආරක්ෂා කිරීම සඳහා වූ ජාත්‍යන්තර සම්මුතිය 2006 දී සම්මත කරන ලද අතර ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව කටයුතු කළ කාලයෙන් පසුව 2010 [147] සිට බලාත්මක විය. මීට අමතරව, ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව ශ්‍රී ලංකාව තුළ සේවයේ යෙදවීමට පෙර 1981 දී ශ්‍රී ලංකාව විසින් කාන්තාවන්ට එරෙහි සියලු ආකාරයේ වෙනස් කොට සැලකීම් ඉවත් කිරීම පිළිබඳ සම්මුතිය (CEDAW) [148] සම්මත කර තිබුණත් කාන්තාවන්ට එරෙහි සියලු ආකාරයේ වෙනස් කොට සැලකීම් ඉවත් කිරීම පිළිබඳ සම්මුති කමිටුව විසින් ස්ත්‍රී දූෂණය, වෙනස් කොට සැලකීමක් සහ ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවය මත පදනම් වූ ප්‍රචණ්ඩත්වයක් ලෙස පැහැදිලිව ම පිළිගෙන ඇත්තේ 1992 දී එහි සාමාන්‍ය නිර්දේශ

[146] Sri Lanka ratified CAT in 1994. India signed CAT in 1997. See United Nations, *Treaty Series*, vol 1465, p85, https://treaties.un.org/pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=IV-9&chapter=4&clang=_en.

[147] UN General Assembly, *International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance* (20 December 2006) https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/international-convention-protection-all-persons-enforced.

[148] See United Nations, *Treaty Series*, vol 1249, p13 https://treaties.un.org/pages/viewdetails.aspx?src=treaty&mtdsg_no=iv-8&chapter=4&clang=_en.

අංක 19 මගින් [149] . එසේම, ඉන්දියාව විසින් කාන්තාවන්ට එරෙහි සියලු ආකාරයේ වෙනස් කොට සැලකීම් ඉවත් කිරීම පිළිබඳ සම්මුතිය සඳහා අනුමැතිය ලබා දීම 1993 දී, එනම් පශ්චාත් ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා සමයේ දී සිදු කරනු ලැබිණි.[150] තවද, කාන්තාවන්ට එරෙහි ප්‍රචණ්ඩත්වය තුරන් කිරීම පිළිබඳ ප්‍රකාශය සම්මත කිරීම 1993 දී සිදුවිය.[151] මේ අනුව, කලින් දැක්වූ මානව හිමිකම් ගිවිසුම් මෙම නීතිමය විශ්ලේෂණයට අදාළ කරගෙන නොතිබුණත්, අන්තර්ජාතික මානව හිමිකම් පිළිබඳ නීති සම්බන්ධයෙන් සළකන විට ඒවා වැදගත් වැදගත් යොමු කරුණු ලෙස සළකා බලා තිබේ.

ආර්ථික, සමාජීය සහ සංස්කෘතික අයිතිවාසිකම් (ESCRs) අනුව, මානව හිමිකම් පිළිබඳ විශ්ව ප්‍රකාශනයේ 17 වැනි වගන්තිය මගින් පුද්ගලයෙකුගේ දේපළ අත්තනෝමතික ලෙස අහිමි කිරීම වළක්වයි. මානව හිමිකම් පිළිබඳ විශ්ව ප්‍රකාශනයේ 22 වැනි වගන්තියෙන් ජාතික ප්‍රයත්නයන් සහ ජාත්‍යන්තර සහයෝගීතාවයන් ඔස්සේ සහ එක් එක් රාජ්‍යයේ සංවිධානයට සහ සම්පත්වලට අනුකූලව, ගෞරවයට අත්‍යවශ්‍ය වන ආර්ථික, සමාජීය සහ සංස්කෘතික අයිතිවාසිකම් සාක්ෂාත් කර ගැනීමට සෑම පුද්ගලයෙකුටම හිමිකම් ඇති බව තහවුරු කර තිබේ. ඉන්දියාව සහ ශ්‍රී ලංකාව යන දෙපාර්ශ්වයම පාර්ශ්වකරුවන් වන (සහ සිදුවීම් වන විට පාර්ශ්වකරුවන් වී සිටි) ආර්ථික, සමාජීය සහ සංස්කෘතික අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතිය (ICESCR), මගින් ප්‍රමාණවත් ජීවන තත්ත්වයක් (ප්‍රමාණවත් ආහාර, ඇඳුම් පැළඳුම් සහ නිවාස ඇතුළුව) (11 වැනි වගන්තිය), ලබා ගත හැකි ඉහළම ශාරීරික හා මානසික සෞඛ්‍යය භුක්ති විඳීමේ අයිතිය (12 වැනි වගන්තිය) සහ සංස්කෘතික ජීවිතයට සහභාගී වීමේ අයිතිය (සංස්කෘතිය සංරක්ෂණය ඇතුළුව) (15 වැනි වගන්තිය) වැනි පුළුල් පරාසයක ආර්ථික, සමාජයීය හා සංස්කෘතික අයිතිවාසිකම් තවදුරටත් ඇතුළත් කරයි.

පිළියමක් සඳහා ඇති අයිතිය සම්බන්ධයෙන් සළකා බලන විට, මානව හිමිකම් පිළිබඳ විශ්ව ප්‍රකාශනයේ **6** වැනි වගන්තිය සහ සිවිල් සහ දේශපාලන අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතියේ **8** වැනි වගන්තිය මගින් ජාත්‍යන්තර මානව හිමිකම් නීතිය යටතේ තම අයිතිවාසිකම් සහ නිදහස උල්ලංඝනය කිරීම සම්බන්ධයෙන් ඵලදායී පිළියමක් සඳහා සෑම පුද්ගලයෙකුටම අයිතියක් ඇති බව පෙන්වා දෙයි. **1989** දී නොතිබුණත් **2005** දී පමණක් බලාත්මක වූ ජාත්‍යන්තර මානව හිමිකම් නීතියේ සහ ජාත්‍යන්තර මානුෂීය නීතියේ බරපතල උල්ලංඝනය කිරීම්වලට ගොදුරු වූවන් සඳහා පිළියමක් සහ වන්දි ගෙවීමේ අයිතිය පිළිබඳ මූලික මූලධර්ම සහ මාර්ගෝපදේශ ද ප්‍රයෝජනවත් යොමු සේ සැලකිය හැකිය. එමගින් රාජ්‍යයන් සිය දේශීය නීති, සිය ජාත්‍යන්තර බැඳීම් සමග අනුකූල වන බව තහවුරු කර ගත යුතු බව දක්වයි.[152] එසේම අන්තර්ජාතික මානව හිමිකම් නීතිය බරපතලව උල්ලංඝනය වන අවස්ථාවල දී සහ ජාත්‍යන්තර නීතිය යටතේ අපරාධ වන, ජාත්‍යන්තර මානුෂීය නීතිය බරපතල ලෙස උල්ලංඝනය වන අවස්ථාවලදී, රාජ්‍යයන්ට විමර්ශනය කිරීමේ වගකීම සහ ප්‍රමාණවත් සාක්ෂි තිබේ නම්, උල්ලංඝනයන්ට වගකිව යුතු යැයි කියන පුද්ගලයාට නඩු පැවරීමේ මෙන් ම ඔවුන් වූදිතයන් බවට ඔප්පු වුවහොත් දඬුවම් කිරීමේ වගකීම ද පවතියි. [153] වින්දිතයින්ට යුක්තිය සඳහා සමාන හා ඵලදායී ප්‍රවේශයක් ඇතුළත් ප්‍රතිකර්ම සඳහා අයිතියක් පවතින අතර; සිදු වූ හානිය සඳහා ප්‍රමාණවත්, ඵලදායී සහ කඩිනම් වන්දි ලැබීම; සහ උල්ලංඝනය කිරීම් සහ වන්දි ගෙවීමේ යාන්ත්‍රණයන් සම්බන්ධ අදාළ තොරතුරු වෙත ප්‍රවේශය පැවතීම ද මෙයට ඇතුළත් වේ.[154]

අන්තර්ජාතික මානව හිමිකම් නීතිය (IHL)

ශ්‍රී ලංකා රජය සහ දෙමළ ඊළාම් විමුක්ති කොටි (එල්ටීටීඊ) අතර සන්නද්ධ ගැටුමේ සන්දර්භය තුළ ජාත්‍යන්තර මානුෂීය නීතිය ද අදාළ වේ. ඉන්දීය සාම

[149] UN Committee on the Elimination of Discrimination Against Women (CEDAW), *CEDAW General Recommendation No 19: Violence against women*, 1992, https://www.refworld.org/legal/resolution/cedaw/1992/en/96542.
[150] See United Nations, *Treaty Series*, vol 1249, p13, https://treaties.un.org/pages/viewdetails.aspx?src=treaty&mtdsg_no=iv-8&chapter=4&clang=_en.
[151] UN General Assembly, *Declaration on the Elimination of Violence against Women*, A/RES/48/104, UN General Assembly (20 December 1993) https://www.refworld.org/legal/resolution/unga/1993/en/10685.

[152] UN General Assembly, *Basic Principles and Guidelines on the Right to a Remedy and Reparation for Victims of Gross Violations of International Human Rights Law and Serious Violations of International Humanitarian Law: resolution / adopted by the General Assembly*, A/RES/60/147 (21 March 2006) Section I, para 2, https://www.refworld.org/legal/resolution/unga/2006/en/12095.
[153] *Id.* Section III, para 4.
[154] *Id.* Section VII.

සාධක හමුදාව සාමය ඇති කරවීමේ හමුදාවක් වීමට අදහස් කළද, ඔවුන් අභ්‍යන්තර ගැටුමේ පැටලීම නිසා, ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවේ සහභාගීත්වය අභ්‍යන්තර ගැටුමේ ස්වභාවය වෙනස් කළේද යන්න පිළිබඳව වඩාත් ගැඹුරු සාකච්ඡාවක් අවශ්‍ය වන අතර එය මෙම වාර්තාවෙන් ආවරණය නොවේ. එබැවින්, මානව වර්ගයාට එරෙහි අපරාධ (සන්නද්ධ ගැටුමකට සම්බන්ධයක් අවශ්‍ය නොවන) සම්බන්ධයෙන් නීතිමය විශ්ලේෂණය, අන්තර්ජාතික මානව හිමිකම් නීති සහ කෙටියෙන් මානුෂීයත්වයට එරෙහි අපරාධ පිළිබඳ වූ (සන්නද්ධ ගැටුමකට සම්බන්ධයක් අවශ්‍ය නොවන) අන්තර්ජාතික අපරාධ නීති දක්වා සීමා කිරීමට ITJP තෝරාගෙන ඇත. කෙසේ වෙතත්, ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව විසින් ශ්‍රී ලංකාවේ සිදු කරන ලද සාහසික ක්‍රියාවල ස්වභාවය අනුව, ඔවුන්ගේ හැසිරීම අන්තර්ජාතික මානව හිමිකම් නීති උල්ලංඝනය කිරීමක් මෙන් ම අන්තර්ජාතික අපරාධ නීතිය යටතේ යුද අපරාධයක් පවා විය හැකි බව සැලකීම වැදගත්ය.

අන්තර්ජාතික අපරාධ නීතිය (ICL)

ඉන්දියාව හෝ ශ්‍රී ලංකාව ජාත්‍යන්තර අපරාධ අධිකරණයේ (ICC) රෝම ප්‍රඥප්තියේ රාජ්‍ය පාර්ශ්වකරුවන් නොවන අතර, එසේ වුවත් ගැටුම අතරතුර ශ්‍රී ලංකාවේ සිදු වූ අපරාධ සම්බන්ධයෙන් ශ්‍රී ලංකාව විසින් අධිකරණ බලය පිළිගන්නා ප්‍රකාශයක් හරහා හෝ එක්සත් ජාතීන්ගේ ආරක්ෂක මණ්ඩලයේ යොමු කිරීමක් ඔස්සේ ජාත්‍යන්තර අපරාධ අධිකරණයට තවමත් අධිකරණ බලය ක්‍රියාත්මක කළ හැකිය. එපමණක් නොව, චෝදනා ලබා සිටින අපරාධකරුවෙකුගේ තනි පුද්ගල සාපරාධී වගකීම ඔවුන්ගේ ජාතික නීතියේ විශ්වීය අධිකරණ බලය පිළිබඳ විධිවිධාන ඇතුළත් කර ඇති රාජ්‍යයන්ට, ශ්‍රී ලංකාවේ සිදු වූ ජාත්‍යන්තර අපරාධවලට වගකිව යුතු අයව විභාග කිරීමට ස්ථාපිත කළ විශේෂ හෝ දෙමුහුන් අධිකරණයක් ඉදිරියේ කටයුතු කළ හැකිය.[155]

රෝම ප්‍රඥප්තිය යටතේ, ප්‍රහාරය පිළිබඳ දැනුමක් ඇතිව, ඕනෑම සිවිල් ජනතාවකට එරෙහිව පුළුල් හෝ ක්‍රමානුකූල ප්‍රහාරයක කොටසක් ලෙස සිදු කරන විට පහත සඳහන් ක්‍රියාවන් මනුෂ්‍යත්වයට එරෙහි අපරාධ විය හැකිය: (1) මිනීමැරීම, (2) ජාත්‍යන්තර නීතියේ මූලික නීති උල්ලංඝනය කරමින් සිරගත කිරීම හෝ වෙනත් දරුණු ආකාරයකින් ශාරීරික නිදහස අහිමි කිරීම, (3) වධහිංසා පැමිණවීම, (4) ස්ත්‍රී දූෂණ සහ වෙනත් ආකාරයේ ලිංගික ප්‍රචණ්ඩත්වය, (5) බලහත්කාරයෙන් අතුරුදහන් කිරීම, සහ (6) හිතාමතාම විශාල දුක් වේදනා හෝ බරපතල තුවාල ඇති කරන ස්වභාවයක වන වෙනත් අමානුෂික ක්‍රියා.

නීතිය ක්‍රියාවේ යෙදවීම

ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් වැල්වැටිතුරෙයි සිවිල් වැසියන්ගේ ජීවිතයට, නිදහසට සහ පුද්ගල ආරක්ෂාව සඳහා වූ අයිතිවාසිකම් පැහැදිලිවම ප්‍රතික්ෂේප කරමින් සිටි අතර, ඔවුන් ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවට තර්ජනයක් නොවූ නිරායුධ සිවිල් වැසියන් නිර්දය ලෙස රඳවා තබාගෙන, වධහිංසා පමුණුවා, ඝාතනය කරමින්, ඕනෑකමින් සහ පිළිකුල් සහගත ලෙස කිහිපවතාවක් වෙඩි තැබීම සිදු කළේ ඔවුන් ලේ ගංගා ඇති කරමිනි. අඛණ්ඩව දින තුනක් තිස්සේ සිදු වූ මෙම උල්ලංඝනය කිරීම් පැහැදිලිවම නීති විරෝධී ඝාතන සහ වධහිංසා පැමිණවීම් වන අතර අන්තර්ජාතික මානව හිමිකම් නීතිය බරපතල ලෙස උල්ලංඝනය කරන කුරිරු, අවමන් සහගත සහ අමානුෂික සැලකීම් වේ.

වැල්වැටිතුරෙයි සිවිල් වැසියන්ට කායික මෙන්ම මානසික වදහිංසා ද විඳදරා ගැනීමට සිදු වූ අතර, ඔවුන්ට දැඩි ලෙස අණදීමත්, කෲර හා නින්දා සහගත ලෙස අවමන් කිරීමත් නිසා මානසික වධ හිංසාවලට ලක් වූ ඇතැමුන්ට හැඬීමට පවා අවසර නොවූ අතර කෙතරම් බරපතල තුවාල ලබා සිටියත් වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර සඳහා වන ප්‍රවේශය පවා ප්‍රතික්ෂේප විය. බිහිසුණු මරණ සෑම අතම සිදු වන අතර සිය ආදරණීයයන්ට වධ හිංසා පැමිණ වීම හා ඔවුන් ඝාතනය කරනු දැකීම හෝ ඔවුන් ගැන කිසිම තොරතුරක් නොමැති වීම කුරිරු, අවමන් සහගත හා අමානුෂික සැලකීමක් වේ. මීට අමතරව, ජනවාරි සිද්ධිය සම්බන්ධයෙන් වගවීම ඉල්ලා සිටි වැල්වැටිතුරෙයි සිවිල් වැසියන්ගේ සම්පූර්ණයෙන් ම නීත්‍යානුකූල සහ යුක්ති සහගත ප්‍රතිචාරයට පළිගැනීමක් ලෙස අගෝස්තු මාසයේ සිවිල් වැසියන්ට එරෙහිව සිදු වූ ප්‍රහාරය, සැලකීම මගින් තවදුරටත් පෙන්නුම් කරන්නේ ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් වැල්වැටිතුරෙයි සිවිල් වැසියන්ගේ මානව හිමිකම් ගැන කිසිසේත් නොසලකා, නිරායුධ සිවිල් වැසියන්ට හිතාමතාම හිරිහැර සිදු කළ බවයි. ම්ලේච්ඡ ප්‍රහාරය සිදු වන විට ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් විසින් කරන ලද වාචික තර්ජන ද මානසික වධ හිංසාවලට සමාන වේ, සිය ඥාතීන් සහ සගයන් ඝාතනය කරනු ඇස්

[155] Under UN HRC Resolution 30/1, Sri Lanka committed to establishing a Special Hybrid Court in 2025. *See* UN Human Rights Council, *Promoting reconciliation, accountability and human rights in Sri Lanka: resolution / adopted by the Human Rights Council,* A/HRC/RES/30/1 (14 October 2015)

පණපිට දුටු හා සිය සිත්වල පැවැති කළින් සිදුවීම්වල තවමත් සුව නොවූ තුවාල සහිත සිවිල් වැසියන්, ඔවුන් ඉදිරියටත් ශාරීරික වධහිංසාවලට හෝ මරණයට පවා ලක් වනු ඇති බවට විශ්වාස කළහ. අවසානයේ ඔවුන්ට එරෙහි සමූහ ම්ලේච්ඡ ක්‍රියා නැවතීමෙන් පසුව වුවත්, දිවි ගලවා ගත් වින්දිතයින් තුළ දශක ගණනාවක් තිස්සේ ශාරීරික හා මානසික වේදනාවේ කම්පනය ඉතිරි විය.

කාන්තාවන් පියයුරු සහ කම්මුල් සපා කෑමේ සිට සමූහ දූෂණයට ලක්වීම දක්වා විවිධ ආකාරයේ ලිංගික ප්‍රචණ්ඩත්වයන්ට ගොදුරු වී සිටි අතර, ලිංගික හිංසනය ජීවත්වීමේ අයිතිය සහ පුද්ගලයාගේ ආරක්ෂාව අහිමි කරන බැවින් මෙය අන්තර්ජාතික මානව හිමිකම් නීති උල්ලංඝනය කිරීමකි. මීට අමතරව, එවැනි ලිංගික හිංසනය ගැන කතා කිරීම දෙමළ සමාජය තුළ අනුචිත බැවින් සහ ඔවුන්ගේ අත්දැකීම් ප්‍රසිද්ධියට පත් වීම කාන්තාවන් අපකීර්තියට පත් කිරීමට හේතුවන බැවින්, වින්දිතයන් ද නිහඬව අරගල කරමින් සහ දුක් විඳිමින් අපමණ ලැජ්ජාව අත්විඳිති. ලිංගික ප්‍රචණ්ඩත්වයේ කායික හා මානසික බලපෑම තවදුරටත් ජාත්‍යන්තර මානව හිමිකම් නීති උල්ලංඝනය කරන වධහිංසා පැමිණවීමත් හෝ කුරිරු, අවමන් සහගත සහ අමානුෂික සැලකීමක් වේ.

එපමණක් නොව, ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා සෙබළුන් විසින් සිවිල් වැසියන් අත්තනෝමතික ලෙස අත්අඩංගුවට ගැනීම, රඳවා තබා ගැනීම සහ බලහත්කාරයෙන් අතුරුදහන් කිරීම මගින් වැල්වැටිතුරෙයි සිවිල් වැසියන්ගේ නිදහසට සහ පුද්ගල ආරක්ෂාවට ඇති අයිතිය උල්ලංඝනය කර තිබේ. ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව විසින් සිවිල් වැසියන් බලහත්කාරයෙන් නැවත විවිධ කඳවුරු වෙත ගෙන ගොස් කිසිදු නීතියක් ගැන සඳහන් නොකර රඳවා තබා ගැනීම සිදු වූ අතර සමහරු ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවඅත්අඩංගුවේ සිටිය දී මියයාමත් අනෙක් අය කිසිදිනෙක ආපසු හමු නොවීමත් ජාත්‍යන්තර මානව හිමිකම් නීති උල්ලංඝනය කරමින් සිදු වූ ඝාතන හා බලහත්කාර අතුරුදහන් කරවීම්වලට ඇතුළත් වේ. ඝාතන, වදහිංසා පැමිණවීම්, ලිංගික ප්‍රචණ්ඩත්වය හා බලෙන් සිදු වූ අතුරුදහන් කරවීම් අතරතුර ආක්‍රමණශීලී ලෙස සිවිල් වැසියන්ගේ නිවාසවලට ඇතුළු වීමත් වැල්වැටිතුරෙයි පුරවැසියන්ගේ පෞද්ගලිකත්වයට ඇති අයිතිය තව දුරටත් උල්ලංඝනය කිරීමකි.

මීට අමතරව, ඇඳිරිනීතිය හා සෙබළුන් විසින් මළසිරුරු නිදහස් කිරීම ප්‍රතික්ෂේප කිරීම නිසා, නරක් වූ සිරුරු ඉක්මණින් ආදාහනය කරවීමට හේතු වී අතර, එය සියලු මානව හිමිකම්වල මූලික අඩිතාලමක් වන වැල්වැටිතුරෙයි සිවිල් වැසියන්ගේ සහජ මානව ගෞරවය දැඩි සේ උල්ලංඝනය වීමක් මෙන් ම මෙන් ම හින්දු චාරිත්‍රානුකූලව නිසියාකාරව මළසිරුරු ආදාහනය කිරීම හා සම්බන්ධ සංස්කෘතිකමය හිමිකම් උල්ලංඝනය කිරීමකි. වැල්වැටිතුරෙයි සිවිල් වැසියන්ගේ ජීවනෝපාය සමග ඍජුවම සම්බන්ධ වූ නිවාස, ව්‍යාපාර සහ අනෙකුත් දේපල ගිනි තැබීම් සහ කොල්ලකෑම් ඇතුළු අත්තනෝමතිකව හා පුලුල්ව සිදු වූ විනාශය නිසා අත්‍යවශ්‍ය ආහාර සැපයුම් ඇතුළු බොහෝ අයට දේපළ අහිමි වීම සිදු විය - එහි දී මානව හිමිකම් පිළිබඳ විශ්ව ප්‍රකාශනයේ 17 වන වගන්තිය ද උල්ලංඝනය වන අතර සිය සමාජයීය හා ආර්ථික හිමිකම් භුක්ති විඳීම හා සම්බන්ධ සමාජීය සහ සංස්කෘතික අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතියේ ඉහත සඳහන් කළ විධිවිධාන ද උල්ලංඝනය කිරීමකි. ඉන් අනතුරුව බලපැවැත්වුණු ඇඳිරිනීතිය නිසා වැල්වැටිතුරෙයි ජනතාව වෙත එන මානුෂීය සැපයුම්වලට අවහිර වීම සිදු වූ අතර එහි ප්‍රතිවිපාකයක් සේ ඔවුන් කුසගින්නෙන් හා වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර නොමැති වීමෙන් මිය යා හැකිව තිබූ නිසා එය ඔවුන්ගේ ජීවත්වීමේ අයිතිය උල්ලංඝනය කිරීමක් ද විය.

තව ද, සිවිල් වැසියන් නැවත නැවතත් ආයාචනා කරමින් තත්ත්වය සමනය කිරීමට උත්සාහ කළ ද, එල්ටීටීඊ සටන්කාමීන් සහ සිවිල් වැසියන් වෙන්කර හඳුනා ගැනීමට ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව කිසිදු උත්සාහයක් නොගත් බැවින්, මෙම සමූහ ම්ලේච්ඡත්වය අහඹු හෝ නොවැළැක්විය හැකි සිවිල් ජීවිත හානි ලෙස අර්ථ දැක්විය නොහැක. ඒ වෙනුවට පුද්ගලයන්ගේ නිවෙස් වෙත ගොස් පැහැදිලිවම සිවිල් වැසියන් බව පෙනෙන අය (විශේෂයෙන් තරුණ පිරිමි) ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව විසින් ඉලක්ක කළේ ඔවුන් සක්‍රීයව නිවෙස්වලින් පිටතට ගෙන යමින්, කිසිම පැකිලීමකින් හෝ ඔවුන් කියන දෙයකට ඇහුම්කන් දීමකින් තොරව සමහර විට කතා කරන අතර තුර දී ම වෙඩි තබා මරා දමමිනි. මේ සියල්ල මෙන් ම ශ්‍රී ලංකාව තුළ සිටි මාස 32 කාල සීමාව තුළ සිදු වූ සෙසු කුරිරුකම් සළකා බලන විට, ඒවා ශ්‍රී ලංකාවේ පුරවැසියන්ට එරෙහිව සිදු කළ පුළුල්ව ව්‍යාප්ත වූ ක්‍රමානුකූල ප්‍රහාරයක් බව පෙනෙන අතර, මේ නිසා ම ජාත්‍යන්තර අපරාධ නීතිය යටතේ මෙය මනුෂ්‍යත්වයට එරෙහිව සිදු වූ අපරාධ ගණනාවකි.

14187

AFFIDAVIT

I, Valliammai Widow of Selliah, Aged 58 Years, being a Hindu, Srilan-kan Tamil and resident of Koddappanai, Kamparmalai, Valvettiturai do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows

I. I am the affirmant abovenamed.

2. My only son Selliah Yogarajah, aged I9 years was inside the "Dayana Mini Cinema" at Valvettiturai Junction watching a film on 02.8.1989. At about II.30 a.m. The Indian Army Person-nel (I.P.K.F) while on rampage, took him and manyothers who were also inside the said Cinema into custody and removed them to their Camp.

3. Uptodate, My said son Selliah Yogarajah did not return home or I did not hear any thing about my son. He was wearing a gold-chain and two rings weighing about 05 soverigns at the time of leaving home on 02.8.1989 morning.

4. I made various attempts to findout his whereabouts. But, I could not succeed. I made inquiries at the I.P.K.F. Camps at Polikandy, Udupiddy and Kankesanthurai and I was told by the Army-Personnel that they will inform about my son Selliah Yogarajah after making inquiries about him. But, they did not confirm whether he is in their custody.

5. Even though two weeks has elapsed since the date of arrest, I did not recieve any information about my son Selliah Yoga-rajah from the I.P.K.F. or from anybody.

Readover and explained to the abovenamed affirmant who affirmed to the correct-ness hereof set her signature before me at ...Valvetty... On this 23rd....... day of August, I989.

ச.வள்ளியம்மா...
Affirmant.

Before me.
....
Justice of the Peace. J.P.
Dr. S. RAMASAMY
JUSTICE OF THE PEACE
[illegible]
UDUPPIDDY

AFFIDAVIT

I,(Mrs) Thangaponnu widow of late Kandavanam Sellathurai,aged 81years,being a Hindu,Sri Lankan Tamil,residing at Manal Valavu, Valvettiturai,do hereby solomenly.sincerely and truely declare and affirm as follows:-

1. I am the deponent herein holding National Identity Card No 086640716 V.
2. I am a poor widow and I eke out an excistance by running a minor shop,adjoining my house.
3. On 02.8.1989 at about 11.30 a.m I heard gun blasts alround,and I immediately closed my shop and kept indoors.

   Roundabout 4.00 p.m some soldiers approached my shop,broke open the doors,walked in and assaulted me severely.
4. Temporary treatment was given but,as my general condition got worse I was admitted to the Govt Base Hospital,Point Pedro. I was discharged from there on 13.8.89. As further complications have setin I am again warded at the Govt Hospital and treatment is continuing(Medical Report No A 163515 from the Govt Medical Officer,Point Pedro is attached)
5. Marriage Certificate

   I got married in 1928 according to Hindu religious rites;the marriage was solominized by the Chief Priest of Nediyakadu Pillaiyar Temple(late Somasuntharakkurrukkal).It is regretted that I am unable to trace the certificate of marriage.
6. I have the undermentioned children;

   (i) Mr S.Sothilingam,son aged 50.
   (2) Mrs Anandaranee Velummylum aged 48.
   (30 Mrs Indranee Arunasalam aged 45.

   I am being now maintained and looked after by Anandaranee Velummylum.

Declared and affirmed at)
Valvettiturai this 22nd)
day of October 1989.)

Declarant.

Before me.

J.P.

S. THANDABANIKA THESIGAR,
JUSTICE OF THE PEACE
Sri Muthumari Amman Temple
VALVETTITURAI

6. නිගමනය සහ නිර්දේශ

මෙම වාර්තාව මගින් 1989 අගෝස්තු මාසයේදී ශ්‍රී ලංකාවේ ඊසාන ප්‍රදේශයේ පදනම්ව සිටි ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව විසින් වැල්වැටිතුරෙයි සිදු කරන ලද සමූලඝාතනය සම්බන්ධයෙන් එක් සංකේතාත්මක සිද්ධියක් පිළිබඳව පමණක් තොරතුරු දක්වා ඇත.

මේ ආකාරයෙන් දැඩි උල්ලංඝනය කිරීම් සිදු වුවද, වැල්වැටිතුරෙයි වින්දිතයින්ට ඵලදායී පිළියමක් සඳහා ප්‍රවේශයක් නොවීය. එසේ වුවද, ඔවුන්ගේ යුක්තිය හඹා යාමේ ක්‍රියාවලියේ දී, වැල්වැටිතුරෙයි පුරවැසියන් විසින් සිය අධික ශෝකය සහ කෝපය නොතකා කාලානුරූපව සාක්ෂි එකතු කිරීම සිදු කර ඇත. ඔවුන් ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා බලධාරීන් සහ ඉන්දීය රජය සමග සම්බන්ධ වීමට ගත් උත්සාහයන්හි දී නැවත නැවතත් පැහැදිලි කිරීම් සහ විසඳුම් ඉල්ලා ඇතත්, සිදු වී ඇත්තේ දරුණු වධහිංසා පැමිණවීම 'වැරදීමකින් අයහපත් ලෙස සැලකීමක්' ලෙස සැහැල්ලුවෙන් ප්‍රතික්ෂේප කිරීම සහ රාජ්‍ය තාන්ත්‍රික 'ප්‍රලාප' වලට තවදුරටත් මුහුණ දීමට සිදු වීමයි. එසේම බොහෝ විට ඉන්දියානු බලධාරීන් විසින් සිදු කළේ වසන් කිරීම්, බාධා කිරීම් සහ ඝාතන පවා සිදු කිරීම පමණි.

ශ්‍රී ලංකාවේ අනුප්‍රාප්තික පාලන තන්ත්‍රයන් ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව සිදු කළ අපරාධ විමර්ශනය කිරීම හෝ ඔවුන් සහ ඔවුන්ගේ නායකත්වය වගකිව යුතු බවට පත් කිරීමට උත්සාහ නොකළ අතර, එක්සත් ජාතීන්ගේ බලකා තත්ත්ව ගිවිසුමකට[156] සමානව, ශ්‍රී ලංකාව විසින් ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවට ආරක්ෂාව ලබා දීම මෙයට අර්ධ වශයෙන් හේතු විය හැකිය. එවැනි ගිවිසුමක් නොමැතිව වුවද, හේතු කිහිපයක් නිසා ශ්‍රී ලංකාවේ යුක්තිය ඉටුවීමේ හැකියාව දුරස්ථව පවතී. පළමුව, දේශීය ශ්‍රී ලංකා නීතිය යටතේ ඉහත විස්තර කර ඇති ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව සිදු කළ උල්ලංඝනයන්හි පරිමාණය සහ ස්වභාවය සම්පූර්ණයෙන් ග්‍රහණය කර ගත හැකි කෲර අපරාධ සහ අණදීමේ වගකීම පිළිබඳ විමර්ශනය සහ නඩු පැවරීම සඳහා විධිවිධාන නොපවතින අතර, වගවීම සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කිරීම සඳහා ඕනෑම සත්‍ය කොමිසමක් හෝ දෙමුහුන් අධිකරණයක් පත් කිරීමට පෙර පවා නීති ප්‍රතිසංස්කරණ අත්‍යවශ්‍ය වේ. දෙවනුව, ශ්‍රී ලංකාවේ නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුව, 'රජයට උපදෙස් දීම සහ රජයේ නඩු පවරන නියෝජිතායතනය ලෙස ක්‍රියා කිරීම යන එහි ද්විත්ව භූමිකාව'[157] නිසා දැඩි ලෙස ප්‍රතිබාධයට ලක්ව ඇති අතර එම නිසා අයිතිවාසිකම් කඩ වූ පුරවැසියන්ගේ අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කිරීමට එයට ස්වාධීනව ක්‍රියා කළ නොහැක.

මෙම වාර්තාවේ දක්වා ඇති පරිදි, සමූලඝාතනය අතරතුර සිදු කරන ලද දැඩි මානව හිමිකම් උල්ලංඝනය කිරීම් ජාත්‍යන්තර අපරාධ නීතිය යටතේ මනුෂ්‍යත්වයට එරෙහි අපරාධවලට ද හේතු විය හැකිය.

ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව ශ්‍රී ලංකාවෙන් පිටවී ගොස් ගෙවී ගිය වසර ගණන අනුව, සිදු වූ සිවිල් ජීවිත අහිමිවීම් ගණන, වැල්වැටිතුරෙයි වින්දිතයින් අත්විඳින ආර්ථික, සමාජීය, සංස්කෘතික හා දේශපාලනික බලපෑම මෙන් ම ඔවුන්ගේ ආර්ථික පාඩු වල විෂය පථය සහ ප්‍රමාණය නිවැරදිව තක්සේරු කිරීම අතිශයින් දුෂ්කර වී ඇත.

ජාත්‍යන්තර ප්‍රඥප්තීන් සහ සම්මතයන් යටතේ, රාජ්‍යයේ ජාත්‍යන්තර බැඳීම් කඩ කිරීමක් වන රාජ්‍යයට ආරෝපණය කළ හැකි හැසිරීම් හේතුවෙන් සිදුවන හානිය සඳහා පූර්ණ වන්දි ගෙවීමට ඕනෑම රාජ්‍යයක් බැඳී සිටියි.[158] වින්දිතයින්ට වන්දි ගෙවීම හෝ පහසුකම් සැලසීම, ජාත්‍යන්තර නීතියට ගරු කරමින් සහ බලාත්මක කිරීම රාජ්‍යයක් සතු වන වගකීමේ කොටසකි.[159] ඕනෑම මානව හිමිකම් කඩකිරීමක දී වින්දිතයාට හෝ ඔහුගේ හෝ ඇයගේ ප්‍රතිලාභීන්ගේ

[156] Anurangi Singh, *'SOFA debate: Full of sound and fury?' Sunday Observer* (28 July 2019) https://www.sundayobserver.lk/2019/07/28/news-features/sofa-debate-full-sound-and-fury.

[157] Danielle Ireland-Piper, 'Institutional dichotomies: The Solicitor-General in Sri Lanka', Bond Law Review, Vol.' 23, Issue 2, p11-25 (2011) https://blr.scholasticahq.com/article/5582-institutional-dichotomies-the-solicitor-general-in-sri-lanka/attachment/15626.pdf.

[158] UN General Assembly, *Responsibility of States for internationally wrongful acts: Resolution adopted by the General Assembly*, A/RES/56/83, UN General Assembly (28 January 2002)

[159] Final report of the Special Rapporteur, Mr. M. Cherif Bassiouni, submitted in accordance with Commission resolution 1999/33, E/CN.4/2000/62 (18 January 2000) Section II, para 3, https://digitallibrary.un.org/record/407931?ln=en&v=pdf.

පාර්ශ්වයට වන්දි ලැබීමට අයිතියක් ඇති කරන අතර, එයින් අදහස් කරන්නේ වන්දි ගෙවීම රාජ්‍යයේ යුතුකමක් වන බව සහ වින්දිතයාට අපරාධකරුගෙන් සහනයක් ලබා ගැනීමට ඇති හැකියාවක් ලබා දෙන බවයි.[160] අනෙක් අතට, ඉහත සඳහන් කළ පරිදි, පිළියම් ලබා ගැනීම සඳහා වින්දිතයෙකුට ඇති අයිතිය, ජාත්‍යන්තර මානව හිමිකම් නීතිය[161] මෙන්ම ජාත්‍යන්තර මානුෂීය නීතිය[162] සහ ජාත්‍යන්තර අපරාධ නීතිය[163] තුළ ද ඇතුළත් වන අතර, සිදු වූ හානිය සඳහා ප්‍රමාණවත්, ඵලදායී සහ ඉක්මන් වන්දි ලැබීමේ අයිතිය මෙන් ම උල්ලංඝනය කිරීම් සහ වන්දි ගෙවීමේ යාන්ත්‍රණයන්[164] සම්බන්ධ අදාළ තොරතුරු වෙත ප්‍රවේශය පැවතීම ද ඇතුළත් වේ. වන්දි ගෙවීම් උල්ලංඝනයන්ගේ ස්වභාවයට මෙන් ම සිදු වූ හානිවලට සමානුපාතික විය යුතුය. [165] එයට: ප්‍රතිසාධනය, වන්දි, පුනරුත්ථාපනය සහ තෘප්තිය ආදී විවිධ ආකාර ඇතුළත් වේ. [166] සිදු වූ භෞතික හා සදාචාරාත්මක හානිය සඳහා හැකි උපරිමයෙන් වන්දි ගෙවීමට මෙම විවිධ ආකාරයේ වන්දි ගෙවීම් අනුපූරක විය යුතුය. [167] එපමණක් නොව, සාක්ෂි නොමැතිකම හේතුවෙන් සිදු වූ හානිය තක්සේරු කිරීම අභියෝගාත්මක විය හැකි නමුත්, වන්දි ලබා දීමට මෙය බාධාවක් නොවන බව ජාත්‍යන්තර නඩු නීතිය මගින් පැහැදිලි කර ඇත.[168] ඇත්ත වශයෙන් ම මේ ආකාර වූ උල්ලංඝනයන් නිසා ඇතිවන හානි පුද්ගලයෙකුට එක්කෝ භෞතික වශයෙන් නැත්නම් සදාචාරාත්මක වශයෙන් බල නොපාන බවට උපකල්පනය කළ නොහැක මූල්‍ය වන්දි සම්බන්ධයෙන් සළකා බලන විට, එය බොහෝ විට සාධාරණ ලෙස තක්සේරු කිරීමට සිදු විය හැකිය.[169]

වැල්වැටිතුරෙයි පුරවැසියන් සම්බන්ධයෙන් සළකා බලන විට, ඵලදායී පිළියමක් සහ සහනයක් සඳහා ඔවුන්ට ඇති අයිතිය ද අඛණ්ඩව උල්ලංඝනය වී තිබේ.

ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව සිදු කළ උල්ලංඝනයන්ගෙන් දිවි ගලවා ගත් අය සඳහා සංක්‍රාන්ති යුක්තිය සහ ශ්‍රී ලංකාවේ යුක්තියේ අපේක්ෂාව

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී, බහුවිධ, ඇතුළත්කරණය සහිත සහ සාමකාමී සමාජයක් ගොඩනැගීම සඳහා ගැටුමකදී සිදු වූ අතීත අපරාධවලට විසඳුම් ලබාදිය යුතු බවත්, වින්දිතයන්ට ගෞරවය යළි ඇති කිරීම සඳහා මෙන් ම සමාජයට නැවත විශ්වාසය ගොඩනගා ගනිමින් සංහිඳියා ක්‍රියාවලියක් ආරම්භ කිරීමට හැකි වීම සඳහා බරපතළ මානව හිමිකම් කඩවීම් පිළිගැනීම අත්‍යවශ්‍ය බවත්, දණ්ඩමුක්තියට එරෙහිව සටන් කිරීම පිළිබඳ Joinet/Orentlicher යාවත්කාලීන කරන ලද මූලධර්ම පෙන්වා දෙයි.[170] මෙම යාවත්කාලීන කරන ලද මූලධර්ම ප්‍රධාන කුළුණු හතරක් මත රඳා පවතී: ආදරණීයයන්ට සිදුවූයේ කුමක්ද යන්න පිළිබඳ සත්‍යය දැනගැනීම සඳහා වින්දිතයින්ට සහ ඔවුන්ගේ පවුල්වලට පවතින අහිමි කළ නොහැකි අයිතිය, විමර්ශනය කිරීම, වගකිව යුතු අය හඳුනා ගැනීම සහ නඩු පැවරීම, වන්දි ගෙවීම සහ නැවත සිදු නොවන බවට සහතික වීම. [171] යාවත්කාලීන කරන ලද මූලධර්මවලට අනුව 'ඕනෑම නීතිමය ක්‍රියාමාර්ගයක් නොතකා, වින්දිතයින්ට සහ ඔවුන්ගේ පවුල්වලට උල්ලංඝනයන් සිදු වූ තත්වයන් සහ මරණය හෝ අතුරුදහන් වීමකදී වින්දිතයන්ගේ 'ඉරණම'[172] පිළිබඳ සත්‍යය දැන ගැනීමට අනභිභවනීය අයිතියක් පවතියි. සත්‍යය, යුක්තිය, වන්දි ගෙවීම සහ පුනපුනා සිදු නොවන නොවන බව ප්‍රවර්ධනය කිරීම පිළිබඳ හිටපු එක්සත්

[160] Diane Orentlicher, *Report of the independent expert to update the Set of principles to combat impunity*, E/CN.4/2005/102/Add.1, UN Commission on Human Rights (8 February 2005) Principle 31, https://www.refworld.org/reference/themreport/unchr/2005/en/35515.
[161] See eg UDHR, Article 8; ICCPR, Article 2; CAT, Article 14; and CEDAW, Article 2.
[162] See The Hague Convention respecting the Laws and Customs of War on Land (Article 3); and the Protocol Additional to the Geneva Conventions relating to the Protection of Victims of International Armed Conflicts (Article 91).
[163] See Rome Statute of the International Criminal Court (Articles 68,75, and 79).
[164] UN General Assembly, *Basic Principles and Guidelines on the Right to a Remedy and Reparation for Victims of Gross Violations of International Human Rights Law and Serious Violations of International Humanitarian Law: resolution / adopted by the General Assembly*, A/RES/60/147 (21 March 2006) Section VII, https://www.refworld.org/legal/resolution/unga/2006/en/12095.
[165] *Id.* Section IX.
[166] *Id*
[167] International Commission of Jurists, The Right to a Remedy and Reparation for Gross Human Rights Violations: A Practitioners' Guide, Revised Edition (2018) p212, https://www.icj.org/wp-content/uploads/2018/11/Universal-Right-to-a-Remedy-Publications-Reports-Practitioners-Guides-2018-ENG.pdf
[168] *Id.* p213.
[169] *Id.*
[170] Diane Orentlicher, *Report of the independent expert to update the Set of principles to combat impunity*, E/CN.4/2005/102/Add.1, UN Commission on Human Rights (8 February 2005).
[171] Diane Orentlicher, *Report of the independent expert to update the Set of principles to combat impunity*, E/CN.4/2005/102/Add.1, UN Commission on Human Rights (8 February 2005) https://www.refworld.org/reference/themreport/unchr/2005/en/35515 [accessed 18 October 2024]
[172] ibid.

ජාතීන්ගේ විශේෂ වාර්තාකරු පැබ්ලෝ ඩි ග්‍රෙයිෆ් සඳහන් කරන්නේ, සාකල්‍ය ප්‍රවේශයක් සඳහා රාමුවක් සැපයීමේදී මෙම සංක්‍රාන්ති යුක්තියේ කුළුණු හතර ඔස්සේ ක්ෂණික ඉලක්ක දෙකක් අත්පත් කර ගත යුතු බවයි ඒවා නම්: 'පිළිගැනීම' සහ විශ්වාසය' සහ දිගු කාලීනව, 'සංහිඳියාව සහ නීතියේ ආධිපත්‍යය යළි ස්ථාපිත කිරීම'[173] වේ.

අනුස්මරණය කිරීම

2005 දී සම්මුතියක් ඇතිව 60/147 යෝජනාවෙන් මහා සභාව විසින් සම්මත කරන ලද ජාත්‍යන්තර මානව හිමිකම් නීතිය සහ ජාත්‍යන්තර මානුෂීය නීතිය බරපතල උල්ලංඝනය කිරීම්වලට ගොදුරු වූවන් සඳහා පිළියමක් සහ වන්දි ගෙවීමේ අයිතිය පිළිබඳ මූලික මූලධර්ම සහ මාර්ගෝපදේශ මගින් අනුස්මරණ ක්‍රියාවලිය වන්දි ලැබීමේ අයිතියේ කොටසක් සේ හඳුනාගෙන ඇත.[174]

තෘප්තියට පහත ක්‍රියාමාර්ග ඇතුළත් විය යුතු බව යෝජනාවේ සඳහන් කරයි: කරුණු සත්‍යාපනය කිරීම සහ සත්‍යය සම්පූර්ණයෙන් සහ ප්‍රසිද්ධියේ හෙළිදරව් කිරීම; වින්දිතයාගේ සහ වින්දිතයා සමග සමීපව සම්බන්ධ පුද්ගලයින්ගේ ගෞරවය, කීර්තිය සහ අයිතිවාසිකම් යළි ස්ථාපිත කරන නිල ප්‍රකාශයක් හෝ අධිකරණ තීන්දුවක් ලබා දීම; කරුණු පිළිගැනීම සහ වගකීම භාර ගැනීම ඇතුළුව මහජන සමාව ඉල්ලා සිටීම; වින්දිතයින්ට අනුස්මරණ සහ උපහාර සිදු කිරීම; සහ ජාත්‍යන්තර මානව හිමිකම් නීතිය සහ ජාත්‍යන්තර මානුෂීය නීතිය පිළිබඳ පුහුණු පාඨමාලාවල සහ සෑම තරාතිරමකම භාවිතා කරන අධ්‍යාපනික ද්‍රව්‍යවල උල්ලංඝනය කිරීම් පිළිබඳ නිවැරදි තොරතුරු ඇතුළත් කිරීම.

වැන් බෝවන් මූලධර්ම නොතකා, බොහෝ රටවල පශ්චාත් ගැටුම්වලින් අනතුරුව අනුස්මරණය පසු සිතුවිල්ලක් වී ඇති අතර, සත්‍යය, යුක්තිය, වන්දි ගෙවීම සහ පුන පුනා සිදු නොවන බවට සහතික වීම පිළිබඳ හිටපු විශේෂ වාර්තාකරු ෆේබියන් සැල්වියෝලි විසින් අනුස්මරණය සංක්‍රාණ්ති යුක්තියේ පස්වන කුළුණ[175] ලෙස ඉහළ නංවා තිබේ.

සැල්වියෝලි මානව හිමිකම් කවුන්සිලය වෙත යොමු කළ සිය වාර්තාවේ සඳහන් කළේ 'අනුස්මරණය යනු සංක්‍රාන්ති යුක්තිය සම්බන්ධයෙන් දායක විය හැකි වෙනත් දිගුකාලීන මෙවලම් ක්‍රියාවලියක් බවයි. පොදු අවකාශය භාර බලධාරීන් විවිධ දෘෂ්ටි කෝණයන් නියෝජනය කරන සහ සිවිල් සමාජය සමග මනා සහයෝගීතාවයක් ඇති කරන මතකය සැමරීම පිළිබඳ ප්‍රතිපත්ති අනුගමනය කර ක්‍රියාත්මක කරන්නේද යන්න මත හා ඔවුන්ගේ කටයුතු නිසා පුද්ගල කණ්ඩායම් බලමුලු ගැන්වීම, මූලපිරීම් සහ සංවාද දියත් කිරීම සහ මහජනතාවට හිමිකාරිත්වය ලබා ගැනීමට පහසුකම් සැපයීම සිදු වන්නේ ද යන්න මත මහජන අයිතියේ[176] සාර්ථකත්වය අර්ධ වශයෙන් රඳා පවතියි. මානව හිමිකම් උල්ලංඝණය කිරීම් සහ ජාත්‍යන්තර මානුෂීය නීතිය බරපතළ ලෙස උල්ලංඝනය කිරීම්වලට ලක් වූ සමාජවල අනුස්මරණ ක්‍රියාවලීන් අනුගමනය කිරීම රාජ්‍යයේ වගකීම වන අතර, ජාත්‍යන්තර මානව හිමිකම් නීතියේ ප්‍රාථමික හා ද්විතියික මූලාශ්‍ර දෙකෙන්ම ව්‍යුත්පන්න වන අයවැය, දේශපාලනික හෝ ව්‍යුහාත්මක තර්ක හෝ ප්‍රයත්නයන් මත පදනම්ව සංක්‍රාන්ති යුක්තියේ වෙනත් ක්ෂේත්‍ර කෙරෙහි අවධානය යොමු කළ යුතු බව මත පදනම්ව රජයන්ට එය මග හැරිය නොහැකි බව සැල්වියෝලි නිගමනය කළේය.[177] ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් සත්‍යය ප්‍රතිසාධනය කිරීම, වන්දි ගෙවීමට ප්‍රවේශය ලබා දීම සහ අනුස්මරණය කිරීම ආමන්ත්‍රණය කිරීම ඔස්සේ සමූල ඝාතනයේදී මියගිය අයගේ සහ ආදරණීයයෙකු අහිමි වූවා පමණක් නොව විශාල ආර්ථික හානියකට ලක් වූ වැල්වැටිතුරෙයි සිවිල් වැසියන්ගේ පවුල්වල සාමාජිකයින්ගේ ගෞරවය නැවත වර්ධනය කිරීම සම්බන්ධයෙන් බොහෝ දුර යා හැකිය.

සමූහ මිනීවල සහ කැනීම්

බලහත්කාරයෙන් අතුරුදන් කිරීම්වලින් සියලු පුද්ගලයන් ආරක්ෂා කිරීම සඳහා වූ ජාත්‍යන්තර සම්මුතිය (ICPPED)[178] ඇතුළු ජාත්‍යන්තර සහ කලාපීය

[173] Pablo de Greiff, *Report of the Special Rapporteur on the Promotion of Truth, Justice, Reparation and Guarantees of Non-Recurrence*, A/HRC/21/46, UN Human Rights Council (9 August 2012) https://www.refworld.org/reference/themreport/unhrc/2012/en/88402 [accessed 18 October 2024].

[174] UN General Assembly, *Basic Principles and Guidelines on the Right to a Remedy and Reparation for Victims of Gross Violations of International Human Rights Law and Serious Violations of International Humanitarian Law : resolution / adopted by the General Assembly*, A/RES/60/147 (21 March 2006) https://www.refworld.org/legal/resolution/unga/2006/en/12095 [accessed 18 October 2024].

[175] UN Human Rights Council, *Memorialization processes in the context of serious violations of human rights and international humanitarian law: the fifth pillar of transitional justice*, A/HRC/45/45.

[176] ibid

[177] ibid.

[178] UN General Assembly, *International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance* (20 December 2006)

මානව හිමිකම් ලේඛනවල අන්තර්ගත කර ඇති මළවුන් ආරක්ෂා කිරීම සහ ඔවුන්ට ගරු කිරීම සම්බන්ධයෙන් සියලුම රාජ්‍යයන්ට යුතුකමක් තිබේ. එහි 24(3) වගන්තිය මගින් දක්වා ඇති පරිදි රාජ්‍යයන් විසින් මරණය සිදු වීම පිළිබඳ තත්ත්වයන්, මරණයට හේතුව සහ දේහයන්ගේ ගමනාන්තය මෙන් ම මරණය සිදු වූ අවස්ථාවන් හි දී දේහයන් සොයා ගෙන ගෞරවයේ යුතුව දේහයන් නැවත භාර දීම ඇතුළු නිල වාර්තා සම්පාදනය කිරීම සහ නඩත්තු කරන බව සහතික කිරීම කළ යුතු වන්නේ මිනිස් දේහයන් අයිතිවන්නේ පවුලට නිසා මෙන් ම පවුලේ අයගේ ඉල්ලීම පරිදි, දේහයන් ඔවුන් වෙත ආපසු ලබා දිය යුතු නිසාය. අතිරේක නීතිමය, අත්තනෝමතික සහ සාරාංශ ක්‍රියාත්මක කිරීම් ඵලදායිව වැළැක්වීම සහ විමර්ශනය කිරීම පිළිබඳ මූලධර්ම සහ නීති විරෝධී විය හැකි මරණ සම්බන්ධ විමර්ශනය පිළිබඳ මිනසෝටා ප්‍රොටෝකෝලය විසින් සමූහ මිනීවළවල් සහ කැනීම් ආරක්ෂා කිරීම සඳහා පොදු විමර්ශන ප්‍රමිතීන්, ක්‍රියා පටිපාටි සහ මාර්ගෝපදේශ සකස් කර ඇත. [179] වැල්වැටිතුරෙයි විපතට පත් වූවන්ගේ පවුල්වලට ඔවුන්ගේ ආදරණීයයන්ගේ සොහොන් කැනීමටත්, ඔවුන්ගේ දේහය ඔවුන් වෙත ආපසු ලබා ගැනීමටත් අයිතියක් පවතියි.

ශ්‍රී ලංකාවේ සංක්‍රාන්තික නීතිය

2015 දී, ශ්‍රී ලංකා විසින් රජය ශ්‍රී ලංකාව තුළ සංහිඳියාව, වගවීම සහ මානව හිමිකම් ප්‍රවර්ධනය කිරීම සඳහා සිය කැපවීම් පෙන්නුම් කරමින් එක්සත් ජාතීන්ගේ මානව හිමිකම් කවුන්සිලයේ 30/1 යෝජනාවකට සම අනුග්‍රහය ලබා දුන් අතර, 2017 සහ 2019 දී තවත් UNHRC යෝජනා දෙකකින් මෙම කැපවීම් තවදුරටත් අලුත් කරන ලදී. මෙම යෝජනාවල දී 'මානව හිමිකම් උල්ලංඝනය කිරීම් සහ අපයෝජනයන් මෙන් ම ජාත්‍යන්තර මානුෂීය නීතිය උල්ලංඝනය කිරීම් පිළිබඳ චෝදනා විමර්ශනය කිරීම සඳහා විශේෂ උපදේශකයෙකු සහිත අධිකරණ යාන්ත්‍රණයක්, සත්‍ය හා ප්‍රතිසන්ධාන කොමිසමක්, වන්දි ගෙවීමේ කාර්යාලයක් සහ අතුරුදහන් වූවන් පිළිබඳ කාර්යාලයක් පිහිටුවීමට ශ්‍රී ලංකාව කැපවී සිටියේය. 2019 දී, ආණ්ඩු වෙනසකින් පසුව, නව රජය විසින් යෝජනාවේ කැපවීම්වල සම අනුග්‍රාහකත්වය ඉවත් කර ගැනීමේ අභිප්‍රාය ප්‍රකාශයට පත් කළ අතර, 'ඇතුළත්කරණය සහිත, දේශීයව සැලසුම් කර ක්‍රියාත්මක කරන ලද ප්‍රතිසන්ධාන සහ වගවීමේ ක්‍රියාවලියක් හරහා තිරසාර සාමයක් ළඟා කර ගැනීමට' රජයේ කැපවීම ප්‍රකාශ කළේය. දශකයකට පමණ පසුවත්, විශේෂ දෙමුහුන් අධිකරණයක් සහ සත්‍ය හා ප්‍රතිසන්ධාන කොමිසමක් ස්ථාපනය කිරීමට ශ්‍රී ලංකා රජය තවමත් අපොහොසත් වී ඇත.

ශ්‍රී ලංකාවේ සත්‍ය හා ප්‍රතිසන්ධාන කොමිසමක් පිහිටුවීම

2023 දී එවකට ශ්‍රී ලංකාවේ ජනාධිපති වූ රනිල් වික්‍රමසිංහ මහතා විසින් බොහෝ දුරට දකුණු අප්‍රිකානු ආකෘතිය මත පදනම් වූ සත්‍ය හා ප්‍රතිසන්ධාන කොමිසමක් (CTUR) පිහිටුවීමට යෝජනා කළ අතර එය පිහිටුවීම සඳහා කෙටුම්පත් නීති සම්පාදනය කිරීමට යෝජනා කළ ද එය සම්මත වූයේ නැත.[180] සත්‍ය හා ප්‍රතිසන්ධාන කොමිසම සමග එක්ව කටයුතු කිරීම සඳහා ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් ජාතික සමගි සහ ප්‍රතිසන්ධාන කොමිසමක් (NURC) ස්ථාපනය කිරීම සිදු කළේය.

මෑතක දී 2024 සැප්තැම්බරයේ ශ්‍රී ලංකාවේ පැවති ජනාධිපතිවරණයෙන් ජනතා විමුක්ති පෙරමුණේ (ජවිපෙ) අනුර කුමාර දිසානායක ශ්‍රී ලංකාවේ විධායක ජනාධිපති ලෙස බලයට පත් විය. දිසානායක බලයට පත් වූ දා සිට, 2019 පාස්කු ඉරිදා ත්‍රස්ත ප්‍රහාරය සහ 2005 වසරේ දී දෙමළ සුළුතර ප්‍රජා මාධ්‍යවේදියකු ඝාතනය කිරීම ඇතුළු ඉහළ පෙළේ සිද්ධීන් කිහිපයක් නැවත විමර්ශනය කරන ලෙස ඔහුගේ රජය විසින් පොලිසියට නියෝග කර ඇත. එක්සත් ජාතීන් විසින් සිදු කරන ශ්‍රී ලංකාව පිළිබඳ විමර්ශනවලට (SLAP) සහය ලබා නොදෙන බව නව රජය ද අවධාරණය කර තිබේ.

යෝජිත සත්‍ය හා ප්‍රතිසන්ධාන කොමිෂන් සභාව හෝ වෙනත් සංක්‍රාන්ති යුක්ති යාන්ත්‍රණයක් පිහිටුවීම පිළිබඳව නව රජය ප්‍රකාශයක් කර නොමැති අතර, වැල්වැටිතුරෙයි සමූලඝාතන සහ අනෙකුත් ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා මිලේච්ඡ අපරාධවලින් දිවි ගලවා ගත් අයගේ සහ පවුල්වල අයිතිවාසිකම් සහතික කිරීමට මෙන් ම වගකිව යුත්තන් සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කිරීමට ද නීතිමය බැඳීමක් ඔවුන් සතුව පවතියි.

https://www.refworld.org/legal/agreements/unga/2006/en/57490 [accessed 22 October 2024].

179 https://www.ohchr.org/en/publications/reference-publications/minnesota-protocol-investigation-potentially-unlawful-death.

180 https://srilankabrief.org/sri-lanka-21-member-national-unity-and-reconciliation-commission-proposed-excerpts-from-the-draft-act.

AFFIDAVIT.

1411.

I, Kanagasabai Thangarasa, age 62 years, of Vellaivaikal, Sivankovilady, Valvettiturai and holding National Identity Card No.282630958 X, being a Hindu, do hereby, solemnly, sincerely and truely declare and affirm as follows:-

1. I am the affirmant above named.

2. On Wednesday the 2nd August 1989, at about 2-30 p.m. the Indian Army entered mu house and pulled my daughter's husband out of the house and put him against a wall and shot him. Then they threatened to shoot my daughter and children and burnt all house hold goods after poring kerosine brought from the kitchen. My house and kitchen were completely burnt. The loss is about 50,000 rupees. When I saw my son-in-law, after the soldiers left he was dead.

Declared and Affirmed at Valvettiturai this 14th day of August 1989 and the declarant seeming to understand a translation of the foregoing in Tamil, his own language, set his signature.

....
Declarant
Before Me

Justice of the Peace. J.P.

Dr. S. RAMASAMY
JUSTICE OF THE PEACE
SAMARABAHU
UDUPPIDDY

DUSKY BLUE FLYCATCHER SRI LANKA 2.00 Muscicapa sordida

14/8

M. SINNADURAI
JUSTICE OF THE PEACE
"KUGAN KUDISAI"
POLIKANDY
VALVETTITURAI

AFFIDAVIT (14191)

I, Rasiah Sothilingam, age 42, Fishing, Hindu, Sri - -Lankan Tamil, of Alady Lane, Polikandy, Valvettiturai do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

1. I am the affirmant herein. (N.I.C. No: 472560360V.)

2. On the 02nd. day of August, 1989, while my eldest son RAMESHKUMAR, age 18,wa going to Valvettiturai town at about 10.30 am was stopped by the I.P.K.F. personnels near Nullan Vairavar Temple with his friends and later was chased and on their return they were fired and on receiving the news the injured were admitted to the Govt. Hospital, Valvettiturai and there my son the said Rameshkumar died. Later the body was cerem ated on the 04th day of August, 1989 at Oorany cemtery, Valvettiturai and the death was registered with the Registrar of Deaths Valvettiturai on the 19th day of August, 1989 under the No.1555.

3. Rameshkumar is my eldest son who was helping me in my profession. I have another three girls at the age of 17, 15 and 08 years and a boy at the age of 11 years. I was running my family with great difficulty after loosingh most of my belongings during the Liberation Operation and I lost most of my professional equipments too. My late son Rameshkumar left school and was assisting me as I was unable to earn our family's living alone.

4. With his asistance I managed the family and was abl to educate the other children.

5. By the death of my late son Rameshkumar I had lost a great asset, of my family.

The foregoing were readover, explained to the abovenamed affirmant in Tamil his own language who understood the same set his signature before me affirming to the truth and correctness therein at Polikandy on this 25th day of August, 1989.

BEFORE ME

M. SINNADURAI
JUSTICE OF THE PEACE
"KUGAN KUDISAI"
POLIKANDY
VALVETTITURAI

JUSTICE OF THE PEACE

නිර්දේශ

ඉන්දියානු රජයට වන නිර්දේශ:

ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව විසින් ශ්‍රී ලංකාව තුළ සිදු කරන ලද බරපතල මානව හිමිකම් උල්ලංඝනය කිරීම සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කරන බව සහතික කිරීමට ඉන්දීය රජය බැඳී සිටී.

ඉන්දීය රජය විසින් පහත දැක්වෙන දේ කළ යුතුය:

වගවීම

1. වැල්වැටිතුරෙයි සමූලඝාතනයේ දී ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව විසින් සිදු කරන ලද බරපතල මානව හිමිකම් උල්ලංඝනයන් මෙන් ම ඔවුන් ශ්‍රී ලංකාවේ ගත කළ කාලය තුළ සිදු කරන ලද අනෙකුත් බරපතල මානව හිමිකම් උල්ලංඝනය කිරීම් සම්බන්ධයෙන් වගවීම සහතික කිරීම සඳහා ජාත්‍යන්තර නීතිය යටතේ එහි බැඳීම්වලට අනුකූලව අණ දීමේ දාමය පැහැදිලි කිරීම හා ජ්‍යෙෂ්ඨ අණ දෙන නිලධාරීන්ගේ ලැයිස්තුවක් සකස් කිරීම;
2. වැල්වැටිතුරෙයි සමූලඝාතනයට ගොදුරු වූවන්ට එරෙහිව සිදු කර ඇති බරපතල මානව හිමිකම් කඩකිරීම්, සිදු වූ හානි සහ ඔවුන්ට සිදු වූ පාඩු පිළිබඳව කරුණු දැක්වීමට ඉඩ සලසන ක්‍රියාවලියක දී මෙම උල්ලංඝනය කිරීම්වලට සම්බන්ධ නිලධාරීන් මෙන්ම ඔවුන්ගේ අණදෙන නිලධාරීන් ද තනතුරුවලින් ඉවත් කර සාපරාධී වගවීම භාර ගන්නා බව සහතික කිරීම.;

වන්දි ගෙවීම

1. වින්දිතයින්ට, ඔවුන්ගේ පවුල්වලට සහ බලපෑමට ලක් වූ වැල්වැටිතුරෙයි ප්‍රජාවට ද්‍රව්‍යමය සහ සංකේතාත්මක ප්‍රතිලාභ ඇතුළුව, වැල්වැටිතුරෙයි සමූලඝාතනයේ වින්දිතයින් සඳහා සිදු වූ හානිය සඳහා වන්දි ගෙවීම සහ පුනරුත්ථාපනය ලබා දෙන බව සහතික කිරීමට කැප වීම.
2. ප්‍රතිස්ථාපනය කිරීම, පවුලේ එකම උපයන්නන් ඇතුළු සිදු වූ ජීවිත හානි සඳහා වන්දි, සිදු වූ තුවාල, දේපළ අනවශ්‍ය ලෙස විනාශ කිරීම, ඉපැයීම් සහ ජීවනෝපායන් අහිමි කරවීම සහ ආර්ථික අවස්ථා අහිමි කරවීම, සම්බන්ධයෙන් වෛද්‍ය පහසුකම්, මනෝ-සමාජ සහාය මෙන්ම සමාජ සේවා ද වෙත වන ප්‍රවේශය, ඇතුළත් වන පුළුල් වන්දි සහ පුනරුත්ථාපන වැඩසටහනක් පිහිටුවීම;
3. වැල්වැටිතුරෙයි සමූලඝාතනයට ගොදුරු වූවන් සහ ඔවුන්ගේ පවුල්වලට මෙන්ම වැල්වැටිතුරෙයි ප්‍රජාවගෙන් ද ලිඛිතව සහ ප්‍රසිද්ධියේ සමාව අයැද සිටීම.

ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් කළ යුතු දේ:

ශ්‍රී ලංකා රජය සතු ජාත්‍යන්තර සහ දේශීය බැඳීම් සැලකිල්ලට ගනිමින් වැල්වැටිතුරෙයි සමූල ඝාතනයේ වින්දිතයින් මෙන්ම ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා කාල සීමාව තුළ ඔවුන් විසින් සිදු කරන ලද බරපතල මානව හිමිකම් කඩකිරීම් නිසා හානියට පත් වූවන්ට වෙනුවෙන්.යුක්තිය සහ වගවීම සඳහා ප්‍රවේශ වීමට හැකි බව සහතික කිරීම සඳහා ඔවුන්ට සිදුවී ඇති හානිය සඳහා වන්දි වශයෙන්, ශ්‍රී ලංකා රජය පහත දැක්වෙන දේ සිදු කළ යුතුය:

වගවීම හා වන්දි ලබා දීම

1. 1989 අගෝස්තු මාසයේදී වැල්වැටිතුරෙයි හි දී ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව විසින් සිදු කරන ලද සමූලඝාතනය පිළිබඳ ස්වාධීන පරීක්ෂණයක් ස්ථාපිත කිරීම සහ සමූලඝාතනයට සම්බන්ධ වූවන් සාපරාධී ලෙස වගකිව යුතු බව සහතික කිරීම සඳහා ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවේ නිශ්චිත ඉන්දියානු නිලධාරීන් මෙන්ම එම අවස්ථාවේ නිලධාරීන්ගේ අණ සහ පාලනයේ සිටි අය ද හඳුනා ගැනීම;
2. වැල්වැටිතුරෙයි සමූලඝාතනයේ වින්දිතයන් පිළිගැනීමට ලක්කරමින් සිදු වූ උල්ලංඝනය කිරීම් සහ හානි සඳහා වන්දි ලබා දෙන බව සහතික කිරීම;
3. වැල්වැටිතුරෙයි සමූලඝාතනය ඇතුළුව ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව විසින් සිදු කරන ලද බරපතල මානව හිමිකම් උල්ලංඝනය කිරීම් මෙන්ම ඔවුන් ශ්‍රී ලංකාවේ සිටි කාලය තුළ සිදු කරන ලද අනෙකුත් උල්ලංඝනයන් සම්බන්ධයෙන් යුක්තිය සහ වගවීම සම්බන්ධයෙන් ඉන්දීය රජය සමග එක් වී විපතට පත්වූවන් සහ ඔවුන්ගේ පවුල්වලින් ඉන්දීය රජය සමාව අයැද සිටින බවට සහතික වීම, වැල්වැටිතුරෙයි සමූලඝාතනයෙන් ජීවිත අහිමි වූවන් සඳහා ස්මාරකයක් ඉදිකිරීමට දායක වීම සහ ඔවුන් අත්විඳ ඇති හානි සහ දරුණු මානව හිමිකම් කඩවීම්

සම්බන්ධයෙන් ඔවුන්ට උචිත ලෙස වන්දි ගෙවීම;

අනුස්මරණය

4. වැල්වැටිතුරෙයි සමූලඝාතනයට මෙන්ම ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව විසින් සිදු කරන ලද අනෙකුත් උල්ලංඝනයන්හි වින්දිතයන්ට සත්‍ය සෙවීම, අතුරුදහන් වූ සහ ආගිය අතක් නොමැති පුද්ගලයන් හෝ ඔවුන්ගේ දේහයන් සෙවීම, ප්‍රතිසාධනය, දේහයන් නැවත වළ දැමීම, මහජන සමාව, අධිකරණ සහ පරිපාලන සම්බාධක, සැමරීම් සහ අනුස්මරණ ඇතුළු සංක්‍රාන්ති යුක්ති ක්‍රියාමාර්ගවලට ප්‍රවේශ වීමට හැකි බව සහතික කිරීම. ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා යුගයේ ශ්‍රී ලංකාවේ ඇති වූ ප්‍රචණ්ඩත්වය හේතුවෙන් මියගිය සහ අතුරුදහන් වූවන්ගේ නම් හඳුනාගෙන ඒවා එකතු කිරීමේ වගකීම මෙයට ඇතුළත් වේ. පවතින ලැයිස්තු, ඩිජිටල් යුගයට පෙරාතුව සකස් කෙරුණු බැවින් සහ පුළුල් ලෙස බෙදා ගෙන නැති බැවින්, ඒවා එක්රැස් කර ඩිජිටල්කරණය කර වගවීමේ අරමුණු සඳහා අතුරුදහන් වූවන්ගේ කාර්යාලයට මෙන්ම ඕනෑම අනාගත සංක්‍රාන්ති යුක්ති මණ්ඩලයකට ලබා දිය යුතුය.
5. ශ්‍රී ලංකාවේ දී මියගිය ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාවේ අය වෙනුවෙන් මෙහි ස්මාරක පවතියි. එබැවින් 1989 අගෝස්තු සිද්ධියෙන් විපතට පත් වූවන් සඳහා ස්ථිර ස්මාරකයක් වැල්වැටිතුරෙයි ඉදිකර, දිවි ගලවා ගත් අය සහ වින්දිතයින්ගේ පවුල් සමග සාකච්ඡා කර මියගිය අයගේ නම් ලැයිස්තුගත කර ඔවුන්ට ගෞරව කිරීමට වග බලා ගත යුතුය;

කැනීම්

6. තෘප්තිය සහතික කිරීමට රාජ්‍යය බැඳී සිටින බව මෙන් ම වැල්වැටිතුරෙයි වින්දිතයින්ගේ පවුල්වල අයට ඔවුන්ගේ ආදරණීයයන්ගේ දේහය ආපසු ලබා ගැනීමට ඇති අයිතිවාසිකම් සැලකිල්ලට ගනිමින් ඔවුන්ගේ දේහයන් නැවත ගොඩ ගෙන ආදරණීයයන් වෙත ආපසු භාර දෙන බවට තහවුරු කර ගත යුතුය. ;
7. මේ දක්වා ශ්‍රී ලංකාවේ සිදු කෙරුණු මෙවැනි ගොඩගැනීම් බොහොමයක් කිරීමට බලධාරීන්ට සිදු වී ඇත්තේ ගොඩනැගිලි වැඩබිම්, මාර්ග වැඩබිම් හෝ ඒ හා සමාන වැඩබිම්වල දී[181] අහම්බෙන් සිරුරු හමුවීමෙන් පසුවය, උඩුප්පිඩ්ඩි බාලිකාවේ පිහිටි සොහොන් බිමේ කැණීම් සිදු කිරීමට ශ්‍රී ලංකා රජය විශේෂ අවධානයක් යොමු කළ යුතු වන්නේ හමුදා කඳවුරක් ලෙස භාවිතා කිරීම සඳහා ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව විසින් තාවකාලිකව අත්පත් කරගෙන සිටි පාසල, පසුව ප්‍රතිසංස්කරණය කර නැවත බාලිකා පාසලක් බවට පත් කරන ලද හෙයිනි. වැල්වැටිතුරෙයිහි තරුණයන් සහ පිරිමි දරුවන් දස දෙනෙකු මිහිදන් කළ බව කියන විද්‍යාල භූමියේ ස්ථානය හඳුනාගෙන, සිරුරු ගොඩගෙන ජාත්‍යන්තර ප්‍රමිතීන්ට [182] හා මනා භාවිතයන්ට [183] අනුකූලව ඔවුන්ගේ ඥාතීන් වෙත ආපසු ලබා දෙන බවට සහතික විය යුතුය.
8. බොහෝ දෙනා ආගිය අතක් නොමැති බව සහ අතුරුදහන්ව සිටින බව සළකමින්, ඉදිරියේ දී නැවත සොයා ගැනෙන සිරුරුවලට ගැළපීමේ අරමුණින් අතුරුදහන් වූවන්ගේ ඥාතීන්ගෙන් DNA සාම්පල ගන්නා බව සහතික කළ යුතු වේ.

සංක්‍රාන්ති යුක්තිය

9. වත්මන් ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් ශ්‍රී ලංකාව තුළ යෝජිත සත්‍ය හා ප්‍රතිසන්ධාන කොමිෂන් සභාව ස්ථාපිත කරන අවස්ථාවක, ශ්‍රී ලංකාවේ ඊසානදිග ප්‍රදේශයේ සේවය කළ කාලය තුළ ඉන්දීය සාම සාධක හමුදාව විසින් සිදු කරන ලද මානව හිමිකම් කඩකිරීම් සම්බන්ධයෙන් එහි කාර්යභාරය සහ හැසිරීම කොමිෂන් සභාවේ අනිවාර්යයෙන් ම ඇතුළත් විය යුතුය.;

සම්බාධක පැනවීම

10. කිසිදු අපරාධ වගකීමක් නොමැති අවස්ථාවක, වැල්වැටිතුරෙයි සමූලඝාතනයට සම්බන්ධ වූ ඉන්දීය සාම සාධක හමුදා නිලධාරීන්ට සම්බන්ධයෙන් ඉලක්කගත සම්බාධක සහ වීසා තහනම් කිරීම් සඳහා අයදුම් කිරීම ගැන වත්මන් ශ්‍රී ලංකා රජය සලකා බැලිය යුතුය. එක්සත් ජනපද සම්බාධක සම්බන්ධයෙන් සළකා බලන විට, Leahy නීතිය ඔවුන් තවමත් සේවය කරන ඕනෑම හමුදා ඒකකයකට අදාළ විය යුතුය.

[181] JDS, FOD, CHRD and ITJP, *Mass graves and failed exhumations in Sri Lanka* (June 2023) https://itjpsl.com/reports/mass-graves.

[182] JDS, FOD, CHRD and ITJP, p14 -18.

[183] JDS, FOD, CHRD and ITJP, p 4-5, including references to Minnesota Protocol and Bournemouth Protocol.

The ITJP is an independent international, non-profit organisation working since 2013 to protect and promote justice and accountability in Sri Lanka.

www.itjpsl.com